

ΙΣΤΟΡΙΑ

Περὶ τῶν Μυθολογουμένων

ΘΕΩΝ

Τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ ἄλλων Ἐθνῶν, ἔτι
περὶ τῶν Ἡμιθέων ἢ τοὶ Ἡρώων, Ναῶν τε,
Θυσιῶν, καὶ Λατρειῶν τῶν αὐτῶν.

Μεταφραθεῖσα ἀπὸ τῆς Ἰταλικῆς εἰς τὴν ἡμετέραν ἀσπλῆν διάλεκτον.

Νῦν τε δευτέραν τύποις Ἐκδοθεῖσα, καὶ
ἐπιμελῶς διορθωθεῖσα

Ἀπὸ συνδρομῆς καὶ Δαπάνης Παναγιώτου Δημητρίου
Ντέτε ἐξ Ἀργυροκάστρου.

Ἐν τῇ Βρεταννικῇ Τυπογραφίᾳ τοῦ Κάστρου.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει. 1827.

ἢ Μῦθος ἐστὶ λόγος ψευδοῦς εἰκονίζων
ἀλήθειαν.

Ῥητορ.

ἢ Μωρὸς δὲ ζητήσεις καὶ γεννεαλογίας θεῶν
περιίτασο.

ἢ Παῦλος πρὸς Τίτον.

Πρὸς τοὺς φιλομαθεῖς

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ.

Η Ἐνθερμος ἔφεσις καὶ ἐπιθυμία, ἣν ἐν ἑμαυτῷ τρέφω, εἰς τὸ νὰ ἰδῶ καρποφορημένου τὸ γένος μας μὲ τὴν ἀπόκτησιν καὶ συνεχῆ ἀνάγνωσιν πολυποικίλων βιβλίων, (ἐπειδὴ μήτηρ τῆς πολυμαθείας οὐχ ἡ συνεχῆς μελέτη μόνη, ἀλλὰ καὶ ἡ σπουδαία ἀνάγνωσις πολυειδῶν βιβλίων) ἐξάθη εἰς ἐμὲ τὸ προτρεπτικὸν αἷτιον, εἰς τὸ νὰ πασχίσω νὰ ἐκδώσω εἰς φῶς μὲ ἰδιά μου ἔξοδα βιβλίον τι λίαν ὠφέλιμον, ἢ καὶ περίεργον. Τοιοῦτου γένους βλάβημα οὐσα καὶ ἡ παροῦσα Ἱστορία τῶν Μυθολογουμένων ψευδονύμων Θεῶν, ἐπαγγέλλεται ὅτι ἔχει τοιοῦτον καὶ τὸ προτέρημα, ὡς βεβαιώσῃ τὸν λόγον μου ἢ ταύτης ἀνάγνωσις.

Ἡ παροῦσα δηλαδή πραγματεία πρότερον μὲν ἐσυντάχθη εἰς τὴν Γαλλικὴν διαλεκτὸν παρ' ἐπισήμο-

νος Ἄνδρός. ἔπειτα μετεφράσθη εἰς τὴν Ἰταλικὴν μὲ
πάνδημον ὑποδεξίωσιν τῶν Φιλομαθῶν· μετὰ δὲ καὶ
εἰς τὴν ἡμετέραν ἀπλῆν διαλεκτὸν, πρὸς τὴν τῶν φι-
λομούσων ὠφέλειαν. ἤδη δὲ καὶ γὰρ βλέπων τὴν τοῦ
τοιούτου χρησίμου ἡμῖν βιβλίου ἔλλειψιν, καὶ πληρο-
φορηθεὶς ὑπὸ τῶν τὰ σπουδαῖα θηρουόντων, καὶ ταῖς
Μούσαις συνομιλούντων τὸ χρήσιμον καὶ ἐπωφελὲς
ταύτης, ὅπερ εἰς τοὺς σπουδάζοντας νέους χρη-
γεῖ, δὲν ἀμέλησα τὸ νὰ τὴν ἐκδώσω καὶ νῦν ἐκ δευ-
τέρου εἰς τύπον ἰδίους μου ἀναλώμασι μεθ' ὅσης οἴον-
τε ἐπιμελείας καὶ προσοχῆς διορθωθεῖσαν, τά τε τοῦ
πρωτέρου τύπου μὴ καλῶς ἔχοντα. καὶ τοῦτο πρὸς χά-
ριν τῶν φιλομαθῶν νέων τοῦ γένους. οἱ ὅποιοι θέλου-
σιν εὖρῃ ἐνταῦθα συνηθροισμένα πάντα, ὅσα χωρὶς
μεγάλου κόπου δὲν ἤθελαν ἀποκτήσει, ἐρευνῶντες δια-
φόρων συγγραφέων ὑπομνήματα. Μάλιστα ὁ πλουσιώ-
τατος κατ' ἀλφάβητον πίναξ ἐν τῷ τέλει κείμενος
τῆς βίβλου μεγίστην προξενήσει τὴν εὐκολίαν εἰς εὔ-
ρεσιν ὅπαια σδῆποτε Ἱστορίας καὶ ὑποθέσεως ἐν ταύτῃ
περιεχομένης· ὅθεν πέπεισμαι, ὅτι δὲν θέλει φανῆ
δυσάρεστον τὸ τοιοῦτον φιλοπόνημα. Δέξασθε λοιπὸν
ὦ φιλομαθεῖς, τοῦτο εὐμενῶς τε καὶ φιλοφρόνως, ὅπερ
σημεῖον πολλοῦ ζήλου καὶ ἐπιθυμίας τῆς τοῦ γένους
καρποφορίας ὀύκνειται. Ἐρρώσθε.

Π Ι Ν Α Ε

Τῶν Κεφαλαίων τοῦ παρόντος Βιβλίου .

- Κ**εφάλαιον α'. Ἱστορία τοῦ Κρόνου . 8
Κεφ. β'. Ἱστορία τῆς Κυβέλης . 11
Κεφ. γ'. Ἱστορία τοῦ Διός . 13
Κεφ. δ'. Ἱστορία τῆς Ἥρας καὶ τῶν τέκνων αὐ-
τῆς . 17
Κεφ. ε'. Ἱστορία τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ Ἡλίου . 20
Κεφ. ς'. Ἱστορία τῆς Ἀρτέμιδος . 29
Κεφ. ζ'. Ἱστορία τοῦ Διόνυσου ἢ Βαίχου . 32
Κεφ. η'. Ἱστορία τοῦ Ἑρμοῦ . 34
Κεφ. θ'. Ἱστορία τῆς Ἀφροδίτης . 37
Κεφ. ι'. Ἱστορία τῆς Αὐγῆς καὶ ἄλλων παρα-
μοίων θεοτήτων . 39
Κεφ. ια'. Ἱστορία τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ πολλῶν ἄλ-
λων θαλασσιῶν θεοτήτων . 42
Κεφ. ιβ'. Ἱστορία τῶν θεοτήτων τῆς γῆς . 51
Κεφ. ιγ'. Ἱστορία τῶν θεοτήτων τοῦ Ἄδου . 54

Κεφ .

Κεφ. ιδ'.	Ἱστορία τῶν κατὰ μέρος Θεοτήτων.	60
BIBLION Β. Ἱστορία τῶν παλαιῶν ἡμετέρων.		
	Προοίμιον.	62
Κεφ. α'.	Ἱστορία τοῦ Περσέως.	64
Κεφ. β'.	Ἱστορία τοῦ Ἡρακλέους.	68
Κεφ. γ'.	Ἱστορία τοῦ Θησέως.	82
Κεφ. δ'.	Ἱστορία τῶν δύο ἀδελφῶν Κάστωρ καὶ Πολυδεύκους.	90
Κεφ. ε'.	Ἱστορία τοῦ Ὀρφέως.	92
Κεφ. ς'.	Ἱστορία Ἰάσονος καὶ τῶν Ἀργοναυτῶν.	96
Κεφ. ζ'.	Ἱστορία Κάδμου καὶ τῶν Θηβῶν.	101
Κεφ. η'.	Ἱστορία τοῦ Οἰδίποδος.	105
Κεφ. θ'.	Ἱστορία τοῦ πολέμου τῆς Θήβας.	109
Κεφ. ι'.	Ἱστορία τῆς Ἀντιγόνης, καὶ δι' ὅσα συνέβησαν εἰς τὸν πόλεμον τῆς Θήβας.	113
Κεφ. ια'.	Ἱστορία τοῦ Ταυτάλου καὶ τοῦ υἱοῦ του Πέλοπος.	115
Κεφ. ιβ'.	Ἱστορία τοῦ Ἀτρέως, καὶ τοῦ Θυέσου.	118
Κεφ. ιγ'.	Ἱστορία τῆς Πρόκνης, καὶ τῆς ἀδελφῆς τῆς Φιλομήλης.	120
Κεφ. ιδ'.	Ἱστορία τῶν βασιλέων τῆς Τρωάδος.	122
Κεφ. ιε'.	Ἱστορία τοῦ Πάριδος.	126
Κεφ. ις'.	Ἱστορία τῆς τῶν Ἑλλάνων συνομο-	

σίας ἐναντίον τῶν Τρωαδῶν .	130
Κεφ. ιζ'. Ἱστορία τῆς πολιορκίας τῆς Τρωάδος .	135
Κεφ. ιη'. Ἱστορία τῆς Ἀλώσεως καὶ διαφθορᾶς τῆς Τρωάδος .	144
Κεφ. ιθ'. Ἱστορία δι' ὅσα ἐσυνέβησαν τοῦ Ἀγαμέ- μνονος, καὶ τοῦ υἱοῦ του Ὀρέστου μετὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος .	150
Κεφ. κ'. Ἱστορία δι' ὅσα ἐσυνέβησαν τοῦ Ὀδυσ- σέως μετὰ τὸν πόλεμον τῆς Τρωάδος .	153
Κεφ. κα'. Ἱστορία τοῦ Αἰνείου .	161
Κεφ. κβ'. Περὶ τῆς ἀληθείας τῶν Μύθων .	171
BIBΛΙΟΝ Γ'. Περὶ τῆς τιμῆς, ὅπου οἱ ἔθνη κοῖ ἐπρόσφερον εἰς τοὺς ψευδεῖς θεούς. Προσίμιον .	181
Κεφ. α'. Περὶ τῶν Ἀγαλμάτων ὅπου ἀφιερῶνον- το πρὸς τοὺς ψευδοθεούς .	183
Κεφ. β'. Περὶ ναῶν ἀφιερωμένων τοῖς ψευδοθεοῖς .	187
Κεφ. γ'. Περὶ θυσιῶν ὅπου πάλαι ἐγίνοντο εἰς τοὺς ψευδοθεούς .	190
Κεφ. δ'. Περὶ ἱερέων τῶν ψευδοθεῶν .	196
Κεφ. ε'. Περὶ ἐορτῶν διορισμένων εἰς τιμὴν τῶν ψευδοθεῶν .	203
Κεφ. ς'. Τὰ παίγνια τῆς Ἑλλάδος εἰς τιμὴν τῶν ψευδοθεῶν .	208
Κεφ. ζ'. Τὰ θεάματα τῆς Παλαιᾶς Ῥώμης .	215

180
181
182
183
184
185
186
187
188
189
190
191
192
193
194
195

180. ...
181. ...
182. ...
183. ...
184. ...
185. ...
186. ...
187. ...
188. ...
189. ...
190. ...
191. ...
192. ...
193. ...
194. ...
195. ...

BIBΛION A

Περὶ τῆς ἀρχῆς

ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ

ΘΕΟΤΗΤΩΝ,

Καὶ τῆς εἰδωλολατρείας.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

ΚΑΘὼς εἶναι ἀναμφίβολον, πῶς εὐρίσκεται εἰς τὸν κόσμον ἓνας Ἥλιος, ἔσοντας ὅπου ὀφθαλμοφανῶς φανερώνει τὸν ἑαυτὸν του μὲ τὴν λάμψιν τῶν ἀκτίνων, καὶ μὲ τὰ πολυαρίθμητά του ἀποτελέσματα, ὅπου γεννᾷ πάντοτε εἰς τὴν φύσιν· κατὰ τὸν παρόμοιον τρόπον καὶ ὁ Θεὸς, ὁ ἀληθινὸς Ἥλιος τῶν ψυχῶν μας γίνεται γνωστὸς μὲ τόσα ὑπέρλαμπρα ἔργα, ὥστε ἀδύνατον εἶναι τὸ νὰ διαμῆνῃ πρὸς ἡμᾶς ἀφανῆς καὶ διακαχυμμένος.

Εἰς ταύτην τὴν εὐρύχωρον Οἰκουμένην, ὅλα τὰ κτίσματα μὲ τὴν εὐταξίαν καὶ ὠραιότητα, διὰ μέσου τῆς ὁποίας μᾶς ἐγείρουσιν εἰς θαυμάσιον ἔκστασιν, εἶναι τόσοι φωτεινοὶ καθέπτραι, εἰς τοὺς ὁποίους παριστάνεται ἡ τοῦ Θεοῦ σοφία, ἡ ἀγαθότης, ἡ παντοδυναμία, καὶ ὁμοῦ αἱ ἄλλαι ὑπερθαύμασαι αὐτοτέλειαι· ἀκολούθως δὲ εἰς αὐτοὺς ὁρατῶς διαλάμπουσι πάντα τὰ συστατικὰ μόρια τῶν σωμάτων μας· καὶ ἐξόχως ἡ ἔμφυτος ἐκείνη ἐπιθυμία, ὅπου ἔσωθεν αἰσθανόμεθα νὰ προσρέχωμεν εἰς τὸν οὐράνιον παντοκράτορα, τὸν δοτῆρα καὶ φύλακα παντὸς ἀγαθοῦ· ὅλα τὰ ὁποῖα εἶναι φωναὶ καθαραὶ ὅπου ἀδιαλείπτως κηρύττουσι τὸν Κοσμοπλάστην, καὶ μᾶς ἐξυπνοῦσι διὰ νὰ καταλάβωμεν τὴν μεγαλειότητα τῶν θαυμασίων του.

Πλὴν μὲ ὅλα ταῦτα οἱ ἄνθρωποι θεληματικῶς εἰς πᾶσαν πονηρίαν βεβυθισμένοι, ἐματαιώθησαν, (πρὸς Ῥωμαίους κεφ. α΄.) καθὼς βοᾷ μὲ πολλὴν λύπην ὁ Ἀπόστολος, καὶ ἐσκοτίσθησαν, καὶ ἤλλαξαν τὴν δόξαν τοῦ ἀφθάρτου Θεοῦ εἰς ὁμοίωμα εἰκόνης φθαρτοῦ ἀνθρώπου, καὶ πετεινῶν, καὶ τετραπόδων, καὶ ἐρπετῶν· καὶ ἐσεβάσθησαν, καὶ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει παρὰ τὸν κτίσαντα.

Ἐντεῦθεν ἠκολούθησε καὶ ἐσυναρίθμησαν ἐν πρώ-

τοῖς μὲ τούς ψευδώνυμους θεοὺς τὸν Ἥλιον, τὴν Σε-
λήνην καὶ τοὺς ἀστέρας. μετὰ ταῦτα περισσεύοντας ἢ
πλάνη καὶ ἢ τυφλότης, ὅχι μόνου ἐφαντάσθησαν τὸν
Δία, καὶ ἄλλους παρομοίους θεοὺς ἀλλ' ἐθυσίαζον καὶ
εἰς τοὺς λίθους, καὶ ξύλα, καθὼς ἐλέγχθησαν ἀπὸ τοὺς
Προφήτας εἰς πολλοὺς τόπους τῆς θείας γραφῆς.

Συμφωνοῦσιν οἱ συγγραφεῖς διηγούμενοι ὅτι ὁ πρῶ-
τος βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, δηλαδὴ ὁ Νίνος ἐστάθη
ὁ ἀρχηγὸς τῆς τοιαύτης ἀσεβείας, μὲ τὸ νὰ ὕψωσε τὸ
ἄγαλμα εἰς τιμὴν τοῦ Πατρὸς του, πρὸς τὸ ὁποῖον ἐ-
σύντρεχεν ὅλον τὸ βασίλειον διὰ προσκύνησιν. Ἐξα-
πλώθη ἔπειτα ἡ τοιαύτη συνήθεια καὶ εἰς τὰ ἐπίλοιπα
ἔθνη, προσκυνοῦντες, καὶ θεοποιοῦντες τοὺς βασιλεῖς
καὶ ἐξαιρέτους ἀνθρώπους, ἀγκαλὰ καὶ νὰ ἦσαν κακο-
πράγμονες, καὶ κατηγορίας μᾶλλον ἢ ἐγκωμίων ἀντά-
ξιαι. ἐλάτρευαν λοιπὸν τὸν βασιλέα Κρόνον ὡς θεὸν,
καὶ τὰς εἰκόνας του ἐδόξαζον ὡς θεοὺς, μὴ φροντίζον-
τες οὐδεποσῶς τὴν ἄκραν σκληρότητα, τὴν ὁποῖαν πρὸς
τὸν πατέρα του εἶχεν ἐπιχειρισθῆ. ἐτιμᾶτο πάλιν ὡς
θεὸς καὶ ὁ Ζεὺς, τουτέστιν ἐκείνος ὁ μέγας θεὸς, κα-
θὼς ὀνομάζεται ἀπὸ τὸν Ὅμηρον (Ἰλιάδ. φ.) καὶ
πατὴρ τῶν θεῶν, ὅπου ἦτον βασιλεὺς τῆς Κρήτης, τὸν
καιρὸν τοῦ Πατριάρχου Ἀβραάμ. θεοὶ ἐνομιζόντο καὶ

οἱ δύο ἀδελφοὶ τοῦ ῥηθέντος Διὸς, ἦγον ὁ Ποσειδῶν
καὶ ὁ Πλούτων. ὁμοίως καὶ ὁ Ἀπόλλων, ὁ Ἄρης, ἡ
Ἀθηνᾶ, καὶ ἄλλοι τοῦ νιοί, ἔχοντες ναοὺς καὶ βω-
μοὺς ἀξίους τῆς θεότητος ὅπου εἰλαμβάνον ἀπὸ τὰ πε-
πλανημένα ἔθνη. ἐπροχώρησεν ὕψερρον ἢ τοιαύτη ἀ-
νίερος καὶ ἄθεος θεοποιΐα, ἕως ὅπου δὲν εὐρέθη πράγ-
μα εἰς τὸν κόσμον ἢ ἄψυχον ἢ ἔμφυχον ἀπροσκύνητον,
ὡσάν οἱ ἀνεμοὶ, τὰ βουνα, οἱ ποταμοὶ, καὶ τὰ βδε-
λυκτότερα ζῶα. Οἱ Αἰγύπτιοι ἐσέβοντο ἕως καὶ τὰ
κρομμύδια, ὅπου ἐφύτρωναν εἰς τὰ ἐδικά τους περιβό-
λια, καὶ εἰς τόσῃν εὐλάβειαν εἶχαν ταῖς ἀσπίδες καὶ
κροκοδείλους, ὅπου ἦτον ἄξιος θανάτου ὅς τις τὰ ἤθε-
λέ πειράξῃ. μαρτυρεῖ τὴν τραγωδίαν ταύτην ὁ Σικε-
λιώτης Διόδωρος, μὲ τὴν ἀφορμὴν ὅπου ἕνας εἰς τὴν
Ρώμην διὰ μεγάλῃν του δυστυχίαν ἐφόνευσεν ἕνα θεο-
ποποιημένον ζῶον. καὶ ὁ λαὸς ἔτρεξε μὲ τόσῃν βίαν
διὰ τὰ καίμη τὴν ἐκδίκησιν, ὅπου τινὰς ἀπὸ τοὺς πρᾶξ-
σοὺς, ἢ μεγάλους ἄρχοντας ἐδυνάθη τὰ ἐμποδίσῃ τοῦ
ταλαιπώρου ἐκείνου ἀνδρὸς τὸν ξεσχισμὸν καὶ ἀναίρεσιν.
Ἐπροσκυνοῦσαν εἰς τὴν Ἐπίδαυρον πόλιν ἑνδοξοῦ
τῆς Πελοποννήσου τοὺς Ὀφεις. καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐφύ-
λαγον πάντοτε ζωντανὸν ἕνα ὄφιν, ὡς βοηθὸν καὶ ἀν-
τιλήπτορα τῆς πόλεως. Ὁ λαὸς τῆς Ρώμης ὁ πολυ-

Φρύλλητος εἰς τὰ ὄπλα, καὶ εἰς τὴν κυβέρνησιν τῆς ἀριστοκρατείας, ἦτον ὅμως τόσον τετυφλωμένος ἀπὸ ταύτην τὴν φαντασίαν, ὅπου ἐσυναθροίζε καὶ ἐμβίβαζεν εἰς τὸ πάνθεον, ἦγουν εἰς τὸν θαυμασιώτατον ἐκείνον ναὸν πᾶσαν ξένην θεότητα, ἐξαιρέτως μάλιστα ἐπροσμάχησε καὶ ἀπὸ τὴν Ἐπίδουρον ἔφεραν κάποιον μέγαν ὄφιν, τὸν ὁποῖον ἐκράτουν ὡς θεὸν ἐνομαζόμενον Ἀσκληπιόν. καὶ ὁ αὐτὸς ὄφιν ἐκαρποφόρησε τόσους ἄλλους ὄφεις, ὅπου ἡ χάρα ὑπερβολικὰ ἐκακοπάθησε, καὶ ἠναγκάσθη τέλος πάντων νὰ φθείρη καὶ νὰ κατακαύσῃ τὴν τοσαύτην πολυθεΐαν.

Ἐπειδὴ παραιτήσωμεν τὰ λίθινα ἀγάλματα, καὶ τὰ ξύλινα, καὶ ὅσα ἐτεχνεύοντο πολλοὶ ἀπὸ διάφορα μέταλλα, τὰ ὁποῖα καθένας ἐσχημάτιζε κατὰ τὴν γνώμην του. καθὼς ἐσυνέβη περὶ τοῦ θεοῦ καλουμένου Πριάπου, τὸν ὁποῖον ἕνας τεχνίτης ἐπλασε κατὰ τύχην, θέλωντας νὰ δημιουργήσῃ ἄλλης φύσεως ἔργον, ὅπου ἐμελέτα μὲ ὀλίγου ξύλου ὅπου ἐκράτει μὲ τὰς χεῖράς του.

Οἱ Ἕλληνες ἐφάνησαν οἱ ἐπιτηδειότεροι ἐφευρεταὶ τῆς τοιαύτης μαρτίας καὶ δεισιδαιμονίας, τὴν ὁποίαν ἐλάμβανον ὡς ὑπόθεσιν διαφόρων ποιημάτων, καὶ τὴν ἐξεφάνουν ὡσαύτως καὶ εἰς τὰ θεάτρα, δίδοντες ἐρμητικῆς καὶ τρόπους εἰς τὰς ἄλλας γενεὰς νὰ μιμοῦνται

καὶ

καὶ νὰ πράττουσι τὰ ὅμοια .

Διὰ νὰ συνδέσωμεν μίαν εὐτακτον καὶ καθαράν διήγησιν τῆς παρούσης πραγματείας, ἀναγκαῖον εἶναι νὰ τὴν διαιρέσωμεν εἰς τρία βιβλία . Θέλομεν εἰς τὸ πρῶτον ὁμιλήσει περὶ τῶν κορυφαίων θεοτήτων ὁποῦ ἤϊραν πίσιν καὶ εὐλάβειαν εἰς τοὺς εἰδωλολάτρας· τὸ δεύτερον θέλει περιέχει τὴν ἱστορίαν τῶν Ἡρώων, τῶν λεγομένων Ἡμιθέων . καὶ τὸ τρίτον θέλει ἐξηγήσει τὰς ἱεροπραξίας ὁποῦ ἐγίνοντο . καὶ θέλομεν ἐνώσει τὰ ὅσα δὲν εὐρίσκονται παρὰ μόνον διεσπαρμένα εἰς διαφόρους Ποιητὰς καὶ Συγγραφεῖς . ἀνάμεσα εἰς τοὺς ὁποίους εἶναι διάφορα λεξικά, ὁ Ποιητὴς Ὅμηρος, ὁ Φουρνοῦτος περὶ φύσεως θεῶν, ὁ Ἡσίοδος εἰς τὴν θεογονίαν, καὶ ὁ Λουκιανὸς εἰς τοὺς θεῶν διαλόγους, καὶ εἰς τοὺς νεκρικοὺς, καὶ εἰς ἄλλα του συγγράματα .

Μὲ τὴν ἀνάγνωσιν ταύτην θέλομεν ἐννοήσει πρῶτον μὲν εἰς ποῖον σκότος ἀγνωσίας εὐρίσκοντο οἱ παλαιοὶ ταλαίπωροι Ἐθνικί . καὶ δεύτερον, πόσον χρέος ἔχαμεν οἱ Χριστιανοὶ πρὸς τὸν ζωηφόρον Σταυρὸν, μὲ τὸν ὁποῖον ὁ Χριστὸς μᾶς ἐκάλεσε, φανερώωντας τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀνοίγωντας τὴν ὁδὸν τὴν φέρουσαν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, καὶ χαρίζωντάς μας τὰ ὅσα εἶναι ἀρκετὰ διὰ νὰ εἰσεέλθωμεν

εἰς αὐτήν , καὶ νὰ κληρονομήσωμεν ζωὴν τὴν αἰώ-
 νιον . τοῦτο μόνον τὸ ὀλίγον ὑπομένοντες χωρὶς γογ-
 γυσμὸν , εἴαν πως καὶ κακοπαθήσωμεν , ἀπαρασάλευ-
 τον κρατοῦντες πάντοτε τοῦ Ἐποστολοῦ τὸν λόγον .
 (πρὸς Ῥωμ . κεφ . ή .) ὅτι οὐκ ἄξια τὰ παθήματα
 τοῦ νῦν καιροῦ , πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκα-
 λυφθῆναι εἰς ἡμᾶς .

Τοῦτος ὁ κόπος θέλει ὠφελήσει κατὰ πολλὰ τοὺς
 φιλομαθεῖς νέους , διὰ ν' ἀποκτήσουν εὐκολωτέραν καὶ
 γλυκυτέραν τὴν μάθησιν τῶν τοιούτων ὑποθέσεων .

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ

Καὶ Ἐξαιρέτων

ΕΘΝΙΚΩΝ ΘΕΟΤΗΤΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Ἱστορία τοῦ Κρόνου.

Διηγούνται οἱ Ποικταὶ ὅτι ὁ Οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ἐγέννησαν τοὺς ἄλλους θεοὺς. (Ἡσίοδ. Θεογονία.) καὶ διὰ τοῦτο καλεῖται ὁ Οὐρανὸς ὁ παλαιότερος τῶν θεῶν. τοῦτος ἐγέννησεν ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἄλλους υἱοὺς τὸν Κρόνον, ὁ ὅποῖος δι' ἄκρην ἀσέβειαν ἔκοψε τοῦ πατρὸς του τὸ τεκνογόνου μῦριον, καὶ ρίπτωντάς το εἰς τὴν θάλασσαν, μὲ τὸ μέσον τοῦ ἄρρου καὶ τῆς θαλασσινῆς ταραχῆς ἐγεννήθη, κατὰ τὸν μῦθον, ἡ Ἀφροδίτη.

Ὁ Τιτάν ἦτον ἀδελφὸς πρωτόγονος τοῦ Κρόνου, καὶ ἀκολούθως ἔμελλε νὰ εἶναι διάδοχος τῆς βασιλείας· ὁμῶς ἐπαράτησε τὰ δίκαιά του θεληματικῶς εἰς τὸν ἀ-

Δελφόν, διὰ τὰ εὐχαριστήσῃ τὴν μητέρα του Ἐσίαν
καὶ τὴν ἀδελφὴν του, με ὑπόσχεσιν ὅτι ὁ Κρόνος νὰ
μὴν ἤθελεν ἀναθρέψῃ ἀρσενικὰ παιδιὰ, καὶ τοιοῦτο-
τρόπως τοῦ κόσμου τὸ βασιλεῖον νὰ ὑποσρέψῃ πάλιν
εἰς τοὺς ἐδικούς του

Διὰ ταύτην τὴν ἀφορμὴν ὁ Κρόνος ἐκατάτρωγεν ὅλα
τὰ νεογεννῆ ἀρσενικὰ παιδιὰ. πλὴν ἡ θεὰ Ῥέα με
τὸ νὰ ἐγέννησεν εἰς μίαν φορὰν τὸν Δία καὶ τὴν Ἡ-
ραν, ἔδειξε μόνον τὴν Ἡραν, καὶ κρυφὰ ἔδωκε τὸν
Δία εἰς τοὺς Κορύβαντας διὰ τὰ τὸν ἀναθρέψουν.
Τοῦτοι φοβηθέντες μήπως καὶ ὁ κλαυθιρισμὸς ἤθελε
φανερῶσθαι τὸ βρέφος, ἐφεύρικαν ἕνα παιγνίδι νὰ περι-
πατοῦν με κάποιαν εὐταξίαν καὶ ρυθμὸν, ὅπου ὠνο-
μάζετο δάκτυλος, ὅθεν ἐπωνομάσθησαν δακτυλοῖδαῖσι,
καὶ αὐτοὶ με χάλκινα ὄργανα, καὶ με τραγούδια εὐ-
τακτα καὶ ἁρμονικὰ συγχίζοντες καὶ κάμνοντες ταρα-
χὴν, ἐμπόδιζαν καὶ δὲν ἠκούετο τοῦ βρέφους ὁ κλαυθ-
μὸς, καὶ δὲν ἔφθανεν εἰς τὰ ὦτα τοῦ Κρόνου.

Ἀπόκτησε μετὰ ταῦτα ὁ Κρόνος καὶ ἄλλους υἱούς,
ὄηλαδή τὸν Ποσειδῶνα, καὶ τὸν Πλούτωνα, τοὺς ὁ-
ποίους ἡ μήτηρ ἔκαμε καὶ τοὺς ἀνάθρεψαν κρυφίως.
καὶ ἀναγκασθεῖσα μίαν φορὰν διὰ τὰ δεῖξῃ τοῦ ἀν-
δρός της τὸ γεννημένον τέκνον, τοῦ ἐπρόσφερε μίαν πέ-

τραν, τὴν ὁποίαν ὁ Κρόνος εὐθὺς ἐκατάπιε. Γνωρίζοντας ὁ Τίταν τὴν ἀπάτην καὶ πανουργίαν, καὶ ἀκολούθως τὸ ἐμπόδιον ὁποῦ ἐλάμβανε διὰ τὴν διαδοχὴν τῆς βασιλείας, ἐναντίον τῆς συμφωνίας καὶ τοῦ ἔρκου, ἀποφάσισε μὲ τοὺς υἱοὺς τοῦ Τιτᾶνος νὰ κινήσῃ μάχην κατὰ τοῦ Κρόνου, καὶ νικήσας αὐτὸν, παρευθὺς τὸν ἐφυλάκωσεν ὁμοῦ μὲ τὴν Πέαν, ὅπου ἔμειναν, ἕως ὁποῦ φθάνοντας ὁ Ζεὺς εἰς μεγαλητέραν ἡλικίαν, τοὺς ἐλευθέρωσεν. ἀλλὰ μαυθαίνοντας ὁ Κρόνος ὅτι ἕνας τοῦ υἱὸς ἔμελλε νὰ τοῦ ἀρπάξῃ τὸ σκῆπτρον καὶ τὸ βασίλειον, ἐπανουργεύθη καὶ ἐμελέτησε νὰ χαλάσῃ τὸν Δία. ὅθεν ὁ Ζεὺς ὀργισθεὶς διὰ τὸ τοιοῦτον ἄνομον πρᾶγμα, τοῦ ἤγειρε πόλεμον, ὥστε ὁποῦ τὸν ἐδίωξεν ἀπὸ τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν, καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ εὐγῇ ἀπὸ τὸν Οὐρανόν. ἐκατέβη λοιπὸν εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐκρύβη εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ὁ Γᾶνος ὁποῦ ἐκυρίευε τότε εἰς τὰ μέρη ταῦτα, μετὰ χαρᾶς τὸν ἐδέχθη. καὶ εἰς ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, κατὰ τὴν πλασουργὸν μυθολογίαν, ἔφερεν ὁ Κρόνος εἰς τὸν κόσμον τὸν περίφημον χρυσὸν αἰῶνα, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ γῆ, χωρὶς νὰ τὴν ἐργάζωνται ποσῶς, ἐκαρποφόρει πάσης λογῆς ἀγαθὰ, καὶ ἡ δικαιοσύνη ἐβασίλευε, ζῶντες οἱ ἄνθρωποι ἀναμεταξύτων μὲ τελείαν ἀγάπην.

(Ἡσίοδ . ἔργα καὶ ἡμέραι) . Τοῦτος ὁ Ἴανος ἐστὶν
 ναριθμήθη μὲ τοὺς ἄλλους θεοὺς, τόσον διὰ τὴν εὐερ-
 γεσίαν πρὸς τὸν Κρόνον, ὅσον διατὶ ἐφάνη ὁ φρονι-
 μώτερος Ἡγεμῶν τοῦ καιροῦ ἐκείνου, καὶ ἐγνώριζε τὰ
 παρελθόντα καὶ τὰ μέλλοντα, καὶ διὰ τοῦτο ζωγρα-
 φίζεται μὲ δύο πρόσωπα . Νουμᾶς ὁ Πομπήλιος βα-
 σιλεὺς τῆς Ῥώμης τοῦ ἀνοδομήσεν ἓνα Ναόν, τὸν ὁ-
 ποῖον ἐκράτουν ἀνοικτὸν, ὅταν ἡ Ἀριστοκρατεία εἶχε
 πόλεμον, καὶ δὲν εὐρίσκετο κλεισμένος, παρὰ μόνον
 εἰς καιρὸν εἰρήνης .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Ἱστορία τῆς Κυβέλης .

Η Κυβέλη γυναῖκα τοῦ Κρόνου ὠνομάζετο καὶ Βε-
 ρεκυθία, καὶ μεγάλη Μήτηρ, διατὶ ἐγέννησε τοὺς
 θεοὺς, καὶ ἦτον θεὰ τῆς γῆς, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν γεν-
 νῶνται τόσα διάφορα πράγματα, καθὼς θέλομεν ἐ-
 ξηγήσει πρὸς τὴν ἀρχὴν τοῦ δωδεκάτου κεφ. Τὴν λέ-
 γουσιν οἱ Λατίνοι Ὀπιν, ὁποῦ σημαίνει πλοῦτον,
 καὶ οἱ Ἕλληνες Ῥέαν, (Φουρνοῦτος περὶ τῆς Ῥέας .)
 διατὶ ρέουν, καθὼς φαντάζονται, ἀπὸ τὰ ὄρη αἱ βροχαί .
 Εἶχε συνήθειαν νὰ πηγαίνῃ ἐπάνω εἰς ἓνα ἀμάξι,
 ὅπου

ὅπου τὸ ἔσθρυναν τὰ λεοντάρια . αἱ ἀξιοπρεπεῖς ἑορταὶ καλούμεναι Μεγαλήσιαι ἐγίνοντο κάθε τέσσαρες μῆνες, εἰς τοὺς ὁποίους οἱ Κορύβαντες , ὅπου ἦσαν ἱερεῖς τῆς Θεᾶς ταύτης εὐγαινῶν ἐξω φρενῶν , παίζωντες τύμπα-να , καὶ αὐλοῦς , καὶ ἄλλα παρόμοια ὄργανα , καὶ τοῦτο ἔκαμναν καὶ οἱ Γάλλοι , ἔθνος τῆς Φρυγίας, οἱ ὁποῖοι κινούμενοι καὶ ταρασσόμενοι μὲ βίαν, καὶ σρέφοντες τὴν κεφαλὴν , ἔπεφταν εἰς μανίαν . ἔπειτα μὲ τὰ σπαθία ἐβαροῦνταν ἀνάμεσόν τους τόσον , ὅπου συχναῖς φοραῖς ἀπέμεναν δυνατὰ πληγωμένοι , καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ παιγνιδίου ἔτρεχαν μέσα εἰς κἀνένα ποταμὸν ἀφιερωμένου εἰς αὐτὴν τὴν Θεάν , διὰ νὰ πλύ-νουν ταῖς πληγαῖς των .

Ὀνομάζουσι τὴν Κυβέλην καὶ Ἑσίαν . ἀλλὰ εἰς τοῦτο οἱ Ποιηταί, κατὰ τὴν συνήθειάν τους , ἐναντιώ-νουνται πρὸς τοῦ λόγου τους , καλοῦντες Ἑσίαν, πότε τὴν γυναῖκα τοῦ Κρόνου, πότε τὴν μητέρα του , πότε τὴν ἀδελφὴν του , ἢ τὴν θυγατέρα του , ἀποδίδοντες εἰς ἓνα πρόσωπον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀρμόζει πρὸς πολ-λοὺς, καθὼς κἀμνευσι περὶ τοῦ Διὸς, καὶ Ἡρακλέους, καὶ πολλῶν ἄλλων . ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν εἶναι , ἡ Ἑσία λέγεται ἡ Θεὰ τοῦ πυρός, τὴν ὁποίαν ὁ βασιλεὺς Νου-μᾶς ἐτίμησε μὲ πολλὰς ἱεροπραξίας . ἐπειδὴ ἐν πρώ-

τοῖς ἐσύσῃσε τὸ αἰώνιον πῦρ, οὕτω καλούμενον, δια-
 τε ἔπρεπε νὰ μένη πάντοτε ἀναμμένον εἰς τὰ θυσια-
 στήρια, καὶ διὰ τοῦτο ἐδιώρισεν εἰς τὴν Ῥώμην ταῖς
 Ἱερίσσαις, ὅπου ὠνομάζοντο παρθένοι Ἐσιιάδαις. αἱ
 ὁποῖαι ἀπὸ τὸν ἄκρον ἀρχιερέα ἐπαιδεύοντο μὲ σκλη-
 ρότητα, εἴαν ἄφιναν τὸ πῦρ νὰ σβύτῃ. καὶ δὲν ἔπρε-
 πε νὰ τὸ μετανάφουν παρὰ μὲ τὰς ἀκτῖνας τοῦ Ἡλίου.
 Αἱ παρθένοι Ἐσιιάδες αὗται ἦσαν ἐκλελεγμένοι ἀπὸ τὰ
 εὐγενέστερα ὀσπίτια τῆς Ῥώμης, καὶ εἶχαν χρέος νὰ
 φυλάσσουν τὴν παρθενίαν τους, μὲ τὸ νὰ ὑπηρετοῦσαν
 τὴν ῤηθεῖσαν θεάν. καὶ ἀνίσως καμμία ἤθελε πταίσῃ
 ἐναντίον τοῦ νόμου τούτου, εὐθύς τὴν ἔθαπταν ἀπα-
 ραίτητα ζωντανὴν μέσα εἰς τὴν γῆν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

Ἱστορία τοῦ Διός.

Ο Ζεὺς υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Κυβέλης, ἦτοι
 Ῥέας, ἀφ' οὗ ἐδιώξε τὸν πατέρα του, ἐμοίρασε τὴν
 βασιλείαν τοῦ κόσμου, μὲ τοὺς ἀδελφούς του, κρα-
 τῶντας αὐτὸς τὸν Οὐρανὸν, καὶ κάμνωντας τὸν Πο-
 σειδάωνα Κύριον τῆς θαλάσσης, καὶ τὸν Πλούτωνα ἐ-
 ξουσιαστὴν τοῦ Ἄδου.

Ὄνομάσθη πατὴρ τῶν Θεῶν καὶ βασιλεὺς τῶν ἀνθρώπων, ἔχοντας μόνος αὐτὸς τὴν δύναμιν ἢ ἀκουτίζῃ καὶ νὰ ρίπτῃ τοὺς κεραυνοὺς, καὶ ὑποτάσσωντας τὸ ἐπίλοιπον τῆς Οἰκουμένης. μὲ ὅλα ταῦτα ἡ γῆ ὀργισθεῖσα ἐναντίον του, ἐπειδὴ καὶ εἶχε κεραυνώσῃ τοὺς Τιτᾶνας, ἐγέννησε πλῆθος φοβερῶν τεράτων, καὶ ἀμετρήτου μεγέθους, διὰ νὰ τὸν πολεμήσουν εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ νὰ τὸν διαΐξουν. διὰ τοῦτο ἐσυναθροίσθησαν πάντα τὰ τοιαῦτα τέρατα εἰς τὴν Θεσσαλίαν κατὰ τὸ μέσον τῆς Φλέγρας, πόλεως τῆς Μακεδονίας, καὶ βάνοντας τὰ ὄρη ἕνα ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο, ἤρχισαν τὴν ἀνάβασιν πρὸς τὰ Οὐράνια. καὶ διὰ νὰ ἐπιτύχουν τὸν σκοπὸν ὅπου εἶχον, ἐμέταχειρίζοντο λίθους ὑπερμεγέθεις, καὶ ἄλλα τρομερὰ ἐργαλεῖα. Ἦσαν ἀναμέσον τῶν λοιπῶν ὁ Ἐγκέλαδος, ὁ Βριαρεὺς, καὶ ὁ καλούμενος Ἐκατόγχειρ Αἰγαίω, ὅς τις μὲ μίαν μόνην ῥοπὴν ἐτόξευεν ἐναντίον τοῦ Διὸς ἑκατοντάδες ἀπὸ βαρυτάταις πέτραις, τὰς ὁποίας εὗγανεν ἀπὸ τὴν θάλασσαν. ἀλλ' ὁ Τυφωνεὺς ὑπερέβαινεν ὅλους διὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν δύναμιν, ἐπειδὴ μὲ τὴν κεφαλὴν ἐφθανε εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ μὲ τὰς χεῖρας ἐξαπλωμένας ἤγγιζεν ἕως τὰ δύο ἅκρα τοῦ κόσμου. ἦτον μισὸς ἀνθρώπος καὶ μισὸς ὄφις, ξερνῶντας φωτίαν καὶ

φλόγαις τρομεραῖς, ὥς οἱ θεοὶ ἐλθόντες εἰς βοή-
θειαν τοῦ Διὸς, τοιουτοτρόπως ἐφοβήθησαν, ὅπου ὅ-
λοι ἔφυγον εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ μετεμορφώθησαν εἰς
διάφορα δένδρη καὶ ζῶα, διὰ καλλιτέραν ἀσφάλειαν,
ἵνα μὴ γνωρισθοῦν. Ὅμως ὁ Ζεὺς ἐπολέμησε τόσον
δυνατὰ τοὺς τερατώδεις Γίγαντας αὐτοὺς μὲ ἀσροπε-
λέκια, ὅπου ἔμεινε τροπαιῦχος, καὶ τοὺς ἐφυλάκω-
σεν εἰς τὸν Ἄδην, πλακόνωντάς τους μὲ βαρύτατα
βουνά, ὡσάν ἐκεῖνο τῆς Αἴτνης, διὰ νὰ μὴ δύνωνται
πλέον νὰ ἐγερθοῦν. τὸν αὐτὸν καιρὸν ὁ Προμηθεὺς
μὲ τὸ νὰ ἔπλασε τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ γῆς καὶ
ὑδάτος, ἔκλεψε τὸ πῦρ ἀπὸ τοὺς Οὐρανούς, καὶ τοὺς
ἐμφύχασεν. ὅθεν ὁ Ζεὺς θυμωθεὶς ἐπρόσαξε τὸν Ἡ-
φαισον διὰ νὰ τὸν δέσῃ μὲ δεσμὰ σιδηρὰ ἐπάνω τοῦ
Καυκάσου (Λουκίαν . Προμηθεὺς ἢ Καύκασος .) ὅ-
ρους, καὶ περιπλέον ἕνας αἰετὸς νὰ τοῦ κατατρώγῃ πᾶ-
σαν ἡμέραν μέρος ἀπὸ τὸ σκότι, τὸ ὁποῖον διὰ νὰ
μὴν ὀλιγοσέυῃ, τὴν ἀκόλουθον νύκτα ἐπερίσειε, διὰ
νὰ γίνεται νέα ὑλη πρὸς τροφήν τοῦ σπλαγχνοφάγου ὀρ-
νέου. καὶ λοιπὸν ἔμεινεν εἰς τοιαύτην κατάσασιν ὁ τα-
λαίπωρος Προμηθεὺς, ἕως ὅπου ὁ Ἡρακλῆς μὲ τὴν ἀ-
σύγκριτόν του δύναμιν καὶ θαυμαστὴν ἐπιθεξιότητα
τὸν ἐλευθέρωσεν. ἀλλὰ ὁ Ζεὺς μὴν ὄντας ποσῶς εὐ-

χαρισημένος, ἔφερε τὴν Πανδώραν, τὴν πανθαύμα-
 ζου ἐκείνην γυναῖκα πεπλασμένην ἀπὸ τὸν Ἥφαιστον,
 τὴν ὁποῖαν οἱ θεοὶ ἐπλούτισαν καθ' ἕνα μὲ δῶρον ἐ-
 ξαίρετον. ἐπῆγεν αὐτὴ νὰ εὕρῃ τὸν Ἐπιμηθέα τὸν ἀ-
 δελφὸν τοῦ Προμηθέως διὰ προσαγὴν τοῦ Διὸς, βα-
 σῶντάς του μίαν κιβωτὸν, μέσα τῆς ὁποίας ἦσαν κλει-
 σμένα πάντα τὰ κακὰ τῆς φύσεως, καὶ παρευθὺς ὅταν
 αὐτὸς τὴν ἀνοίξεν, ἐδιεσπάρθησαν εἰς ἅπασαν τὴν
 γῆν, ἔξω ἀπὸ τὴν ἐλπίδα, ὅπου ἀπέμεινεν εἰς τὸ βάθος.

Ὁ Ζεὺς μὲν ἔχοντας πλέον οὐδεμιᾶς λογῆς ἐχθρὸν,
 ἄλλο δὲν ἐφρόντιζε παρὰ νὰ χαίρεται μὲ τρυφαῖς καὶ
 ἀγαλλίαςες, ὀσοῦ μὲν εἰς παρανόμους κακοπραξίας.
 ἐπειδὴ, χωρὶς νὰ ὀμιλήσωμεν διὰ τὴν ἀσέβειαν, ὅπου
 ἐτέλεσε, λαμβάνοντας διὰ γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν τοῦ
 Ἥρα, χωρὶς νὰ εἰποῦμεν περὶ τοῦ παιδὸς Γανυμή-
 δους, ὅπου ἄρπαξε μεταμορφωθεὶς ὡς ἀετὸς διὰ νὰ
 χωρτιάσῃ τὴν ἄπλησόν του ἀσέλγειαν, μετεσχηματί-
 σθη καὶ ἐγένε ταῦρος διὰ νὰ κλέψῃ τὴν Εὐρώπην θυ-
 γατέρα τοῦ Ἀγένορος βασιλέως τῶν Φοινίκων, ἀπὸ
 τῆς ὁποίας ἐμετωνόμασε τὸ κάλλιστον μέρος τοῦτο τοῦ
 κόσμου. ἐρρίφθηκεν εἰς εἶδος χρυσίου, καὶ ἔπεσεν εἰς
 τὸν κόλπον τῆς Δανάης θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Ἀκρι-
 σίου, μὲ ὅλον ὅπου ἦτον κλεισμένη μέσα εἰς χάλκινου
 πύργου

πύργου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐγεννήθη ὁ Περσεύς, καθὼς
 θέλομεν τὸ ἐξηγήσει πρὸς τὸ α'. κεφαλ. τοῦ β'. βι-
 βλίου. δὲν ἠθέλαμεν ποτὲ δῶσει τέλος, ἂν εἶχαμεν
 γνώμην διὰ νὰ διηγησοῦμεν πάσας τὰς ἀνοσίους κα-
 κοπραγίας τοῦ Διὸς, μὲ τὰς ὁποίας ἐγέμισε τὸν κό-
 σμον. Περὶ τούτων θέλομεν εὖρει ἀφορμὴν ὁμιλίας ἀ-
 κολουθοῦντες τὴν παρούσαν πραγματείαν, τοῦτο μόνον
 ἔχω νὰ φανερώσω μὲ τὸν Τερτυλλιανόν, πῶς δὲν
 ἦτον παράδοξον εἰάν ἐφαίνοντο οἱ ἄνθρωποι πεπληρω-
 μένοι ἀνομιῶν καὶ βδελυρῶν αἰσχρουργημάτων, πα-
 ρακινούμενοι ἀπὸ τὸ παράδειγμα ἐκείνων τῶν θεῶν ὅ-
 ποῦ αὐτοὶ ἐλάτρευον, καὶ τῶν ὁποίων μάλιστα ἔπρεπε
 νὰ φοβοῦνται τὴν παιδευσιν καὶ τιμωρίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ.

Ἱστορία τῆς Ἥρας, καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς.

Η θεὰ Ἥρα ὠνομαζέτο βασίλισσα τῶν θεῶν, θεὰ
 τῶν βασιλειῶν καὶ τοῦ πλοῦτου, μὲ τὸ νὰ ἦτον γυνὴ
 τοῦ Διὸς· εἶχεν ἀκόμη τὴν ἐπιστάσιαν διὰ τοὺς γά-
 μους, καὶ διὰ ταῖς γέννας, ὅθεν ἠξιώθη Ναῶν πολ-
 λῶν καὶ θυσιαστηρίων. Ἐγέννησε τὴν Ἥβην θεὰν τῆς
 νεότητος, καὶ τὴν κατέστησεν εἰς τόσῃν ἀγάπῃν σι-

μὰ τοῦ Διὸς, ὅπου πάντοτε τὸν ὑπηρετοῦσεν εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ τοῦ ἐπρόσφερεν τὸ νέκταρ διὰ ποτῶν, ἕως ὅπου ὁ Γανυμήδης ἤλθεν εἰς τὸν τόπον τῆς. Ὁ Ἥφαιστος ἦτον καὶ αὐτὸς υἱὸς τῆς Ἥρας· ἀλλ' εὐθύς ὅπου ἐγεννήθη, βλέπωντάς τον ὁ Ζεὺς τόσον ἄσχημον, τὸν ἐρρίψεν ἀπὸ τῶν Οὐρανῶν, καὶ πέφτωντας ὁ ταλαίπωρος εἰς τὴν γῆν, τοῦ ἐκόπη ἓνα πόδι, καὶ διὰ τοῦτο ἔμεινε πάντοτε κουτζός. φθάνωντας ἔπειτα ὁ Ἥφαιστος εἰς μεγάλην ἡλικίαν ἐγίνε χαλκεύς, ὑπηρετῶντας τοὺς θεοὺς, καὶ κατασκευάζωντας τοὺς κεραινοὺς τοῦ Διός. τὰ ἐργασήριά του δὲν ἦσαν μόνον εἰς τὴν Λῆμνον, καὶ Λιβάραν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ὄρος τῆς Αἴτνης. εἶχε συντρόφους τοὺς Κύκλωπας, ὅπου εἶχαν ἓνα μέγαν ὀφθαλμὸν εἰς τὸ μέσον τοῦ μετώπου, ἀνάμεσα εἰς τοὺς ὀπίσθιους ἐξαιρετώτεροι ἐφάνησαν ὁ Βρόντης, ὁ Στερόπης, καὶ ὁ Πυράκμων.

Ἀλλὰ διὰ νὰ ξαναλάβωμεν τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἥρας, οἱ Ποιηταὶ διηγοῦνται μίαν ἀκραν ἀδικίαν, ὅπου αὐτὴ ἐπρόσφερεν πῶς ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Δία, ὅταν ἠθέλησε μοναχός του, δίχως νὰ τὴν κάμῃ καὶ αὐτὴν ὁμόγνωμον καὶ συμβουηθῶν, νὰ γεννήσῃ τὴν Παλλάδα, ἢ Ἀθηνᾶν. ἐξῆλθεν αὕτη ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ Διός, καθὼς τὸ περιγράφει χαριέστατα ὁ Λουκιανὸς εἰς τοῦς

διαλόγους τῶν θεῶν, (Διάλογ. Ἡφαίστου καὶ Διός.)
 ἔνοπλος, ἤγουν ἀρματωμένη μὲ κοντάρι καὶ ἀσπίδα,
 καὶ πηδούσα τὸ πυρρίχιον, δηλαδὴ τὸν χορὰν (ἴδιου
 τῶν πολεμιστῶν) ἐφευρεθέντα παρὰ Πύρρου υἱοῦ τοῦ Ἀ-
 χιλλέως, καὶ ὠνομάσθη θεὰ τοῦ πολέμου, ἔχουσα ὁ-
 μως καὶ τὴν ἐπιφασίαν πολλῶν ἄλλων τεχνῶν καὶ ἐ-
 πισημῶν, ὅπου εἶναι τὰ σολίσματα τῆς εἰρήνης.
 καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ἐσέβοντο ἐξαίρετα, διωρίσαντες
 πρὸς δόξαν αὐτῆς ταῖς ἑορταῖς καλουμέναις Παναθη-
 ναϊα. ὀργισθεῖσα λοιπὸν ἡ θεὰ Ἥρα διὰ τὴν ἐργασίαν
 τοῦ Διός, ἐβουλήθη νὰ γεννήσῃ καὶ αὐτὴ χωρὶς καμ-
 μίαν συκοσύαν τοῦ ἀνδρός της. καὶ τοῦτο θαρρῆτά ἐ-
 κατάρθωσε, καθὼς γράφει ὁ ποιητὴς Ὀβιδίος, ἐγγί-
 ζώντας ἕνα ἄνθος ὅπου τῆς ἔδειξεν ἡ θεὰ ἡ Ἀνθοῦσα
 καὶ οὕτως ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ὁ Ἄρης θεὸς τοῦ πο-
 λέμου καὶ τῶν στρατευμάτων, καθὼς ἦτον καὶ ἡ Ἀθηναῖα.

Εὐρίσκετο εἰς τὸ θεῖον παλάτιον ὁ Ἄργος ὁ πολυόμ-
 ματος, ὅπου ἐσοχάζετο ταῖς πράξαις τοῦ Διός, καὶ
 ὅταν ἕνα μέρος τῶν ὀμμάτων ἐβαρύνετο ἀπὸ τὸν ὕπνον,
 τὸ ἄλλο ἐσεκεν εἰς ἀγρυπνίαν. ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς ἐφόνευ-
 σε τὸν Ἄργον, παίζοντας τὴν σύριγγα, ὄργανον μου-
 σικόν, διὰ προσαγῆς τοῦ Διός. καὶ ἡ θεὰ Ἥρα διὰ
 νὰ εὐεργετήσῃ τὴν ἐμπισσύνην τοῦ τοιοῦτου παρατη-
 ρητοῦ

ρητοῦ καὶ φύλακος, τὸν μετέβαλεν εἰς εὐμορφον Ταυ-
 ῶν ἢ παγῶνι, ὅπου εἰς τὰ πτερά του παριστάνει ἕως
 τὴν σήμερον, τῶν ὀφθαλμῶν τὸ πλήθος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Ἱστορία τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Ἡλίου.

Ο Ζεὺς ἐβαρέθη τέλος πάντων τὴν Ἥραν, καὶ ἠ-
 γάπησε τὴν Λητώ, ἔλαβε διὰ ταύτην τὴν υπόθεσιν
 μεγαλήν ζηλοτυπίαν ἡ θεὰ Ἥρα, καὶ ἤγειρεν ἐναν-
 τίου της τὸν Πύθωνα, φοβερώτατον Δράκοντα γεννη-
 μένον ἀπὸ διαφόρους ἀκαθαρσίας, ὕστερον ἀπὸ τὸν κα-
 τακλυσμὸν τοῦ Δευκαλίωνος, καθὼς ἐν ἰδίῳ τόπῳ θέ-
 λομεν ἐρμηνεύσει. καὶ μὴ δυναμένη νὰ φυλαχθῇ ἀ-
 πὸ τοῦτο τὸ θηρίον ἡ Λητώ, ἔταξεν ἡ γῆ νὰ μὴ τῆς
 δώσῃ ἄλλην καταφυγὴν, παρὰ τὸ νησίον τῆς Δήλου,
 ὅπου τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἐκυματίζετο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ διὰ
 τῆς θαλάσσης, καὶ ἦτον καὶ ὀλίγον τι βυθισμένον.
 ἀλλ' ὁ Ποσειδῶν ἔκαμε τὸ ρηθεῖν νησίον ὅπου ἔπλεεν
 ἐπάνω εἰς τὴν θαλάσσαν, καὶ ἔπαυσε τὴν κίνησιν, διὰ
 νὰ ὑπηρετήσῃ ὡσαν καταφύγιον καὶ κατοικίαν τῆς πτω-
 χῆς ταύτης φευγάτης, βλέπωντάς την καὶ πλησίον τῆς
 γέννας της, ὅπου ἐγέννησε τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὴν
 Ἀρτέ-

Ἄρτεμιδα ἐπάνω εἰς ἓνα δένδρον ὀνόματι φοῖνικα ὅπου
κατὰ τύχην ἀπήντησε.

Ὁ Ἀπόλλων φθάνωντας εἰς μεγάλην ἡλικίαν, ἐν-
θυμήθη πῶς ὁ Πύθων εἶχεν ἀδικήσῃ τὴν μητέρα του,
καὶ τὸν ἐφόνευσε πολεμῶντας μὲ τὰ τόξα, εἰς τὸν ὁ-
ποῖον πόλεμον ἤκούοντο αἱ φωναὶ αὗται, Ἰὼ Παιάν.
ὄθεν ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια εἰς τὰ δημόσια παιγνί-
δια, εἰς ταῖς νίκαις, καὶ εἰς τοὺς θριάμβους.

Μετὰ τὸ τοιοῦτον κατόρθωμα ὁ Ἀπόλλων ἀπέκτη-
σεν ἓνα υἱὸν ὀνομαζόμενον Ἀσκληπιὸν, τὸν ὅποιον ἐ-
παράδωκε τοῦ Κενταύρου Χείρωνος διὰ τὴν ἀναθραφῆν,
καὶ τὸν ἔμαθε τὴν ἰατρικὴν τέχνην, τῆς ὁποίας εἶχε
φήμην ὡς Θεός. ἀλλ' ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσε τὸν Ἀσκλη-
πιὸν, διατι ἀνάστυσε τὸν ταλαίπωρον Ἰππόλυτον κα-
τασυρμένον καὶ ξεσχισμένον ἀπὸ τ' ἄλογά του, φεύ-
γωντας τὴν ἀργὴν τοῦ πατρὸς του, καθὼς θέλει φανε-
ρωθῆ πλατύτερον εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Θησέως. ὁ θά-
νατος τοῦ Ἀσκληπιῶ ἐπίκρανε πολλὰ τὸν Ἀπόλλω-
να, καὶ μὴ δυνάμενος τὴν ἐκδικηθῆ τὸν Δία, ἐ-
φόνευσε τοὺς Κύκλωπας, οἱ ὅποιοι ἔκαμαν τὸ ἄστρο-
πελέκην ὅπου ἐθανάτωσε τὸν Ἀσκληπιὸν. τὸ ὅποιον
πράγμα νομίζοντάς το διὰ μεγάλην ὕβριν ὁ Ζεὺς, ἐ-
ξώρισεν ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν

ἔσπερσε πρὸς καιρὸν ἀπὸ τῆς θεότητος.

Ἐρχόμενος ὁ Ἀπόλλων εἰς ἔξοριαν, καὶ ὄντας ἐσπερημένους τῆς θεότητος, ἔπαθε καθε λογιῆς δυσυχίαν καὶ πτωχείαν, ὥστε ἠναγκάσθη ν' ἀλλάξῃ κατάσασιν διὰ τὴν ζωοτροφίαν του, καὶ Ἀποφάσισε νὰ δουλεύσῃ τὸν Ἄδμητον βασιλέα τῆς Θεσσαλίας βόσκοντας ταῖς ἀγέλαις, ὅθεν ἐπωνυμάσθη θεὸς τῶν ποιμένων, καὶ τοῦ ἐθυσίαζαν τὸν λύκον, ἐχθρὸν τοῦ προβάτου. μίαν ἡμέραν ὅπου ἐφύλαγε ταῖς δάμαλαις, ὁ Ἑρμῆς τοῦ ἐκλεψε μίαν, καὶ ὅταν ὁ Ἀπόλλων ἐπαράπονεῖτο τοῦ ἐκλεψεν ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τὸν ὦμον ἐπειθέξια τὴν φαρέτραν, τόσῳ ὅπου τὸ παράπονον ἐμετατρέπη εἰς γέλωτα.

Ἡ ταλαιπωρία τοῦ Ἀπόλλωνος δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ μὴ ἀγαπήσῃ τὴν θυγατέρα τοῦ ποταμοῦ Πηνελοῦ, ἡ ὁποία μὴ θέλουσα νὰ τὸν ὑπακούσῃ καὶ παρακαλέσασα τὸν πατέρα της διὰ βοήθειαν, ἐμεταμορφώθη εἰς Δάφνην. τοῦ ἔτυχε πάλιν καὶ ἄλλο συμβεβηκὸς, διατὶ παίζωντας τὸν δίσκον μὲ τὸν ὠραῖον παῖδα Ἰάκινθον, ἐκτύπησε κατὰ δυσυχίαν ὁ δίσκος τὴν κεφαλὴν τοῦ νέου, καὶ τὸν ἐφόνευσεν. ὅθεν ἐφύτρωσε τὸ εὐμορφον ἄνθος ὁ Ἰάκινθος ἀπὸ εὐπλαγχνίας τῆς γῆς, ὅπου ἐλυπήθη διὰ τὸ τοιοῦτον ἀξιο-

Φρήνητον θέαμα . δὲν ἔπαυσαν ὅμως ἕως ἐδῶ τὰ πα-
θήματα , ἐπειδὴ φοβούμενος ὁ Ἀπόλλων ἐκείνους ὁ-
ποῦ ἀγανακτοῦσαν διὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰακίνθου ,
ἔφυγε πρὸς τὴν Τρωάδα , καὶ κῆρε τὸν Ποσειδῶνα μι-
σοῦμενον καὶ αὐτὸν ἀπὸ τὸν Δία .

Καταντήσαντες λοιπὸν καὶ οἱ δύο εἰς ἐσχάτην ἀ-
νάγκην , ἐσυλλογίσθησαν νὰ δουλεύσουν τὸν βασιλέα
Λαομέδοντα διὰ τὸ κτίσμα τῆς ἐδικῆς του πόλεως .
ἀλλὰ σερηθέντες τῆς εὐεργεσίας ὅπου τοὺς ἔταξεν ,
ἀποφάσισαν διὰ νὰ ἐκδικηθοῦσιν . ἐσυνέβη λοιπὸν ὅτι
ὁ Ποσειδῶν ἐμελέτησε νὰ τὸν καταποντίσῃ μὲ ὄλον του
τὸν λαὸν , καὶ ὁ Ἀπόλλων ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ἀ-
νάστησεν ἕνα θανατικὸν τόσον τρομερὸν , ὅπου ἐπρο-
ξένει διαφθόραν , καὶ πολλὴν ἐρήμωσιν . ἔχοντας ὁ
Λαομέδων διὰ τὰ τόσα ἐνάντια μεγάλην θλίψιν , ἐ-
πρόσδραμε διὰ θεραπείαν πρὸς τὸν χρησμὸν , καὶ ἤκου-
σεν ὅτι ὁ τρόπος νὰ εἰρηνεύσῃ καὶ νὰ καταπραῖνῃ τὸν
θυμὸν ἐκείνων τῶν θεῶν δὲν ἦτον ἄλλος , παρὰ νὰ βιά-
νῃ κάθε χρόνον μίαν παιδοποῦλαν Τρωαδίτισσαν ἐπά-
νω εἰς ταῖς μεγάλαις πέτραις , ἣ σπιλάδες τῆς θαλάσ-
σης , διὰ νὰ τὴν κατατρώγουν τὰ θαλάσσια θηρία .
Ἐσυνέβη λοιπὸν διὰ κακοτυχίαν καὶ ὁ κλῆρος ἔπεσεν
ἐπάνω τῆς Ἡσιόνης θυγατρὸς τοῦ βασιλέως . ἀλλ' ὁ

Ἡ ῥακλῆς ὑπεσχέθη νὰ καταδαριάσῃ καὶ νὰ ἐξολοθρεύσῃ ἐκεῖνα τὰ θηρία, καὶ ἀκολούθως νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν Ἡσιόνην, μὲ τάξιμον, ὅτι ὁ Λαομέδων διὰ μισθὸν τῆς ἐλευθερώσεως νὰ τοῦ δώσῃ τὰ ἄλογα ἐκ θείου σπόρου γεννηθέντα, ὅπου ἦσαν εἰς τὸν οἶκόν του.

Τοῦτο τὸ τάξιμον ὁμως δὲν ἐπληρώθη ἀπὸ τὸν ἄπιστον βασιλέα μετὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἡσιόνης, καὶ διὰ τοῦτο θυμωθεὶς δικαιοτρόπως ὁ Ἡρακλῆς ἔρριψε φωτίαν εἰς τὴν χώραν, καὶ ἐφόνευσε τὸν Λαομέδοντα, καὶ ἐφυλάκασε τὸν υἱὸν του, ὅπου μετὰ ταῦτα ἐξαγοράσθη ἀπὸ τοὺς Τρωαδίτας, καὶ ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ ῥήματος πρίαμαι, Πρίαμος, περὶ τοῦ ὁποίου θελομεν εἰς τὸ ἀκόλουθον βιβλίον ὀμιλήσει.

Ἐν πρώτοις ὁ Ἀπόλλων ἐνομιζετο νὰ εἶναι ὁ Ἥλιος, καὶ ἐκαλεῖτο Φοῖβος. ἀγκαλὰ καὶ ἄλλοι ἄλλως ὀμιλοῦσι, λέγοντες, ὅτι ὁ Ἥλιος εἶναι υἱὸς ἐνὸς τῶν Τιτάνων, ὀνομαζομένου Ὑπερίων, ὃθεν ἐπεκράτησε νὰ καλῆται Τιτάν, καὶ πλάττουσι νὰ ἔρχεται μὲ ἕνα ἅμαξι, καὶ πρὸς ἑσπέρας νὰ ἀναπαύεται εἰς τὸν Ὠκεανὸν ἕως τῆς ἀκολούθου αὐγῆς, καὶ ὅτι αἱ ὥραι τοῦ ἐτοιμάζουσι τὰ ἄλογα ὑποκάτω τοῦ ἁμαξίου διὰ νὰ μεταρχίσῃ τὸν δρόμον του. Ἐπροτίμα τὸ νησίον τῆς Ἰσθμοῦ, καὶ διὰ τοῦτο, καθὼς γράφει ὁ Σολίνος, δὲν εἶναι

εἶναι ἡμέρα τόσο σκοτεινὴ, ὅπου ὁ ἥλιος γὰ μὴ φαίνεται. Εἰς τοῦτο τὸ νησίον ἐγέννησε τὴν θυγατέρα του Ῥοδίαν, καὶ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς της ἔβρεχε χρυσίον, καὶ ἐξεφύτρωναν ῥόδα πολὺ πλῆθος. ὁ λαὸς τῆς Ῥόδου ἐτίμησέ τὸν ἥλιον μὲ τὸν περίφθρον χάλκινον Καλοσσόν, ὑψηλὸν πλεον ἀπὸ πόδας ἑκατὸν, καὶ μὲ ἀνάλογον παχύτητα, τὸν ὅποιον οἱ Σαρακηναὶ κατέκοψαν πρὸς τὸ 684. ἔτος, ὅταν αἰχμαλώτευσαν τὸ νησίον, καὶ μὲ τὰ χαλκοματένια κομμάτια ἐφόρτωσαν ἕως 900. καμήλια, καθὼς ἀναγινώσκουμεν εἰς τὴν ἱστορίαν.

Ὅσον διὰ τοὺς τόπους, ὅπου ὁ Ἀπόλλων ἐμάντευεν, οἱ Δελφοὶ εὐφημίζοντο περισσώτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους. ἐκεῖ εὐρίσκετο ἕνας ναὸς μεγαλοπρεπέστατος διὰ τὰ πολλὰ δῶρα ὅπου ἐσέλλοντο ἀπὸ κάθε μέρος. ἑκατοικοῦσε καὶ μία ἰέρισσα εἰς τὸν ἴδιον ναὸν καλυμένη Πυθία, ἡ ὁποία πληρουμένη ἐνθουσιασμοῦ, καὶ καθημένη ἐπάνω εἰς ἕνα τρίποδα μὲ τὸ δέρμα τοῦ δράκοντος Πύθωνος ἔδιδε ταῖς ἀποκρίσεις τῶν μελλόντων πρὸς πάντα τὰ ἐρωτήματα.

Ἦτον ὁ Ἀπόλλων καὶ ἐφευρετὴς τῆς μουσικῆς, καὶ ἔγδαρε ζωντανὸν τὸν Σάτυρον Μαρσύαν, ὅπου μὲ τὴν τολμηρὴν του ἑκαυχᾶτο γὰ εἶναι καλλίτερός του ψάλτης.

Αἱ Μούσαι αἱ θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης ἐπαιδεύθησαν ἀπὸ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ ἦσαν ἐννέα, ἤγουν Καλλιόπη, Κλειώ, Ἐρατώ, Θάλεια, Μελπομένη, Τερψιχόρη, Εὐτέρπεια, Πολύμνια, καὶ Οὐρανία. (Φουρνοῦτος περὶ μουσῶν.) ὠνομάζοντο διάφορως διὰ τὴν διαφορὰν τῶν τόπων, εἰς τοὺς ὁποίους ἐκατοικοῦσαν. ἐλέγοντο Πιερίδες, διὰ τὸ δάσος εἰς τὴν Μακεδονίαν καλούμενον Πιερία, ὅπου ἐγεννήθησαν. Ἐλικωνιάδες διὰ τὸν Ἐλικῶνα ὄρος πλησίον τοῦ Παρνασσοῦ ὄρους τόσον ἀγαπητοῦ, ὅθεν ὠνομάσθησαν καὶ Παρνασσίδες. ὁμοίως ἐλέγοντο καὶ Κιθρήριδες διὰ τὸ ὄρος Κιθήριον. καὶ Ἀγανίπιδες διὰ τὴν πηγὴν Ἀγανίπην ἀφιερωμένην εἰς αὐτάς.

Ὁ Ἀπόλλων ὁμοῦ μὲ τὰς Μούσας ἐφεύρηκαν τὴν ποιητικὴν τέχνην, καὶ τὴν μουσικὴν, καὶ ἡ ἐργασία τῶν ἡτῶν κυρίως ἡ ἐπισασία εἰς τὰς ἱεράς τραπέζας, ἐπαινοῦντες τοὺς ἐξαιρέτους ἀνθρώπους, καὶ παρακινουῦντες τοὺς ἄλλους πρὸς ἀξιέπαινα ἔργα. Ἦσαν αἱ Μούσαι κατὰ τὰ ἡθῆ σωφρονέσσαι, καὶ ἐφόνευσαν τὸν ὠραῖον Ἄδωνιν τὸν ἀγαπητὸν τῆς Ἀφροδίτης, διὰ τὸ ἐβούλετο νὰ ταῖς παρακινήσῃ πρὸς ἄσεμνον ἔρωτα.

Μένει νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τῶν τέκνων τοῦ Ἀπόλλωνος, ἧτοι τοῦ Ἡλίου, ἀνάμεσα τῶν ὁπίων, ἔξω τῆς

Ροδίας, τῆς ὁποίας ἐπεριγράψαμεν τὴν γέννησιν, ἦ-
 τον καὶ ὁ Αἰήτης πατὴρ τῆς Μηδείας, βασιλεὺς τῶν
 Κόλχων, τοῦ ὁποίου ἐπροσφέρθη τὸ χρυσοῦν κώδιον,
 ἦτοι μαλλίον ἀπὸ τὸν Φρύξον υἱὸν τοῦ Ἀθάμαντος βα-
 σιλέως τῶν Θηβῶν, φεύγωντας μὲ τὴν ἀδελφὴν του, ἀπὸ
 τὰς ἐπιβουλαῖς τῆς μητρείας του, καθὼς θέλομεν
 ἠμιλήσει πρὸς τὸ ἐνδέκατον Κεφάλαιον. πρὸς τούτοις
 ἐγέννησε καὶ τὴν Παιφάνην, ὅπου ὑπανδρεύθη μὲ τὸν
 Μίνωα βασιλέα τῆς Κρήτης, ἡ ὁποία ἠγάπησε μὲ ἄ-
 πρεπον ἔρωτα ἕνα Ταῦρον, καὶ ἐγέννησε τὸν Μινώ-
 ταυρον, τοῦ ὁποίου τὴν ἱστορίαν θέλομεν εἰς ἄλλον τό-
 πον ἐξηγήσει. τέλος πάντων ἐγέννησε καὶ τὸν Φαέ-
 δοντα. Τούτος ἐπιθυμῶντας νὰ ὁδηγήσῃ τὸ ἀμάξι τοῦ
 πατρὸς του μίαν ἡμέραν, ἀλλὰ μὴν ἔχωντας ἐμπειρίαν
 διὰ νὰ κυβερνήσῃ τὰ ὀρμητικὰ ἄλογα, ἐκατάκαιε τὸν
 οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν· ὅθεν ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς τὸν ἐθα-
 νάτωσέ μὲ τὸν κεραυνὸν, καὶ τὸν ἐγκρέμνησεν εἰς τὸν
 Ἠριδανὸν Ποταμὸν, (Φιλόστρατ. Φαέδων.) καὶ ἀπὸ
 τὴν λύπην αἱ ἀδελφαὶ του Ἠλιάδες ἐμεταβάλλθησαν εἰς
 θένδρα, καὶ τὸν ἔκλαψαν, κατὰ τὴν μυθολογίαν, μὲ
 δάκρυα χρυσᾶ.

Ἐσυνέβη ἔπειτα μία μεγάλη δυστυχία, ὅταν ὁ Δευ-
 καλίων υἱὸς τοῦ Προμηθέως ἐβασίλευεν εἰς τὴν Θεσ-

σαλίαν, διατι τὰ νερά ἤυξησαν τόσον, ὅπου ἐσκέπα-
σαν ὅλην τὴν γῆν· ὥσε ὁ Δευκαλίων καὶ ἡ γυνὴ του
Πύρρα ἐτρεξάν διὰ νὰ φυλαχθοῦν ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος
Παρνασσόν· βλέποντες λοιπὸν πῶς ἦσαν εἰς τὸν κόσ-
μον οἱ δύο τους μοναχοὶ, παρεκάλεσαν τοὺς θεοὺς,
ἢ νὰ τοὺς πάρουν τὴν ζωὴν, ἢ νὰ ζωογονήσουν καὶ
ἄλλους ἀνθρώπους διὰ συντροφίαν· Ἡ Θέμις λοιπὸν
θεὰ τῆς δικαιοσύνης τοὺς ἔδωκε νὰ καταλάβουν, πῶς
ἄλλος τρόπος δὲν εὕρισκετο, παρὰ νὰ ρίψουν ὀπισθέν
τοὺς τὰ κόκαλα τῆς μεγάλης των μητέρας· ἐλόγιασαν
ἐπιμελῶς, ὅτι μεγάλη μήτηρ ἄλλη δὲν ἦτον παρὰ ἡ
γῆ, τῆς ὁποίας κόκαλα ἐννοοῦντο αἱ πέτραι· καὶ ἀκο-
λούθως αἱ πέτραι, τὰς ὁποίας ἔρριπτεν ὀπισθέν του ὁ
Δευκαλίων ἐτρέποντο εἰς ἀνδρας, καὶ ἐκεῖναι τῆς Πύρ-
ρας εἰς γυναῖκας, καὶ τοιουτοτρόπως ἐγένευσαν πάλιν
τὸν κόσμον· Τοῦτος ὁ κατακλυσμὸς μὲ ἐκείνου ὁποῦ
ἔφθασεν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ὠγύγου βασιλέως τῶν Θη-
βῶν εἶναι οἱ πλέον περιβόητοι ὅπου ἀναγινώσκονται
εἰς τῶν ποιητῶν τὰ συγγράματα·

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ. Σ΄.

Ἱστορία τῆς Ἀρτέμιδος.

Η Ἀρτεμις ἀδελφὴ τοῦ Ἀπόλλωνος ἔχει κοινῶς τρία ὀνόματα, καθὼς μυθολογοῦσιν οἱ Ποιηταί, ἢ διὰ τὰ διάφορά της ἐπαγγέλματα, ἢ διατὶ συγχίζουσι τρεῖς τάξεις εἰς μίαν μόνην θεότητα, ὀνομάζοντάς την τρικέφαλον Ἐκάτην, μὲ τὸ νὰ εἶναι εἰς τὸν Οὐρανὸν Σελήνη, Ἀρτεμις εἰς τὴν γῆν, καὶ εἰς τὸν Ἄδην Περσεφόνη.

Καὶ καθὸ Σελήνη πάλιν εἰς τὸν Οὐρανὸν καλεῖται διαφόρως. τουτέστι Φοῖβη διὰ τὸν ἀδελφόν της Φοῖβον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐδανίσθη τὸ φῶς. καλεῖται Κυνθία καὶ Δηλία, οὕτως ὀνομαζομένη διὰ τὸ ὄρος Κύνθος, καὶ διὰ τὸ νησίον τῆς Δήλου, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐγεννήθη. ἠγάπησε τὸν ποιμένα Ἐνδυμίωνα, τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς ἐκαταδίκασεν εἰς ἀτελεύτητον ὕπνον, διὰ τὴν πολλὴν ἐλευθερίαν καὶ συναναστροφὴν ὅπου ἐλάμβανε μὲ τὴν Ἥραν. καὶ τούτη τὸν ἐκρυφεν εἰς ἓνα ὄρος, διὰ νὰ ἠμπορῇ νὰ εὐρίσκεται μακρὰν ἀπὸ τὴν ὀργὴν τοῦ Διός. Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι ὁ Ἐνδυμίων ὠρέγετο νὰ γνωρίζῃ τὰ κινήματα τῆς Σελήνης, καὶ διὰ τοῦτο ἐσυνήθισε νὰ περνᾷ ταῖς νύκτες εἰς τόπους ἐρήμους διὰ

νά τὴν θεωρῆ καλλίτερα καὶ ἡσυχότερα . τῆς Θεσσα-
 λίας ἢ μάγισσαις ἐκαυχῶντο πῶς τὴν ἐκατέβαζαν ἀ-
 πὸ τὸν Οὐρανὸν μὲ τὴν τέχνην των , καὶ ἐπίστευαν πῶς
 ἐκατέβαινε διὰ περιδιάβασιν , ὅταν εἰφάινετο νὰ εἶναι
 εἰς ἔκλειψιν .

Δεύτερον εἶπαμεν πῶς λέγεται εἰς τὴν γῆν Ἄρτε-
 ρις , καὶ μὲ τὸν τρόπον τοῦτον εἶναι θεὰ εἰς τὰ δάση,
 καὶ εἰς τὰ βουνά , καὶ εἰς τοὺς κυνηγούς . καὶ διὰ ταύ-
 την τὴν ἀφορμὴν παριστάνεται πάντοτε μὲ θεοξάρι καὶ
 σαίταις , ὁμοῦ μὲ ταῖς ἐξήκοντα Νύμφαις , ὅπου τὴν
 ἀκολουθοῦσαν εἰς κάθε τόπον . εἶχε τὴν ἐπιστάσιαν
 τῶν λεχῶνων , καὶ ὠνομάζετο Εἰλυίδυια . (Φουρνοῦ-
 τος περὶ Ἀρτέμιδος .) ἐφύλαγε τὴν σωφροσύνην , καὶ
 δὲν ἔστειρε ποτὲ πρᾶγμα τῆς τιμῆς της ἐναντίον . Ὁ-
 θεν ἐσυνέβη καὶ ἐκδικήθηκε τὴν ἀφροσύνην τοῦ Κυ-
 νηγοῦ Ἀχταίωτος , ὅπου τὴν ἔβλεπε γυμνὴν ὅταν ἐ-
 πλύνετο εἰς μίαν πηγὴν μὲ ταῖς Νύμφαις . ὥσε ὅπου ὕ-
 σερρον ἀπὸ πολλοὺς ὄνειδισμοὺς τὸν μετεσχημάτισεν
 εἰς ἐλάφι , καὶ μὴ γνωρίζοντές του πλέον οἱ σκύλοι
 του , ἄρμησαν κατεπάνω του , καὶ τὸν κατεξέσχισαν .
 ὁ ναὸς της ἦτον εἰς τὴν Ἐφεσον , ὡσάν ἓνα τῶν θαυμά-
 των τοῦ κόσμου . Ὁ Ἐρὸςρατος ἔκαυσε τοῦτον τὸν
 ναὸν , διὰ νὰ κάμη τὸ ὄνομά του ἀθάνατον , μὴ δυ-
 νάμε-

νάμενος ν' ἀποκτήσῃ δόξαν ἀλλέως . ὁ λαὸς ὅμως τῆς
 Ἐφέσου ἐπρόσβαξε νὰ μὴ προφέρῃ τινὰς τὸ ὄνομά του,
 χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ζωὴν του . Ἡ τοιαύτη κατάκαυσις
 ἐσυνέβη , καθὼς λέγουσι , τὴν ἡμέραν ὅπου ἐγεννήθη
 ὁ μέγας Ἀλέξανδρος . ἀνάμεσα εἰς τοὺς Σαρμάτας
 τὰ ἔθνη καλούμενα Ταῦροι , ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου
 ὅπου ἐλάτρευαν ταύτην τὴν θεάν , ἄλλην θυσίαν δὲν
 τῆς ἐπρόσφεραν παρά ἀνθρώπους , δηλαδὴ τοὺς Ἑλ-
 ληνας ὅσοι ἐκινδύνευαν εἰς τὰ περιγιάλια τους , καὶ
 τοὺς ξένους ὅσους εὕρισκαν , καὶ τοὺς ἔσφαζαν εἰς τὰ
 θυσιαστήρια , καθὼς θέλομεν φανερώσει διηγουόμενοι
 τοῦ Ὁρέστου τὴν ἱστορίαν .

Τέλος πάντων ἡ ῥηθυῖσα τρικέφαλος θεὰ ἦτον εἰς τὸν
 Ἄδην ἢ Περσεφόνη . λογιάζουσιν ὅμως τινὲς νὰ ἦτον ἡ
 Περσεφόνη θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δήμητρος , καὶ
 πῶς ὁ πλούτων τὴν ἄρπαξεν , ὅταν ἐμάζωνεν ἄνθη ἐπά-
 να τῆς Αἴτνης ὄρους τῆς Σικελίας . ὅθεν ἡ Δημήτηρ με-
 τὸ νὰ τὴν ἐζήτη εἰς ὅλου τὸν κόσμον , ἐδίδαξε τοὺς
 ἀνθρώπους νὰ γεωργοῦσιν τὴν γῆν , καὶ νὰ γεννᾶται ὁ
 σίτος καὶ οἱ ἄλλοι καρποί , διὰ ν' ἀλλάξουν τὴν χρῆσιν
 τῶν βελανιδίων εἰς ἄρτου συνήθειαν . καὶ τότε ὠνά-
 μάσθη τῶν καρπῶν ἡ θεὰ .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ. Ζ΄.

Ἱστορία τοῦ Διονύσου, ἡ Βάκχου.

Ο Βάκχος ἐγεννήθη εἰς τὴν Θήβαν. ὁ Ζεὺς ἦτον πατὴρ του, καὶ ἡ Σεμέλη μήτηρ του. (Λουκιαν. διάλογ. Ποσειδῶνος, καὶ Ἑρμοῦ.) Ὅταν ἦτον ἐγγραφωμένη ἐπλανέθη ἀπὸ τὴν Ἥραν, ὅπου ἐχθρεύετο πολλὰ ὄλαις ταῖς ἀγαπηταῖς γυναῖκες τοῦ ἀνδρός της. ἡ πανουργία ἐξάθη τοιαύτη. ἐπήγε νὰ εὔρη τὴν Σεμέλην μετασχηματισμένη ὡσαν γερόντισσα, καὶ τὴν ἐκατάπεισε νὰ ζητήσῃ τοῦ Διὸς νὰ ὑπάγῃ πρὸς αὐτὴν κρατῶντας τὸν κεραυνὸν, καθὼς ἐσυνήθιζε νὰ πηλασιάζῃ πρὸς τὴν Ἥραν. καὶ μὲ τὸ νὰ ἐπέτυχεν ἡ Σεμέλη τὴν χάριν, ἔμεινε παντελῶς ἀπὸ τὸν κεραυνὸν κατακεκαυμένη, καθὼς ἦτον ὁ σκοπὸς τῆς Ἥρας. ἀλλ' ὁ Ζεὺς διὰ νὰ φυλάξῃ τὸ μικρὸν βρέφος, τὸ ἔχωσε εἰς ἕνα του μηρὸν, ἕως τῆς τεταγμένης διορίας τῆς γεννήσεως. καὶ οὕτως ἀνεπλήρωσε τῆς μητρὸς τὴν ἔλλειψιν, καὶ διὰ τοῦτο ἐκλήθη ὁ Βάκχος Διμήτωρ. εἶχεν ἀκόμει καὶ ἄλλας ὀνομασίας. ἐλέγετο Διόνυσος, Βρόμιος, Λυαῖος, Μαινόλης, καὶ τὰ ἕξῃς.

Ἐπεριπάτησεν ὅλου σχεδὸν τὸν κόσμον, ἐπολέμησε τοὺς Ἰνδοὺς, τοὺς ἐνίκησε, καὶ ἔκτισε τὴν πόλιν ὀνό-

ματι Νύσαν. πρῶτος αὐτὸς ἐσυνήθισε τοὺς θριαμβούς,
 καὶ ὡς θριαμβευτὴς ἐφόρεσε βασιλικὸν διάδημα. τὸ
 ἄμαξι του ἐσύρνετο ἀπὸ τὰ θηρία ὀνομαζόμενα τίγρεις,
 καὶ εἶχε σκέπασμα δέρματος ἐλάφου. τὸ σκῆπτρόν του
 ἦτον ὁ θύρσος, ἦγον ἓνα μικρὸν ξύλον σκεπασμένου
 ἀπὸ κιστῶν, καὶ κληματοφύλλα. ἐφεῦρε τὴν χρῆσιν
 τοῦ οἴνου, καὶ πίνοντές του τῆς Ἰνδίας οἱ ἄνθρωποι,
 ἐλόγιαζαν τὸ ποτὸν διὰ φαρμάκι, διατὶ ἐμελοῦσαν, καὶ
 ἐπέφταν μὲ ἔρμην. ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἐθυσίαζαν ἀνθρώ-
 πους ζωντανούς. πλὴν ἀφ' οὗ ἦλθεν ἀπὸ τῆς Ἰνδίας,
 τοῦ ἐπρόσφερναν ὄνους, ἢ κριάρια, φανερώοντες, ὅτι
 ὅσοι μεθύουσιν γίνονται μαροὶ ὡς οἱ ὄνοι, καὶ ἀσελ-
 γεῖς ὡσάν τὰ κριάρια. ἐπρεπε γ' ἀναθραφῆ ἀπὸ τὰς
 Νύμφας, δηλαδὴ νὰ συγκερναῖται ὁ οἶνος μὲ τὸ νερόν,
 διὰ νὰ μὴ βλάβηται ἐκείνους ὅπου τὸν πίνουν. ἔξω ἀ-
 πὸ τοὺς Σατύρους, δὲν ἤθελεν ὁ Βάκχος ἱερεῖς, ἢ θυ-
 ριασὰς, ἄλλον τινά, παρὰ μόνον ταῖς γυναῖκες, διατὶ
 τὴν ἀκολουθοῦσαν πολὺ πλῆθος μὲ ψαλμωδίαις, βοαῖς,
 καὶ χωροῦς. ὀνομαζόντο αἱ γυναῖκες αὗται Μαινά-
 δες, Βάκχαι, Θυϊάδες, Βασσάριδες, ὀνόματα κραυ-
 γῆς καὶ παραφροσύνης. τὰ μεγαλλίτερα πανηγύρια ὅ-
 ποῦ ἐορτάζοντο κάθε τρεῖς χρόνους ἦσαν καλούμενα
 τριετηρικὰ, καὶ ἔργια τοῦ Διονύσου. τὸ ἔθος τῆς ἱε-

ροπραξίας ἦτον, ὅτι αἱ γυναῖκες ἐνδυμέναι μὲ δέρμα-
 τα ἀπὸ θηρία τίγρεις καὶ πανθήρες, μὲ τὴν κόμην ἀ-
 καλλώπιζον, μὲ ἀναμμένα θαδία, ἢ μὲ θύρσους ἐπε-
 ριπατοῦσαν εἰς τὰ βουνὰ φωνάζουσαι ὡσάν ἕξω φρε-
 νῶν εὐοῖ. ὄνομα ὅπου ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ Διὸς ὁ Βάκ-
 χος, ὅταν μετασχηματισμένος εἰς εἶδος λέοντος τὸν
 καιρὸν τοῦ πολέμου τῶν Γιγάντων, ὄρμησεν ἐναντίου
 τους, καὶ ἐκατέκοψε τὸν πρῶτον ὅπου ἀπάντησε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄ ἱστορία τοῦ Ἑρμοῦ.

Ὁ Ἑρμῆς ἐσυναριθμεῖτο μὲ τοὺς πλέον ἑξαιρέτους
 θεοὺς, ὅσον διὰ τὴν γέννησίν του, ὅσον διὰ τὰς
 διαφορὰς ὑπηρεσίας περιγεγραμμέναις μὲ πολλὴν ἐ-
 πιδεξιότητα καὶ ἀπὸ τὸν Λατίνου ποιητὴν Ὁράτιου
 εἰς τὴν δεκάτην ᾠδὴν τοῦ πρῶτου βιβλίου, καὶ ἀπὸ
 ἄλλοις συγγραφεῖς.

Καὶ πρῶτον μὲν διατί ἐγεννήθη ἀπὸ τοῦ Διὸς καὶ
 τῆς Μαίας θυγατρὸς τοῦ Ἀτλαντος, ὅπου ἐβάστα τὸν
 οὐρανὸν εἰς τοὺς ὠμούς, εἰς τὴν Ἀρκαδίαν ἐπάνω
 τοῦ ὄρους καλουμένου Κυλλήνης.

Ἡ πρώτη του ὑπηρεσία ἦτον τὸ νὰ μηνύη καὶ νὰ
 διερ-

ἑρμηνεύη τὰς βουλὰς τῶν θεῶν, καὶ διὰ τοῦτο εἶχε τὰ πτερὰ εἰς τοὺς πόδας, καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν, βαρῶντας καὶ τὸ κηρύκειον, ὅπρῳ ἦτον μία ράβδος, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν συνδεδεμένοι δύο δράκοντες, διὰ σύμβολον εἰρήνης καὶ ὁμοίας. λέγουσι κοινῶς πῶς ὁ Ἑρμῆς εἶναι ἡ φανέρωσις τοῦ λόγου, διατὶ ἑρμηνεύει τὰ νοήματά μας, καὶ φαίνεται νὰ πετᾷ, μὲ τὸ νὰ μὴν εὑρίσκηται πρᾶγμα ταχύτερον τοῦ λόγου, ὅπου ἔχει καὶ δύναμιν διὰ νὰ κερδαίνη καὶ νὰ ἐνώνη ταῖς καρδίαις.

Εἶχε καὶ ἄλλο ἐπιτίθειμα, νὰ ὁδηγῇ τὰς ψυχὰς εἰς τὸν Ἄδην, καὶ καθὼς βεβαιώνουσι οἱ Παιῖται, δὲν ἀποθνήσκει ὁ ἄνθρωπος, ἀνίσως καὶ ὁ Ἑρμῆς δὲν διαλύσῃ μὲ τὴν ράβδον του τὰ δεσμὰ, μὲ τὰ ὅποια ἡ ψυχὴ κατὰ θείαν χάριν εὑρίσκηται μὲ τὸ σῶμα ἐνωμένη. καὶ ἀφ' οὗ αἱ ψυχὰι τελειώσουσι τὸν καιρὸν τους εἰς τὸ Ἡλύσιον, καὶ ἀφ' οὗ πίνουν τὸ νερὸν τῆς Λήθης, καθὼς θέλομεν διηγηθῆ πρὸς τὰ ἀκόλουθα κεφάλαια, ὁ Ἑρμῆς κάμνει τὰς ψυχὰς νὰ περνεύσιν εἰς ἄλλα σώματα, κατὰ τὴν γνώμην τῶν φιλοσόφων ἐκείνων, ὅπου ἐπίστευαν τὴν μετεμψύχωσιν.

Ἐγένετο ἐφευρετὴς τῆς παλαίστρας, καὶ τῆς λύρας, τὴν ὁποίαν ἐχάρισε τοῦ Ἀπόλλωνος. ἐφεῦρε καὶ τὴν

εὐγλωττίαν, τὴν ὁποίαν ἐμεταχειρίζετο προκόπτων-
 τας εἰς ταῖς διερμηνείαις του καὶ πραγματείας. ἦτον
 καὶ θεὸς τῶν κλεπτῶν, ὄντας ἄριστος κλέπτης. καὶ
 μαρτυροῦσι τὴν κλεπτικὴν του τέχνην τὰ ὅσα ἔκαμε
 τοῦ Ἀπόλλωνος ὅταν ἔβοσκε ταῖς ἀγέλαις τοῦ βασι-
 λέως Ἀδμήτου, διατὶ τοῦ ἔκλεψεν ἓνα μέρος χωρὶς νὰ
 τὸ καταλάβῃ τινὰς, ἔξω ἀπὸ τὸν βοσκὸν Βάττον, τὸν
 ὁποῖον ὁ Ἑρμῆς ἐμεταμόρφωσεν εἰς λίθον, διατὶ τὸν
 ἐφανέρωσε, μὲ ὄλον ὄπου ὑπεσχέθη νὰ σιωπήσῃ τὴν
 ὑπόθεσιν.

Ἐγέννησε τὸν Ἑρμαφρόδιτον μὲ τὴν θεὰν Ἀφροδί-
 την, ὁ ὁποῖος εὐρισκόμενος εἰς μίαν πηγὴν μὲ τὴν
 Σαλμακίδα νύμφην, οἱ θεοὶ διὰ ταῖς πολλαῖς παρα-
 κάλεσες τῆς Σαλμακίδος ἐσχημάτισαν μὲ δύο σώμα-
 τα ἓνα καὶ μόνον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐσώζοντο καὶ τὰ δύο
 γένη τοῦ ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ, θέλοντες νὰ φανερώ-
 σουν οἱ ποιηταὶ τὴν ἔνωσιν καὶ ὁμόνοιαν ὅπου χρεω-
 τούσι νὰ ἔχουν τὰ ἀνδρόγυνα, διὰ νὰ εἶναι τὰ δύο
 σώματα μία σὰρκα καὶ μία καρδιά.

Λέγουσι πῶς ὁ Ἑρμῆς ἐδίδαξε τὸν Δαίδαλον τὰς
 τόσας τέχνας, διὰ τῶν ὁποίων ἔγινε περιβόητος εἰς
 ὄλον τὸν Κόσμον. ἐπαράτησεν ὁ Δαίδαλος τὴν πόλιν
 τῶν Ἀθηνῶν, (Φιλόστρατ. Παισιφάη.) καὶ ἦλθεν εἰς
 ὑπη-

ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως Μίνως εἰς τὴν Κρήτην, ὅ-
που ἐκτίσσε τὸν Λαβύρινθον μετὰ τοιαύτην τεχνουργίαν,
ὥστε ὅπου ὅς τις εἰσῆρχετο, δὲν ἐδύνατο πλέον νὰ ἐ-
ξέλθῃ. ἐφυλακώθη αὐτοῦ μετὰ τὸν υἱὸν τοῦ Ἴκαρου,
ἔσωντας ὅπου ἀδίκησε τὸν βασιλέα. ἤνυρεν ὁμοίως τὸν
τρόπον διὰ νὰ κατασκευάσῃ πτερὰ διὰ τὸν ἑαυτόν του,
καὶ διὰ τὸν υἱὸν του, διὰ νὰ πετάξουσιν ἔξω τῆς φυ-
λακῆς, κρατοῦντες τὴν μέσην τοῦ ἀέρος. καὶ τὸ ἐφεύ-
ρημα ἤθελε προκόψῃ τελείως, ἂν καὶ ὁ Ἴκαρος
παραβαίνωντας τὸ πρόσαγμα τοῦ πατρὸς, (Λουκιαν.
Ἴκαρομένιππος.) δὲν ἐπλησίαζε κατὰ πολλὰ πρὸς τὸν
Ἥλιον, ἐπειδὴ καὶ ἡ καύσις τοῦ Ἥλιου ἀνάλυσε τὸ κε-
ρὶ, μετὰ τὸ ὁποῖον ἦσαν κολλητὰ ἐκεῖνα τὰ πτερὰ. ὁ δὲν
ἔπεσεν ὁ Ἴκαρος εἰς τὸ πέλαγος, καὶ οὕτως ἔμεινε διὰ
τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο ἡ ὀνομασία, καὶ ἐκλήθη τὸ Ἰ-
κάριον πέλαγος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ.

Ἴσορία τῆς Ἀφροδίτης.

ΕΞω ἀπὸ τὰ ὅσα ἐδιηγῆθημεν περὶ τῆς γεννήσεως
τῆς Ἀφροδίτης πρὸς τὴν ἀρχὴν τοῦ πρώτου κεφαλαίου
τοῦ παρόντος βιβλίου, λέγουσιν ἄλλοι ποῖται πῶς ἤ-

τον θυγάτηρ τοῦ Διὸς, καὶ τῆς Θεᾶς Διώνης. Ὀνομαζέτο Θεὰ τῶν ἐρώτων, καὶ τῶν ἡδονῶν διὰ τὴν ἀσύγκριτόν της εὐμορφίαν. τὸ ἀμάξιτος τὸ ἔσυρναν κύκνοι, καὶ περιστραφαί, δηλαδὴ πτερινὰ ὑπ' ἀσελγείας κυριευόμενα. ἐλατρεύετο εἰς τὴν Ἀμαθούντα, εἰς τὴν Κύθηραν, εἰς τὴν Πάφον, τόποι τρυφεροὶ καὶ χαριέσατοι.

Ἐγέννησε τὸν Ὑμέναιον Θεὸν τοῦ γάμου, καὶ τὰς τρεῖς Χάριτας, αἱ ὁποῖαι τὴν ἐσυντρέφευαν, καὶ εἶχεν ἀκόμη διὰ υἱοὺς τοὺς δύο ἔρωτας, τῶν ὁποίων ὁ ἓνας ἦτον σώφρων, καὶ ὁ ἄλλος ἦτον πρᾶξως τῶν σαρκικῶν ὀρέξεων, μὲ πτερὰ καὶ φαρέτραν γεμάτην βέλη φλογερά, διὰ τὰ πληγῶν καὶ τὰ φλογίζη τὰς καρδίας μὲ ἐρωτικὴν ἀσελγείαν. ὁ ἄτιμος καὶ ἀναίσχυτος Πρίαπος, περὶ τοῦ ὁποίου κάμνει ἀνάμνησιν καὶ ἡ Θεία Γραφή, ἦτον καὶ αὐτὸς υἱὸς της, καὶ ἄλλην θυσίαν δὲν ἐλάμβανε, παρὰ γαϊδάρους. ὁ Αἰνεΐας τόσον ἐπαινούμενος ἀπὸ τὸν ἐξοχώτατον τῶν ποιητῶν Λατίνων Βιργιλιον ἐκαυχᾶτο τὰ εἶναι υἱὸς της. καὶ μὲν ὅλον ὅτι ἡ αἰσχροτάτη αὐτὴ Θεὰ ἐπορνεύετο ἄμετρα ὡσανὺ μία λύκαινα, ἦτον ὁμῶς γυνὴ τοῦ Θεοῦ Ἡφαίστου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἀπέκτησε κανένα τέκνον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Τ

Ἱστορία τῆς Αὐγῆς, καὶ ἄλλων παρομοίων
Οὐρανίων Θεοτήτων.

Η Αὐγὴ, Ὁρθρος, καὶ Ἥως προηγείται, καὶ φαίνεται πάντοτε πρὸ τοῦ Ἡλίου. ἔλεγον οἱ ἔθνη πῶς ἦτον μία θεὰ, ὅπου ἐπὶ γαίην ἐπάνω εἰς ἓνα χρυσοῦ ἀμάξι, καὶ τὴν ἐπωνόμαζαν ροδοδάκτυλον, καὶ ἐπροηήνυε τὸν ἐρχομὸν τοῦ Ἡλίου.

Ἠρπαξεν ἡ Αὐγὴ τὸν Τιθωνὸν υἱὸν τοῦ Λαομέδοντος, καὶ ὁ Ζεὺς παρακαλεμένος ἀπὸ αὐτὴν, τὸν ἔκαμεν ἀθάνατον, ἀφίνωντάς τὸν ὁμῶς καὶ γένη καὶ γηραλέος. διὰ τοῦτο μὴ δύναμενος νὰ ὑποφέρῃ τὰ βάσανα τοῦ μακροῦ γερατείου, ἐμεταβάλλθη καὶ ἔγινε τέττιγας.

Ἄλλ' ἡ ἀλήθεια κρυμμένη μέσα εἰς τὸν μῦθον τοῦτου εἶναι, ὅτι ὁ Τιθωνὸς ἐραστὴς ὑπερβολικῶς τῆς ἀστρονομίας ἐσυνήθιζε νὰ ἐγείρεται τὴν αὐγὴν διὰ σπουδὴν τῆς ἐπιστήμης ταύτης, καὶ ἡ ἀγρυπνία τὸν ἔφερεν εἰς μακρὰ γερατεία μὲ καλὴν ὑγίαν. ὁμῶς ἐπειδὴ τὸ γῆρας ὑπόκειται εἰς ἄμετρον φλυαρίαν, διὰ τοῦτο ἐμυθολόγησαν πῶς ἔγινε τέττιξ.

Ἡ Αὐγὴ ἀπὸ τὸν Τιθωνὸν ἀπέκτησε τὸν ἀνδρέϊον Μένωννα, ὅπου ἐβοήθησε τὸν Πρίαμον εἰς τὴν πολιορκίαν

κίαν τῆς Τρωάδος· ἀλλ' ἐφρονεύθη ἀπὸ τὸν Ἀχιλλέα
 μὲ τὴν μονομαχίαν· διὰ τὸ ὁποῖον ἔμεινε ἡ Αὐγὴ
 κατὰ πολλὰ λυπημένη, καὶ τὸν ἐμετέβαλεν εἰς πετει-
 νὸν, ὅταν τὸ σῶμά του ἐβάλλθη ἐπάνω εἰς τὴν πυρ-
 καίαν διὰ τὴν ἀναλωθῆναι· ἐπιθυμοῦντες οἱ Αἰγύπτιοι νὰ
 τιμῆσουν τὴν ἀρετὴν του, ἔβαλαν ἓνα ἄγαλμα, τὸ
 ὁποῖον ὅταν ἡ ἀκτῖνες τοῦ Ἡλίου τὸ ἤγγιζαν τὴν ἀρ-
 χὴν τῆς ἡμέρας, ἔδειχνεν ὡς ἂν χαρούμενον γέλωτα,
 καὶ ἔδιδε μίαν φωνὴν γλυκυτάτην καὶ πολλὰ εὐάραστον.

Πρὸς τούτοις διηγῶνται πῶς τὸ ἄστρον ὁποῦ καλοῦ-
 μεν Ἀφροδίτην, καὶ ὁποῦ παριστάνεται πρὸς τὴν ἄνοι-
 ξιν τῆς ἡμέρας, ἦτον θυγάτηρ τῆς Αὐγῆς, καὶ κα-
 λεῖται φωσφόρος ὅταν προηγεῖται τοῦ Ἡλίου, καὶ ἀ-
 κολουθῶς ἑσπερος, ὅταν φθάσει πρὸς τὴν θύσιν ὁ Ἡ-
 λιος. Τοῦ ἑσπέρου ἡ ἐπιφάνεια εἶναι τὸ νὰ ἐδηγῆ
 τοὺς ἀστέρας ὁποῦ ἔρχονται νὰ λάμπουσι τὴν νύκτα.

Δὲν εἶναι θαυμαστὸν, ἀνίσως οἱ ἔθνη καὶ ἐσυναρίθ-
 μησαν μὲ τοὺς θεοὺς τὴν Αὐγὴν, ἐπειδὴ οὕτως
 ἐνόμιζαν καὶ διὰ τὸν Ἡλίον, καὶ Σελήνην, καθὼς
 πρότερον εἶπομεν, καὶ διὰ παρόμοια οὐράνια σώμα-
 τα, τὰ ὁποῖα, ἔλεγον, πῶς ἄλλο δὲν ἦσαν παρὰ τι-
 νὲς ἄνθρωποι, καὶ ζῶα ὁποῦ μετεφέρθησαν ἀπὸ τὴν
 γῆν πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ μετεμορφώθησαν εἰς ἄ-

σέρας, τῶν ὁποίων πολλοὶ ἐδοξάζοντο ὡς θεοί. λόγου
 χάριν, ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Κηφεύς μὲ τὴν γυναῖκά του
 Κασσιόπην, μὲ τὴν θυγατέρα του Ἀνδρομέδαν, καὶ
 μὲ τὸν γαμβρὸν του Περσεά, ὁ Ἐριχθόνιος γεννημέ-
 νος ἀπὸ τὸ σπέρμα τοῦ Ἡραΐσου, ὁ ὁποῖος ἐρεῦρε
 τὴν χρῆσιν τῆς ἀμάξης, ἐπειδὴ καὶ δὲν εἶχε πόδας
 παρὰ Δράκοντος. Εἰς τὸν ἀρκτικὸν Πόλον εὐρίσκεται
 τὸ ἄστρον καλούμενον Κυνοσουρίς, ἢ ἄρκτος μικρά,
 ἢ ὁποία δουλεύει διὰ ἑδηγίαν πρὸς τοὺς Ναύτας.
 Ἡ Κυνοσουρίς αὕτη ἐξάθη μία Νύμφη ὁποῦ ἐκυβέρνα
 τὸν Δία, ὅταν ἦτον μικρὸν βρέφος. Ἡ μεγάλη ἄρκ-
 τος, ἀλλέως καλουμένη Ἐλίκη, καὶ Καλιζώ ἦτον θυ-
 γάτηρ τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, καὶ με-
 τεβλήθη, καὶ ἐγένεν ἄρκτος ἀπὸ τὴν Ἀρτέμιδα,
 διατὶ μὲ τὸ νὰ ἦτον μία ἀπὸ ταῖς συντρόφισσάις της,
 καὶ νὰ ἐπαγγέλλετο παρθενίαν, εὐχαριστήθη νὰ φθαρ-
 θῆ ἀπὸ τοῦ Διὸς, ὁ ὁποῖος διὰ εὐσπλαχνίαν τὴν ἀνέ-
 βασεν εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν μετέβαλεν εἰς τὸ
 τοιοῦτον ἄστρον. ἀγκαλιὰ καὶ ἄλλοι τὴν ὀνομάζουσιν
 ἀμάξι διὰ τὴν διάθεσιν τῶν ἀσέρων, μὲ τοὺς ὁποίους
 παριστάνει τὸ σχῆμα μιᾶς ἀμάξης, καὶ διὰ τοῦτο ὁ
 ἀσέρας ὁποῦ τὴν ἀκολουθεῖ καλεῖται ἀρκτοφύλαξ, ἢ
 βρώτης, ὁποῦ σημαίνει ἓνα βουκόλον, ὁπλοδὴ ὁποῦ

βόσκει τοὺς βόας, καὶ ἔχει τὴν ἐργασίαν νὰ ὀδηγῇ τὸ ἀμάξι. Ὁ Ὠρίων, ὁ προμηνηυτῆς τῆς βροχῆς ὑπηρετεῖ τὴν Ἀρτέμιδα εἰς τὸ κυνήγι, καὶ εἶχε τόσην δύναμιν, καὶ ἐπιδεξιότητα, ὅπου ἐναντιώμετο πρὸς Κάδουθε Θηρίον καὶ εἰς τὸ ἀγριώτατον. εὕρισκετο τέλος πάντων ἐκεῖ τὸ ἄλογον Πήγασος. ὁ δράκων φύλαξ τῶν Ἑσπερίδων μῆλων. ὁ αἰετὸς, ὅπου ἔφερε τὸν Γαυμηδὸν πρὸς τὸν Δία, καὶ τὸ κῆτος, τὸ ὁποῖον ὁ Ποσειδῶν ἐπέμφε διὰ νὰ καταφάγη τὴν Ἀνδρομέδαν, καθὼς ἄλλοῦ θέλομεν ἐξηγήσει, χωρὶς νὰ ὀμιλήσωμεν περὶ τοῦ μεγάλου κυνὸς, οὔτε περὶ τοῦ προκύονος, οὔτε περὶ πλήθους ἐτέρων ζώων, τόσον τοῦ Ζωδιακοῦ, ὅσον καὶ ἄλλων μερῶν τοῦ οὐρανοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ.

Ἱστορία τοῦ Ποσειδῶνος καὶ πολλῶν ἄλλων θαλάσσιων θεοτήτων.

Ο Ποσειδῶν ἦτον υἱὸς τοῦ Κρόνου, καὶ ἐπέτυχε τὴν ἐξουσίαν τῆς θαλάσσης εἰς τὴν διανομὴν τῆς οἰκουμένης. εἶχε διὰ σκῆπτρον τὴν τρίαιναν, ἔχουσαν ῥάβδου σιδηρὰν μὲ τρεῖς ἀκράς, καὶ ἀμάξι ἕνα κογχύλιον τῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον ἐσυρναν ἢ τὰ κῆτη, ἢ

Θαλάσσιαι μύσχοι, ἢ ἄλογα, τὰ ἑποῖα ἀπὸ τὴν μέσῃν καὶ
 κάτω ἦσαν ὄψαρια. Ἡ Ἀρφιτρίτη ἔτεον γυνὴ του, οὐ-
 τω καλουμένη διὰ τὸ εἶναι ἡ Θάλασσα τριγύρου εἰς
 πᾶσαν τὴν γῆν. ἔφθασεν εἰς τοῦτον τὸν γάμον διὰ τὴν
 μεσιτείαν ἑνὸς θελφίνου, ὅπου ἐβάλλθη ἔπειτα ὄρου
 μὲ τοὺς ἄσέρας, πλησίον τοῦ αἰγοκέρατος. ἐδίδαξε
 τοὺς ἀνθρώπους τὴν μεταχείρησιν τοῦ ἀλόγου, εὐγά-
 ζωντὰς το ἀπὸ τὴν γῆν μὲ ἓνα κτύπον τῆς τριαίνης,
 ὅταν ἐδιαλέγετο μὲ τὴν Ἀθηναίαν εἰς τὸν Ἀρειοπάγον
 διὰ τὴν ὀνομασίαν ὅπου ἔμελλε νὰ δοθῆ τῆς πόλεως
 τῶν Ἀθηναίων· γενόμενος χρεώσης εἰς μίαν συναποσα-
 σίαν ἐναντίον τοῦ Διὸς, ἐξωρίσθη εἰς τὴν γῆν, ὅ-
 που ἡ ἀνάγκα τὸν ὑποχρέωσε νὰ δουλεύσῃ τὸν Λαο-
 μέδοντα διὰ βοήθειαν τῆς οἰκοδομῆς τῆς Τρωάδος,
 καθὼς εἶπομεν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἀπόλλωνος. Οἱ
 Τρίτωνες μισοὶ ἄνθρωποι, καὶ μισοὶ θελφῖνες ἦσαν υἱοὶ
 του, καὶ ἐσυνήθιζαν νὰ τὸν συντροφεύουσι παίζοντες
 διὰ σάλπιγγα κάποιας λεπίδας ὄψαριων. ἐγέννησε καὶ
 τὰς Ἀρπυίας μὲ τὴν συνουσίαν τῆς γῆς. αὗται ἦσαν
 θηρία, ὅπου ἐπαράστειναν τελείως τὴν ποιότητα ἑνὸς
 ἀνθρώπου φιλαργύρου. εἶχαν πρόσωπον ὡσαν παρθέ-
 ναι, καὶ κατὰ τὸ ἐπίλοιπον σῶμα ἦσαν γύπες, ἀρπα-
 κτικὰ ὄρνεα, μὲ πτερὰ εἰς τὰς λαγύνας, μὲ ὀνύχια

εἰς τὰς χεῖρας, καὶ εἰς τοὺς πόδας, καὶ μὲ γαστέρας ἀχορτάσους, ἀμέτρου ἡλικίας, καὶ ὅσα ἐψηλαφοῦσαν ἐμολύνοντο, καὶ ἐκλέπτασι εἴτε καὶ ἂν εὕρισκον.

Ἐλάτρευαν οἱ ἔθνη τοὺς Ὀκεανὸν, ὅπου ἐκυρίευσεν ὁ Ποσειδῶν, καὶ τὸν ἐνόμιζον πατέρα τῶν ποταμῶν, καὶ τὸν ἐσχημάτιζαν ὡσάν καὶ τοὺς ἐπιλοίπους παταμοὺς, εἰς εἶδος ἀνθρώπου μὲ ταύρου κέρατα· ἔλαβε τὴν Θέτιν διὰ γυναικα, καὶ ἐγέννησε τὸν Νηρέα, καὶ τὴν Δωρίδα, ὅπου ὑπανδρέυθησαν, καὶ ἔφεραν εἰς τὸν κόσμον πολλὰς θυγατέρας ὀνομαζομένας Νύμφας, τῶν ὁποίων ἄλλαι ἀνεβάσθησαν εἰς τὸν οὐρανὸν, αἱ ἄλλαι ὅπου εἶχαν τὴν κόμην πράσινην ἔρριψαν εἰς τὴν γῆν, τόσον εἰς τὰ ὕδατα, ὅσον εἰς τοὺς λειμῶνας, καὶ εἰς τὰ δάση· αἱ Ναπαῖαι, αἱ Δρυάδες καὶ Ἀμαδρυάδες ἐφύλαγαν τὰ δάση, τοὺς λειμῶνας, τὰ ἄνθη, καὶ ὁμοῦ τὰ βοσκήματα· αἱ Νηϊάδες ἐφύλαγαν τὰς πηγὰς καὶ τοὺς ποταμοὺς, καὶ αἱ Νηρηίδες ἦσαν διωρισμέναι διὰ τὴν θάλασσαν· ἀγαποῦσαν πολλὰ τὰς Ἀλκυόνας, θάλασσιους ὄρνιθας, αἱ ὁποῖαι συνηθίζουσι νὰ κάμνουν τὰς φωλιάς ἐπάνω εἰς τὰ κύματα τῆς θαλάσσης, ὅταν εἶναι (Λουκίαν. Ἀλκυῶν.) καὶ βαρύτερος χειμῶν· μ' ὅλον τοῦτο τὸν καιρὸν ὅπου ἔχουσι τὰ μικρά των ὄρνεα, γαλτηνιάζει τὸ πέλαγος, καὶ ἂν εἶναι

ἡμέραι χαλάζης, δὲν πάσχουσιν οὐδεμίαν βλάβην.
 τῶν Νηρηίδων μία, ἡ εὐγενεστέρα ἐκράτησε τὴν ὀνο-
 μασίαν τῆς μητρός της Θέτιδος, καὶ διὰ τὴν εὐμορ-
 φίαν της ἠγαπήθη κατ' ὑπερβολὴν ἀπὸ τοῦ Διός· ἀλ-
 λά οὗτος μαθὼν ἀπὸ τὴν εἰραρμένην, δηλαδὴ ἀπὸ
 τὸ ἀναγκαῖον μελλούμενον, πῶς ἀνίσως αὐτὴ ἐπαν-
 δρεύετο ἤθελε γεννήσῃ ἕνα υἱὸν γενναιότερον, καὶ ἀ-
 ξιώτερον τοῦ πατρὸς, ἐπαράτησε τὴν φιλίαν της, καὶ
 τὴν ἔδωκε διὰ γυναῖκα τοῦ Πηλέως, ἀπὸ τὸν ὁποῖον
 ἐγεννήθη ὁ θαυμασίος Ἀχιλλεύς, τοῦ ὁποῖου τὰ κατορ-
 θώματα θέλομεν περιγράψαι ἔπειτα εἰς ἄλλον τόπον.

Ὁ Πρωτεύς ποιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος ὅπου ἐφρόντιζε
 τοὺς φέρκυνας, ἤγουν θαλασσινὰ μοσχάρια, ἦτον καὶ
 αὐτὸς υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Θέτιδος· οἱ Λατίνοι
 τὸν ἐπονόμαζαν Βερτούμνου, δηλαδὴ μεταβλητὸν,
 διατι ἐδύετο νὰ μεταβάλλεται εἰς κάθε εἶδος καὶ σχῆ-
 μα· καὶ μὲ τὸ νὰ ἦτον μέγας μάντις, ἔκαμνε χρεῖα,
 ὅσοι τοῦ ἐζήτουν συμβουλὴν, νὰ τὸν ἐπιχειρισθῶν
 καὶ νὰ τὸν καταπλακώσων ἔξαιφνα, καὶ νὰ τὸν δέ-
 σουν σφικτὰ, διὰ νὰ τὸν κάμουσι νὰ ξαναλάβῃ τὸ φυ-
 σικόν του σχῆμα, καὶ νὰ ἐπιτύχουν τὸν σκοπὸν τους.

Ὁ Γλαῦκος, ἡ Ἰνώ, καὶ ὁ Μελικέρτης ἐσυναριθ-
 μῶντο μὲ τοὺς θαλασσίους Θεοὺς· ἦτον πρότερον ὁ

Γλαῦκος ψαρᾶς, καὶ βλέπωντας ὅτι τὰ ψάρια ὅπου ἔβανεν ἐπάνω εἰς κάποιον χόρτον ἐλάμβανον ἄμετρον δύναμιν, καὶ ἐπηδοῦσαν εὐθὺς μέσα εἰς τὸ ὕδωρ, ἠθέλησε νὰ κάμῃ τὴν δοκιμὴν εἰς τὸν ἑαυτόν του, ἀλλὰ μετὰ βίας ἔβαλεν ὀλίγον χόρτον εἰς τὸ σῶμα του, καὶ ἔγινεν ἔξω φρενῶν, καὶ ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ οἱ θαλασσινοὶ θεοὶ τὴν ἐδέχθησαν εἰς τὴν συντροφίαν τοῦς.

Ἡ ἱστορία τῆς Ἰνώυς εἶναι ὀλίγον τι πλέον μικτή. Ὁ Ἀθάμας βασιλεὺς τῶν Θηβῶν λαμβάνωντάς τὴν γυναῖκα εἰς δεύτερον γάμον, ἀφ' οὗ ἐπαρέτισε τὴν πρώτην του γυναῖκα Νεφέλην, ἠθέλησεν ἡ Ἰνώ ν' ἀπολέσῃ καὶ νὰ καταφθείρῃ τὸν Φρύξον καὶ τὴν Ἑλλην νιόυς τῆς Νεφέλης. Ὁ Φρύξος βουλόμενος νὰ προσφύγῃ τὴν δυστυχίαν του, πῦρε τὸν τρόπον διὰ νὰ κυριεύσῃ καὶ ν' ἀποκτήσῃ ἓνα κριάρι, ὅπου εἶχε τὸ περιβόητον χρυσόμαλλον, καὶ ἦτον ὁ θησαυρὸς τῆς οἰκίας. ἀνέβη λοιπὸν μετὰ τὴν ἀδελφὴν του Ἑλλην ἐπάνω τοῦ κριαρίου, ὅπου τοὺς ἔφερεν εἰς ἄλλην χώραν. ἀλλὰ διαπερώντες τὴν θάλασσαν, ἡ Ἑλλην ἐφωβήθη, καὶ ἔπεσε μέσα, καὶ ἐπνίγη. Ὁθεν διὰ τοῦτο τὸ συμβεβηκὸς ἡ θάλασσα ἐκείνη ὠνομάσθη Ἑλλησποντος. Ὁ Φρύξος ἐφθασεν εὐτυχέστατα εἰς τὴν Κολχίδα,

χίθα, καὶ ἐκεῖ ἐπρόσφερε εἰς τὸν Δία τὸν ῥηθέντα κριὸν, ὁ ὁποῖος εἰσῆλθεν ἔπειτα εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν δώδεκα σημεῖων τοῦ Ζωδιακοῦ. τὸ χρυσόμαλλον ἔμεινεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἡετίωνος βασιλέως τῆς χώρας, ὅπου τὸ ἐκρέμασεν εἰς τὸν ναὸν ἀφιερωμένον τοῦ Ἄρεος, ὡς ἀνὰ διὰ φύλαξιν βεβαίαν καὶ ἀσφαλῆ, καθὼς θέλομεν ἐρμηνεύσει πρὸς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἰάσονος.

Ἡ θεὰ Ἥρα ἐπιμελουμένη διὰ τὰ τέκνα τῆς Νεφέλης, ἐτάραξε τὸ πνεῦμα τοῦ Ἀδάμαντος, καὶ τὸν κατασταίνει ἔξω φρενῶν, ὥστε ἀποῦ βούλεται νὰ φονεύσῃ τὴν Ἰνώ καὶ τοὺς υἱούς της. Αὕτῃ μὲ τὸ νὰ ἐθορυβήθῃ ἀπὸ τοιαύτην μεταβολὴν, ἐρρίφθη εἰς τὸ πέλαγος μὲ τὸν Μελικέρτην. Ὁ Ποσειδῶν εὐσπλαγχνισθεὶς τὴν ἐδέχθη διὰ θεῶν, καὶ ἐπωνομάσθη Λευκοθέα. ὁ υἱὸς της ἐκλήθη Παλαίμων, καὶ ἔλαβε τὴν ἐπιστάσιαν τῶν λιμένων τῆς θαλάσσης.

Πρέπει νὰ κάμωμεν ἀνάμνησιν καὶ περὶ τοῦ Αἰόλου, τὸ βασιλεῖον τοῦ ὁποῖου ἐξαπλώνετο ἐπάνω τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης. οὗτος ὀνομάζεται θεὸς τῶν ἀνέμων, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν κατοικίαν του εἰς ἓνα νησίον πλησίον τῆς Σικελίας, κρατῶντάς τους ἐκεῖ κλεισμένους, καὶ δίδωντάς τους τὴν ἐλευθερίαν κατὰ τὴν θέλησίν του.

Ἀκολουθεῖ νὰ ἐμιλήσωμεν διὰ τὰ ἑξαίσια τέρατα, ὅπου ἑκατοικοῦσαν εἰς τὸ πέλαγος τόσον φοβερά πρὸς τοὺς ναύτας. εἰς τὸν πορθμὸν, ἤτοι τόπον σενὸν τῆς Σικελίας εὐρίσκοντο ἡ Σκύλλα καὶ ἡ Χάρυβδις. μυθολογοῦσι πῶς ἡ Χάρυβδις ἦτον μία γυνὴ ἀγρία, καὶ κατεπλάκωνεν ὄλους, ὅσοι ἐπερνοῦσαν, καὶ τοὺς ἔγδυνε, καὶ μὲ τὸ νὰ ἔκλεψε μίαν φοράν τὰ βόδια τοῦ Ἡρακλέους, ὁ Ζεὺς τὴν ἐκεραύνησε, καὶ μεταμορφώωντάς την εἰς θηρίον μανιῶδες, τὴν ἐγκρέμνισεν εἰς τὴν θάλασσαν μέσα εἰς ἓνα χάσμα, τὸ ὁποῖον σώζει ἕως καὶ τὴν σήμερον τὸ ὄνομά της.

Ἡ Σκύλλα θυγάτηρ Νίσου τοῦ βασιλέως τῶν Μεγαρέων, ἀγαπήσασα τὸν Μίνωα βασιλέα τῆς Κρήτης, ἔγνε προδοτίσσα τοῦ πατρός της, διὰ νὰ φθάσῃ τὸν δυστυχισμένον σκοπὸν της. ἐμάχητο κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν ὁ Μίνωσ μὲ τοὺς Μεγαρεῖς, ἐπειδὴ τῆς χώρας ταύτης οἱ κάτοικοι εἶχαν φονεύσῃ τὸν υἱὸν τοῦ Ἀνδρόγεων, καὶ ἐπολιορκεῖ τὰ Μέγαρα διὰ ἐκδίκησιν. ἡ Σκύλλα εἰς ταύτην τὴν πολιορκίαν ἐπερπάτει συχνὰ ἐπάνω εἰς τὰ τεῖχη τῆς πόλεως, διὰ νὰ εὐφραίνεται μὲ τὴν ἀρμονίαν ὅπου ἐξήρχετο ἀπὸ τοὺς λίθους, μὲ τοὺς ὁποίους ἦσαν κτισμένα τὰ τεῖχη. ἐπειδὴ ὁ Ἀπόλλων ὁ Ἀρχιτέκτων θέτων πολλαῖς φοραῖς τὴν

λύραν

λύραν ἐπαίνω τῶν λίθων, τοὺς ἐτύπωσε τοιαύτην δύ-
 ναμιν, ὥστε ὁποῦ μέ παραμικρὰν ἐγγίξιν ἀπέδιδαν ἤ-
 χον καὶ βόην πολλὰ εὐάρεστον. Ἡ βασιλοπούλα τούτη
 ἀφ' οὗ εἶδεν ἐκεῖ τὸν Μίνωα, παρευθὺς τὸν ἠγάπησεν
 ὑπέμετρα, καὶ ἐμελέτησε νὰ τὸν κάμῃ αὐθέντην τοῦ
 τόπου, ἂν ἤθελεν αὐτὸς νὰ συγκατέβῃ πρὸς τὴν ἐπι-
 θυμίαν της. ὅλον τὸ πλήρωμα τοῦ ἔργου ἔσεκεν εἰς
 μίαν χρυσῆν τρίχα, ὁποῦ ὁ Νίσος εἶχεν εἰς τὴν κεφα-
 λὴν του, εἰς τὴν ὁποίαν ἐθεμελιώνετο πᾶσα του ἡ δύ-
 ναμις, καὶ ὅσον ἐβάστα ἡ τοιαύτη τρίχα, δὲν ἤθελε
 ποτὲ νικηθῆ ὁ Νίσος. καὶ διὰ τοῦτο ἡ Σκύλλα τὴν ἔ-
 κοψεν ὅταν ὁ Νίσος ἐκοιμᾶτο. ἀγκαλὰ ἔμως καὶ ἡ
 τοιαύτη προδοσία δὲν ἐφάνη δυτάρετος τοῦ Μίνωος,
 μ' ὅλον τοῦτο δὲν ἐδυνάθη νὰ ὑποφέρῃ μίαν θυγατέρα
 τόσοσιν σκληρὰν πρὸς τὸν πατέρα της, καὶ ὤρισε νὰ τὴν
 ρίξουν εἰς ἓνα βάραθρον τοῦ πελάγους ὑποκάτω τοῦ
 ἀκρωτηρίου, ἔμπροσθεν τῆς Χάρυβδος, καὶ ἔγινε φο-
 βερῶτατον θηρίου, ὅλα τὰ μέρη τοῦ ὁποίου ἀπὸ τὰ
 πλευρὰ καὶ κάτω μετεβαλθῆσαν εἰς διάφορα εἶδη σκυ-
 λίων, ὁποῦ ἀκαταπαύστως ἐγαύγιζαν ἐναντίον της. ἄλ-
 λοι πάλιν περιγράφουσι τὸ τέλος τῆς ἱστορίας ταύτης
 μὲ τρόπον πολλὰ διάφορον. καὶ διηγεῖται ὁ ποιητὴς
 Οὐβίδιος πῶς ἡ Σκύλλα μετεσχηματίσθηκεν εἰς κορυ-

θαλόν, καὶ ὁ Νίσος ἔγενεν ἰέρακας, ὅπου παντοτινὰ τὴν ἑκατεδίωκε διὰ τὴν προδοσίαν τῆς. λέγουσιν ὁμοίως ὅτι αὕτη γὰρ ἦτον ἄλλη Σκύλλα, τὴν ὁποίαν ἡ μάγισσα Κίρκη μεταμόρφωσεν εἰς τὸ τοιοῦτον εἶδος, διὰ τὴν μεγαληντὴς ζηλοτυπίαν, ὑποπτεύουσα πῶς ἦτον ὀλιγώτερον ἀγαπημένη ἀπὸ τὸν Γλαῦκον, παρὰ ὅπου ἦτον ἡ Σκύλλα, εἰς τὸ εἰκοστὸν κεφ. τοῦ δευτέρου βιβλίου θέλομεν ὁμιλήσει περὶ τῆς Κίρκης.

Αἱ Σειρήναι ὁμοίως ἑκατοικοῦσαν πρὸς τὰ πλευρὰ τῆς Σικελίας. ἐπαράσαιναι αὐταὶ κατὰ τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος μορφήν παρθενικὴν, καὶ τὸ ἐπίλοιπον ἐτελείωνε εἰς μεγάλην οὐρανὴν ψαρίου, καθὼς ἀπὸ τῶν ζωγράφων καὶ ἀγαλματοποιῶν περιγράφονται, ἀγκαλιὰ καὶ οἱ παλαιοὶ ποιηταὶ τῶν δίδουσι καὶ πόδας καὶ πτέρυγας ἀντὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ ψαρίου. ἐτραγουδοῦσαν αἱ Σειρήναι μὲ τὴν μέλωδιαν, ὅπου ἄρπαζαν καὶ ἔκαμναν ἑκατονταίους τοὺς ἀκούοντας, διὰ γὰρ τοὺς φωνεύουσιν πρὸς τὸ ὕψερρον. τοῦτο εἶναι τὸ σύμβολον φανερὸν τῆς ἡδονῆς, ὅπου μὲ τὴν γλυκύτητα φέρει τοὺς ἀνθρώπους εἰς μίαν δυσυχισμένην κατάστασιν, ὅταν δὲν μιμηθοῦσιν τὴν φρόνησιν τοῦ Ὀδυσσεύς, ὁ ὁποῖός περνώντας τὸ ῥηθὲν πέλαγος, ἐπρόσθετε τοὺς ναυκλήρους του γὰρ φράξουν τὰ ὦτα μὲ κερὶ, καὶ διὰ λόγου

του ἔκαμε νὰ τὸν δέσουν εἰς τὸ κατάρτιον τοῦ καρκαβίου, διὰ νὰ διαφεντευθῇ καὶ νὰ φυλαχθῇ ἀπὸ ταῖς κολακείαις καὶ πωυηρίαις τῶν Σειρήνων· πρᾶγμα ὅπου ταῖς ἐκατάντησεν ἔπειτα ν' ἀποθάνουσι διὰ τὴν ὕβριν ἧκου ἔλαβαν καὶ καταφρόνησιν.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν 1Β.

Ἱστορία τῶν Θεοτήτων τῆς γῆς.

Η Κυβέλη, τὴν ὁποίαν ἱσορίσαμεν εἰς τὸ δεῦτερον κεφάλαιον, ὡς μητέρα τῶν Θεῶν, τιμᾶται καὶ ὡς Θεὰ τῆς γῆς. καὶ διὰ τοῦτο ἐτυπώνετο καθημένη καὶ στεφανωμένη μὲ χάραις, καὶ μὲ πλήθος δένδρων καὶ ζώων τριγύρου. ἐλατρεύετο καὶ ἀπὸ τοὺς βοσκούς ὡς εὐδική τους Θεὰ, καὶ ὠνομάζετο μεγάλη Θεὰ βωτηρική.

Ὁ Πάν ἐπρώτευσεν ἀναμέσων τῶν γηγῆνων Θεῶν· (Λουκιαν. διάλογ. Πανὸς καὶ Ἑρμοῦ.) ἐγεννήθη ἀπὸ τὸν Ἑρμῆν μεταμορφωθέντα εἰς τράγον, καὶ διὰ τοῦτο εἶχε πώγωνα καὶ σκέλη τραγικά, καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν κέρατα. ὠνομάζετο καὶ Ὑλικὸς, ἀγλαλὰ καὶ Ὁ Βιργίλιος Λατῖνος ποιητὴς ὀμιλεῖ κατὰ διάφορον τρόπον. Αἱ Νύμφαι τὸν ἀγαποῦσαν, καὶ ἐχόρευαν ὅταν αὐτὸς ἔπαιζε τὴν σύριγγα. ἦτον καὶ Θεὸς τῶν Ἄρ-

κάδων, οἱ ὁποῖοι τοῦ ἐθυσίαζαν γάλα καὶ μέλι. ὁ λαὸς τῆς παλαιᾶς Ῥώμης ἐόρταζε κατὰ τὸν φεβρουάριον μῆνα πρὸς τιμὴν τοῦ τὰς ἐορτὰς καλουμένου Λύκαια, ἐκ τοῦ τόπου ὀνομαζομένου Λυκεῖον, ἀφιερωμένου ἀπὸ τὸν Εὐάνδρον, εἰς τὸν ὁποῖον μετὰ ταῦτα ὁ Ῥῶμος, καὶ ὁ Ῥωμύλος ἀνεθρόφισαν ἀπὸ μίαν Λύκαιαν.

Ὁ Πίκος βασιλεὺς τῶν Λατίνων εἶχεν υἱὸν ὀνόματι Φαῦνον, καὶ αὐτὸν γήϊνον θεὸν καὶ ἐξαίσιον, ἐφευρετὴν πολλῶν πραγμάτων ἀναγκαίων εἰς τὴν γεωργικὴν τέχνην. ἐνομιζέτο θεὸς τῶν λοιπῶν Φαῦνων, ὁποῦ ἐφοροῦσαν κέρατα εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ εἶχαν τραγικὰ σκέλη. φθάνοντες εἰς τὸ γῆρας οἱ Φαῦνοι, τούτέσιν οἱ Σάτυροι, τοῦτοι ὀνομάζοντο Σειληνοί, καὶ ὅλοι ἐμεθούσαν ὑπέρμετρα. ὁ κορυφαῖος αὐτῶν καὶ παλαιότερος ἀνέθρεψε τὸν Διόνυσον κατὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ τὴν νεαρὰν, καὶ ἐπεριπάτει πάντοτε ἐπάνω ἐνὸς γαῖθάρου. Τοῦτο τὸ ζῶον ἐφάνη ἐπίσημον, ὅταν ὁ Διόνυσος ἐμάχετο ἐναντίον τῶν Ἰνδῶν, ἐπειδὴ φρονιάζοντας καὶ ὀγκώμενον κατὰ τὴν φύσιν του, ἐφοβέρισε τόσον τοὺς ἐλέφαντας τῶν ἐχθρῶν, καὶ βάνωντάς τους εἰς θόρυβον ἐγένεν αἰτία τῆς νίκης, καὶ οὕτως ἐσυναριθμήθη μὲ τοὺς ἀστέρας πλησίον τοῦ καρκίνου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ. ΙΓ'.

Ἱστορία τῶν Θεοτήτων τοῦ Ἄδου.

Θελόντες γὰρ διηγηθούμεν περὶ τοῦ Ἄδου, κατὰ τὴν γνώμην τῶν παλαιῶν ποιητῶν, ὥρεται γὰρ ὑποθέσωμεν ὡς εὐρίσκεται ὑποκάτω τῆς γῆς τόπος εὐρύχωρος, ὅπου αἱ ψυχαὶ φέρονται ὅταν ἐξέρχονται τοῦ βίου, καὶ ἀφίνουσι τὸ σῶμα. ὁ πρόεδρος καὶ ἄκρος ἐξουσιαστῆς εἶναι ὁ Πλούτων ἀδελφὸς τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, καθὼς εἶπαμεν κατ' ἀρχάς, καὶ ἔχει διὰ γυναῖκα τὴν Περσεφόνην, θυγατέρα τῆς Δήμητρος, τὴν ὁποίαν ἄρπαξεν ἐξ ἀνάγκης, διατι ἀποδιώχθηκεν ἀπὸ ταῖς ἄλλαις θεαῖς διὰ τὴν ἀσχημίαν του, καὶ διὰ τὸ πολὺ σκότος τῆς βασιλείας του.

Καὶ πρῶτον μὲν προτοῦ φθάσωσιν εἰς τὸν Ἄδην ἐχρεωσῶσάν αἱ ψυχαὶ γὰρ περάσωσιν διάφορα ποτάμια. ἐν πρώτοις τὸν Ἀχέροντα, ἔπειτα τὴν λίμνην Στύγα, ἣ ὁποία περικύκλωνεν ἐννέα γύρους τὸν Ἄδην. καὶ διατι ἐσάθηκεν ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ὀνόματι Νίκη συμβουῆθός τοῦ Διὸς εἰς τὴν μάχην ἐναντίον τῶν Γεγάντων, ἔγενεν ἡ Στύξ τόσοσιν αἰδέσιμος καὶ σεβάσιμος, ὡς οἱ θεοὶ ὀμνύοντες τὰ ὕδατά της, ἀναγκάζοντο γὰρ φυλάισσιν τὸν ὄρκον. ἀλλέως παραβαίνοντες, ἔμειναν ἀπα-

Σερημένοι τοῦ νέκταρος καὶ τῆς θεότητος πρὸς ἑκατὸν
 χρόνων διάστημα. ἔλαβε τὴν ἀρχὴν τῆς ἡ Στύξ ἀπὸ
 μίαν πηγὴν τῆς Ἀρκαδίας θανατηφόρον, καὶ τοιοῦτο-
 τρίπως παράδοξον, ὅπου δὲν εὐρίσκεται μέταλλον ἄ-
 ξιον διὰ τὰ ὑποφέρη τὴν δύναμιν τοῦ αὐτοῦ ὕδατος,
 καὶ ἀδύνατον εἶναι τὰ φυλαχθῆ ἀλλέως τὰ ὕδαρ πα-
 ρὰ μέσα εἰς ἀγγεῖον κατασκευασμένον μὲ ὄνυχι τοῦ
 μουλαρίου. ὁ τρίτος ποταμὸς ἐλέγετο Κωκυτὸς, ὅπου
 τὰ νερά του δὲν ἐπλήθυναν μόνον μὲ δάκρυα τῶν λυ-
 πουμένων, καὶ ὁ τέταρτος ὠνομάζετο Πυριφλεγέθων,
 τοῦ ὁποῖου τὰ νερά ὑπερβολικῶς ἐβραίζαν πάντοτε.

Ἐκεῖ ἑκατοῖκα ἕνας γέροντες πορθημεῖς, ἡ διαπερατῆς,
 καλούμενος Χάρων, ὅπου ἀπεδέχετο παρομιῶς ἅπαν-
 τας χωρὶς προτίμησιν τοῦ πλουσίου, ἀπὸ τὸν πτωχόν,
 ἢ τοῦ βασιλέως ἀπὸ τὸν ἰδιώτην. Ὅσοι ὅμως, τῶν ὁ-
 ποίων τὰ σώματα δὲν ἦσαν ἐνταφιασμένα, ἔξεκαν εἰς
 τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ ἀναμένοντες χρόνους ἑκατὸν
 ἕως τὰ εἰσέβουν μὲ τοὺς ἄλλους διὰ τὰ περάσσουν.

Εἰς τὴν ἐξέλευσιν τοῦ πλοιαρίου ἦτον ὁ Κέρβερος,
 ὁ φοβερῶτατος κύων, ὅπου ἀντὶς διὰ τρίχεις, ἦτον ἐν-
 θυμένος μὲ δράκοντας, φυλάσσοντας τὴν θύραν τοῦ
 Ἄδου, ἀφίνοντας τὰ εἰσέρχονται ὅλοι, καὶ μὴ συγ-
 χωρῶντας τινὲς τὰ ἐξέλθῃ.

Ἐσωθεν ἐφαίνετο μία νύκτα φρικτὴ λατρευομένη ὡς θεὰ, ἢ παλαιότερα τῶν θυγατέρων τοῦ Χάους, καὶ μήτηρ πολλῶν θηρίων, ὅπου ἐκυρίευσαν τὴν εἴσοδον τοῦ ὀλεθρίου τόπου τούτου. ἐπειδὴ χωρὶς τοῦ φθόνου, τῆς λύπης, τῆς πτωχείας, τῆς ὀδύνης, τῆς ἀβρωσίας, τῆς ὀμότητος, τῆς ἀπελπησίας, ἐφαίνονταν ὁ θάνατος καὶ ὁ ὕπνος. ἀλλ' ὁ ὕπνος ἐτιμᾶτο ὡς θεὸς ὀφελιμος εἰς τοὺς ἀνθρώπους διὰ τὴν ἀνάπαυσιν ὅπου μὲ λόγου του φέρει. ἓνας τῶν ἐπιζατῶν ἦτον ὁ Μορφεὺς θεὸς τῶν ὀνείρων, ὅπου ἐτρέφετο καὶ ἐλάβανε καθ' ἑσπέρην σχῆμα. ἦσαν αὐτοῦ αἱ Ἄρπυϊαὶ καταδικασμέναι εἰς αἰώνιου σκότους. Ἡ Χίμαιρα ὅπου ἐξέρνα φωτίαν καὶ φλόγας, ἔχουσα λέοντος κεφαλὴν, αἰγὸς κοιλίαν, καὶ οὐρὰν φοβεροῦ δράκοντος.

Ἀκολουθοῦσιν αἱ Ἐρυννύες καλούμεναι καὶ Εὐμενίδες, ἡγουν ἡ Τισιφώνη, Μέγαιρα, καὶ Ἄληκτώ μὲ λαμπάδας ἀναρμέναι, μὲ ἀφρόν λυσσαῶδη, μὲ ὀμμάτια σπινθηρίζοντα ὡς κεραινοῦς, καὶ σκεπασμέναι τῆς κεφαλῆν, ἀντὶς διὰ τρίχες, μὲ μακροὺς δράκοντας. Αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ ὀνομαζόμεναι Μοῖραι, ἡ Κλωθώ, ἡ Λάχεσις, καὶ ἡ Ἄτροπος, ἐκατοικοῦσαν εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Πλούτωνος. αὗται ἦσαν αἱ εἰμαρμέναι θεαί, (Φουρνοῦτος περὶ μοιρῶν.) καὶ θέσποιναί τῆς

μελλούσης ανάγκης, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὴν θέλκσιν των ἐδιάτασσαν ὅλα τὰ συμβεβηκότα τῶν ζώντων, καὶ ὅ, τι ἀπεφάσιζαν κατὰ τὴν θείαν κρίσιν δὲν ἐδύνητο νὰ μεταβληθῆ καὶ ν' ἀλλάξῃ πλέον. εἶχαν διὰ τέχνην καὶ ἐπιτήδευμα τὸ νῆμα, δηλαδὴ τὸν ὁρόμον τῆς ἀνθρώπινου ζωῆς. ἡ νεωτέρα ἐβάστα τὴν ἀλεκάτην, ἡ ῥόκαν, ἡ δευτέρα ἔσρεφε μὲ τὸ ἀδράκτι τὸ νῆμα, καὶ ἡ τρίτη ὁποῦ ἦτον ἡ πλέον γερόντισσα τὸ ἔκοπτεν, ὅθεν ἠκολούθα ὁ θάνατος.

Αἱ ψυχαὶ ἀφ' οὗ ἐπήγεναν εἰς τὸν Ἄδην, ἐπαριστάνοντο ἔμπροσθεν τοῦ Μίνωος, τοῦ Ραδαμάνθου, καὶ τοῦ Δίακου διὰ νὰ δώσουν ἀπολογίαν τοῦ βίου των. οἱ ῥηθέντες ἦσαν οἱ κριταὶ ὁποῦ ἐκρατοῦσαν τὸ ἀγγεῖον τὸ διορισμένον τῆς ἀποφάτεως, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκοντο κλεισμένα τὰ ὀνόματα τῶν ζώντων, καὶ τὰ εὔγαναν μὲ κλῆρον, διὰ νὰ λάβουσι τέλος τῶν ἡμερῶν τους. Οἱ θεοὶ εἰς αὐτοὺς ἐπαρέδωκαν τὴν ἐργασίαν ταύτην διατὶ ζῶντες ἦσαν κριταὶ δικαιοτάτοι. Δὲν πρέπει νὰ παραιτήσωμεν τὸ πρᾶγμα ὁποῦ διηγοῦνται περὶ τοῦ Δίακου, πῶς μὲ τὸ νὰ ἐφθέρην ὁ θανατηφόρος λοιμὸς ὅλους τοὺς κατοικοῦντας εἰς τὴν Αἴγιαν, ἔλαβε μίαν χάριν ἀπὸ τοῦ Διὸς, ὅτι διὰ ν' ἀναπληρώσῃ τὴν διαφοράν τῶν ἀνθρώπων, αἱ μύρμηκες ὅλοι ὅσοι εὐρίσκον-

πατέρα τὸν Δαναὸν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου οἱ Ἕλληνες, ὡ-
νομάσθησαν Δαναοί. ὁ ἀριθμὸς τῶν Δαναίδων ἦτον
πεντήκοντα. ὑπανδρεύθησαν μὲ τοὺς υἱοὺς Αἰγύπτου
ἀδελφοῦ τοῦ Δαναοῦ, καὶ ἠναγκάσθη πᾶσα μία νὰ φο-
νεύσῃ τὸν ἀνδρατὴς τὴν πρώτην νύκτα τοῦ γάμου.
ἔπραξαν ὅλοι τὸν φόνον καθὼς ἐπροσάχθησαν, ἔξω
ἀπὸ τὴν καλουμένην Ὑπερμνήστραν, ὁποῦ ἐφύλαξε τὴν
ζωὴν Δίνου τοῦ ἀνδρός της. ἐκαταδικάσθησαν λοιπὸν
εἰς τὸν Ἄδην αἱ λοιπαί, καὶ εἶχαν χρέος νὰ γεμίσου-
σι μὲ νερὸν ἓνα τρυπημένον βουτζί, χωρὶς νὰ δυνη-
θοῦσι ποτὲ νὰ τὸ γεμίσουν, ἐπειδὴ τόσο εὐγαινεν ἔξω
πάντοτε, ὅσον ἐρίπτον μέσα. ἦτον ἐκεῖ καὶ ὁ Τι-
τυὸς τόσο μέγας τὴν ἡλικίαν, ὁποῦ ἐξαπλωμένος ἐ-
σκέπαζεν ἐννέα πλέθρα γῆς, μέτρον παραδόξου, μὲ
τὸ νὰ εἶναι κάθε πλέθρον, πῆχες ἐξήκοντα ὀκτώ. ἐ-
τόλμησεν ὁ ἄθλιος νὰ βουληθῇ νὰ μοιχεύσῃ τὴν Λη-
τῶ μητέρα τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ὁ Ἀπόλλων τὸν ἐφό-
νευσε, καὶ τὸν κατεδίκασεν εἰς τὸν Ἄδην, διὰ νὰ
τρώγουσι τὸ σκότι του οἱ γῦπες, ὄρνεα σαρκοφάγα,
καὶ τὸ σκότι ἀδιαλείπτως ἐξαναγίνετο, διὰ νὰ μὴ λεί-
πεται ποτὲ ἡ τροφή τῶν σκληρῶν ἐκείνων ὄρνέων. ἐκα-
τοίκα ἐκεῖ καὶ ὁ ἐξοχώτατος τῶν κλεπτῶν Σίσυφος ἀ-
ναγκασόμενος, ν' ἀνεβιάξῃ πρὸς τὸ ὕψος ἐνὸς ὄρους-μῖαν

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ἱστορία τινῶν κατὰ μέρος θεότητων .

Εξω ἀπὸ τὰς καθόλου θεότητας, εὐρίσκοντο κατὰ τοὺς ἐθνικοὺς καὶ ἄλλαι κατὰ μέρος διορισμέναι πρὸς ὠφέλειαν τῶν οἴκων, ἢ τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ θεοὶ λοιπὸν οἰκειᾶκοι, καλούμενοι παρὰ Λατίνων Λάρες, ἢ Πενάτες, ἦγον ἑοὶ γενέθλιοι, καὶ πατρῶοι, ἐπαριστάνοντο, κατὰ τὸ σχῆμα, ὡς παιδάρια κείμενα εἰς διαφόρους τόπους τοῦ οἴκου, καὶ τοὺς ἐτιμοῦσαν ὡς φύλακας καὶ ἀντιλήπτορας, θυσιάζοντές τους πότε καὶ πότε θυμιάμα καὶ οἶνου.

Κάθε ἄνθρωπος ἐγεννᾶτο, καθὼς ἔλεγον αὐτοῖ, μὲ δύο δαίμονας, τῶν ὁποίων ὁ ἓνας ἦτον ὁ ἀγαθός, καὶ διὰ τοῦτο τοὺς ἔφερνε εὐτυχίαν, κατὰ τὴν κατάστασιν ἐκάστου καὶ ὁ ἄλλος ἐξ ἐναντίας ἦτον ἐχθρὸς καὶ ἀντίδικος, καὶ τοὺς ἐπροξένα θυσυχίας.

Πρὸς τούτοις ἐλάτρευαν καὶ τὴν τύχην, ἢ ὁποῖα ἐκυρίευσ τιμὴν, πλοῦτη, καὶ τ' ἀγαθὰ τοῦ παρόντος βίου, καὶ τὰ ἔδιδε, καὶ τὰ ἔπερνε καθὼς ἤθελεν, ἀκατάστατος, σρέφουσα καὶ γυρίζουσα παντοτινὰ ἓνα τροχὸν, καὶ φέρουσα τὴν κατάστασιν καθ' ἑνὸς ἄνω καὶ κάτω, χωρὶς καμμίαν σταθερότητα καὶ ἀσφάλειαν.

ΒΙΒΛΙΟΝ Β'

ΙΣΤΟΡΙΑ

Τῶν παλαιῶν ἡμετέρων.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

Ο Ἡσιόδος μᾶς διδάσκει πῶς οἱ παλαιοὶ ἔθνηκοὶ ἐγνώριζαν τρεῖς τάξεις θεῶν. διατὶ μετ' ἐκείνους τῆς πρώτης τάξεως, περὶ τῶν ὁποίων ὠμιλήσαμεν εἰς τὸ πρῶτον βιβλίον, (Ἡσιόδου ἔργα καὶ ἡμέραι) ἐνόμιζαν πῶς ὁ ἀήρ ἦτον γεμάτος πολλοῦ πλήθους μικρῶν θεῶν, τοὺς ὁποίους ὠνόμαζον Δαίμονας, καὶ ὄπου, κατὰ τὴν αὐτῶν γνώμην, ἐκαταγίνοντο εἰς τὰς ἀνθρωπίνους ὑποθέσεις. ἡ τρίτη τάξις ἐλέγετο ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἐκάλουν Ἥρωας, ἢ καὶ ἡμιθέους, οἱ ὅποιοι δὲν ἐγεννῶντο ἐκ τῶν θεῶν ὀλοτελῶς, ἀλλὰ μόνον ἐκ μέρους ἢ τοῦ πατρὸς, ἢ τῆς μητρός· εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ὁποίων ἔθεταν ἀκόμι ἐκείνους, ὅπου διὰ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Ο Περσεύς ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δανάης θυγατρὸς τοῦ Ἀκρίσιου βασιλέως τῶν Ἀργείων. αὐτός ὁ βασιλεὺς ἀκούωντας ἀπὸ τὸν χρησμὸν πῶς ὁ υἱὸς τῆς θυγατρὸς τοῦ ἐμελλε νὰ τὸν θανατώσῃ, τὴν ἐκλείσει μέσα εἰς χάλκινον πύργον, διὰ νὰ μὴ συνασφαρῆ μὲ καμμίας λογιῆς ἀνδρα, καὶ ἀκελούθως νὰ μὴ γεννηθῇ παιδίον, ὅπου νὰ τοῦ φέρῃ φόβον. ἀλλ' ἡ προσφύλαξις αὕτη δὲν ἐσάθη ἀρκετή, διατι ὁ Ζεὺς (Λουκιαν. διάλογ. Δωρίδος, καὶ Θέτιδος, καὶ Τρίτωνος, καὶ Νηρηίδων.) ἀγαπήσας τὴν κόρην, ἐπῆγε νὰ τὴν εὖρη μεταμορφούμενος εἰς χρυσὴν βροχήν, καὶ καταβαίνωντας πρὸς αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἄκρας τοῦ πύργου, ἐπλήρωσε τὴν ἐπιθυμίαν του, καὶ ἐγεννήθη ὁ Περσεύς, καθὼς εἴπαμεν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Διὸς. μανθάνωντας λοιπὸν ὁ Ἀκρίσιος τὸ πρᾶγμα, ἐκλείσει μέσα εἰς μίαν κιβωτὸν τὴν μητέρα καὶ τὸ βρέφος, προσάσσωντας νὰ ριφθοῦν εἰς τὴν θάλασσαν. ἀλλ'

ρὸν τρεῖς ἀδελφαὶ θυγατέρες τοῦ Φόρκυος Θεοῦ Θαλασ-
 σίου καλούμεναι Γοργόνες, τῶν ὁποίων ἄλλαι ὑπερβο-
 λικῶς ἐφαίνοντο τερατώδεις, καὶ σκληραὶ, καὶ εἶχαν
 ἓνα καὶ μόνον ὄφθαλμὸν κοινὸν εἰς πολλαῖς ἄλλαις,
 ἀγκαλὰ καὶ κατὰ τὴν γνώμην ἄλλων ποιητῶν, ἡ τρί-
 τη καλουμένη Μέδουσα εὐρίσκετο σολισμένη καὶ πλου-
 τισμένη μὲ ἀσύγκριτον κάλλος, τόσον ὥστε βλέπωντάς
 τὴν μίαν ἡμέραν ὁ Ποσειδῶν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθη-
 νᾶς, ἔμεινεν ἐκστατικὸς, καὶ τὴν ὑποχρέωσε νὰ συγ-
 καταβῆ πρὸς τὴν ὄρεξιν του. ἐκακοφάνη τῆς Ἀθη-
 νᾶς τὸ τοιοῦτον βιασικὸν ἔργον, καὶ διὰ τὸν πολὺν
 τῆς θυμὸν ἐμετάβαλε τὰ μαλλία τῆς Μεδούσης εἰς τό-
 σους ἄλλους ὄρακοντας, ὁποῦ ὅς τις τὰ ἔβλεπεν, ἐμε-
 ταμορφῶντο εἰς λίθον παρευθὺς. Ὁ Περσεὺς διὰ νὰ
 ἐλευθερώσῃ τὴν χώραν ἀπὸ τοῦ τοιοῦτου θηρίου, ἀπε-
 φάσισε νὰ τοῦ κόψῃ τὴν κεφαλὴν, καὶ παραδόξως,
 λέγουσι τινές, ἐκ τοῦ αἵματος ὁποῦ ἐξῆλθεν, ἐγεννή-
 θη τὸ ἄλογον ὀνομαζόμενον Πήγασος μὲ πτέρυγας
 μεγάλας, ὁ ὁποῖος μὲ ἓνα κτύπον τοῦ ποδὸς ἔκαμε
 νὰ ἀναβλύσῃ τῆς Ἰπποκρήνης ἡ πηγὴ, τότεν ἠγαπη-
 μένη ἀπὸ τῶν Ποιητῶν, καὶ μετὰ ταῦτα ἐγένεν ἀκό-
 μῃ πλέον περιβόητος, ὅταν ὑπηρετήσῃ τὸν Βελλερο-
 φόντην διὰ νὰ πολεμήσῃ τὴν χίμαιραν. ἀλλὰ φοβη-

τὸν ὁποῖον ἐκράτει ὡς θώρακα . ἡ δύναμις , ἀνδρεία
καὶ μεγαλοψυχία ἐνωμένη μὲ τὴν προθυμίαν , διὰ τὴν
ἀπόκτησιν τῆς ἀπεργασίας ἐπαριζάνετο διὰ τῆς μα-
χαίρας καὶ διὰ τῶν περὺγων , τὰς ὁποίας ἔλαβεν ἀ-
πὸ τῆς Ἀθηνᾶς . καὶ τὰ ὅσα λέγονται περὶ τῆς κεφα-
λῆς τῆς Μεδούσης ἐννοοῦνται , ὅτι δηλαδὴ ἐπ' ἀληθείας
ἡ μόνη θεωρία τῶν ἐνδόξων ἀνθρώπων φέρει ἐκπληξιν
πρὸς τοὺς ἄλλους , καὶ τοὺς ἀποτελεῖ ἀκινήτους , ὡσαν-
λίθους καὶ ἀναίσθητα ξόανα .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Ἱστορία τοῦ Ἡρακλέους .

Ο Ἡρακλῆς ἐφάνη ὁ ἐκλαμπρότερος καὶ ἐνδοξότε-
ρος πάντων τῶν παλαιῶν Ἡρώων , ἀγκαλὰ καὶ , καθὼς
γράφουσιν ἄλλοι παλαῖοι συγγραφεῖς , τὰ ἔργα τινῶν ἄλ-
λων θαυμασίων ἀνδρῶν συνωνύμων ἀναφέρονται πρὸς
ἓνα μόνον Ἡρωα .

Ἡ Ἀλκμήνη μήτηρ του ὑπανδρεύθη μὲ τὸν Ἀμφι-
τρύωνα ἡγεμόνα Θηβαῖον , μὲ ὑπόσχεσιν διὰ νὰ ἐκ-
δικήσῃ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ τῆς . καὶ τὸν καιρὸν
ὅπου ὁ Ἀμφιτρυών εὕρισκετο μὲ τοιαύτην φροντίδα εἰς
τὸν πόλεμον , ὁ Ζεὺς ἀγαπήσας τὴν Ἀλκμήναν , ἐμε-

ρακλέα, καὶ διὰ τὴν φανέρωσιν τὴν ἀγάπης τῆς, τοῦ
 ἐγαλακτοτρόφησε μὲ τὰ βυζία τῆς. Ὁθεν ἐσυνέβη κατὰ
 τὴν γνώμην τῶν ῥηθέντων, ὅτι ὁ μικρὸς Ἡρακλῆς
 εὐφύνωντας τὰ πέση κατὰ τύχην ὀλίγον μέρος τοῦ γά-
 λακτος, ἔλε ὑκάνεν ἐκείνην τὴν οὐράνιον μερίδα, τὴν
 ὁποίαν ἡμεῖς ὀνομάζομεν Γαλαξίαν· πρέπει ὅμως τὰ
 πιστεύσωμεν ὡς ἡ τοιαύτη ἀγάπη ἐφαίνετο πεπλασμέ-
 νη, μόνον διὰ τὴν εὐχαριστήσιν τὴν Ἀθηναίων, ἐπειδὴ
 καὶ ὑπερὸν ἔσειλε δύο φοβερωτάτους δράκοντας διὰ τὴν
 καταφάγουσιν τὸν Ἡρακλέα, ὅταν ἀκόμι εὐρίσκειτο εἰς
 τὰ σπάργανα· πλὴν ἡ τοιαύτη κακοπραγία δὲν ἐπέ-
 τυχε, διατι τὸ βρέφος χωρὶς τὴν φοβηθῆ, τοὺς ἐπίασε
 μὲ βίαν, καὶ τοὺς ἐκατάκοψεν.

Εὐθὺς ὁποῦ ἔφθασεν ὁ Ἡρακλῆς εἰς δόκιμον ἡλι-
 κίαν, ὁ Εὐριστεύς ἐπολέμησε τὴν διαφθείρη, ὡς
 ὁποῦ ὁ Ἡρακλῆς ἀποφάσισε τὴν μὴ ὑποταχθῆ πλέον
 τοῦ Εὐριστεύς· ἀλλ' ὁ χρησμὸς τοῦ ἐπαράγγειλε πῶς
 ἡ θέλησις τῶν θεῶν ἦτον ἀμετάβλητος, καὶ πῶς ἐ-
 μελλεν ἀκόμι τὴν ὑποταχθῆ δώδεκα φοραῖς εἰς τὰ
 προσάγματα τοῦ Εὐραστεύς· καὶ τὸ τοιοῦτον κοινῶς
 λέγεται περὶ τῶν δώδεκα πολυθρῦλλήτων ἀθλῶν τοῦ
 Ἡρακλέους.

Ἐν πρώτοις λοιπὸν ἐπροσάχθη τὴν ἐμποδίσιν τῆς

Ἐρυμάνθου εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, ἕνας κείπρος, ἢ ἀγριόχοιρος ἀμέτρου μεγέθους, ὅπου ἐπροξένει μεγίστην διαφθοράν εἰς ὅλην τὴν γῆν. ὁ Ἡρακλῆς τὸν ἐπαράσῃσε ζωντανὸν πρὸς τὸν Εὐρυσθέα, καὶ βλέπωντας τὸ τοιοῦτου τερατῶδες ζῶον, ἐκινδύνευσε ὑ' ἀποθάνῃ ἀπὸ τὸν φόβον.

Ὁ τέταρτος ἄθλος. ἔφθασε μία ἔλαφος εἰς τὰ ὄρη Μέλανα, ἢ ὁποία ἦτον ἀφθάρτου ταχύτητος· εἶχε τοὺς πόδας ἀπὸ χαίλωμα, καὶ τὰ κέρατα χρυσᾶ. Ὁ Ἡρακλῆς τρέχωντάς τιν, εἰς ἑνὸς χρόνου διάστημα τὴν ἔφθασε καὶ τὴν ἐφόνευσε.

Ἐβαλεν ὁμοίως εἰς φυγὴν ὅλα τὰ ὄρνεα τῆς λίμνης ὀνόματι Στύμφαλος, τὰ ὁποία ἦσαν τόσον πολυάριθμα, καὶ τόσον ὑπερμεγέθη, ὅπου ἔκρυπταν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, καλύπτωντας τὸν Ἥλιον ὅταν ἐπετοῦσαν, καὶ ἔκλεπταν τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς ἔτρωγαν.

Ἀλλὰ τὰ προειρημένα ἔργα φαίνονται παραμικρότατα, συγκρινόμενα μὲ τὴν μάχην ἐναντίον τῶν Ἀμαζόνων. αὐταὶ ἦσαν γυναῖκες πολεμικαὶ κατοικοῦσαι τὴν χώραν ἐκείνην τῆς Σκυθίας, ὅπου ὑγραίνεται ἀπὸ τὴν θάλασσαν τῆς Ὑρκανίας. Ἀκολουθοῦσαν τοὺς ἀνδρας των εἰς τὸν πόλεμον, καὶ ἀφ' οὗ τοὺς εἶδαν ὅλους φονευμένους ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν πρὸς τὸν πο-

μετρον ἐκείνην ἀπασφρίαν· ἀλλ' ὁ Αὐγείας δὲν ἀντάμοιψε, καθὼς ἔπρεπε, τὴν εὐεργεσίαν τοῦ Ἡρακλέους, καὶ ἡ τοσαύτη ἀχαριστία τοῦ ἐπροξένησε τὴν ἀπώλειαν εἰς ὅλα του τὰ κτήματα, καὶ τέλος πάντων τὸν θάνατόν του, καὶ ὅλων τῶν υἱῶν του, χωρὶς ἑνὸς μόνου, ὀνόματι Φιλέως.

Ἐπῆγεν ἔπειτα εἰς τὴν Θράκην, ὅπου νικήσας τὸν βασιλέα Διομήδην, τὸν ἐκατάσκησεν ὑποκείμενον εἰς ὅσα ἐκείνος ἔπραττε μὲ ἀνομίαν πρὸς τοὺς ἄλλους, δίδοντας διὰ τροφήν τῶν ἀλόγων του ὅλους τοὺς ξένους, ὅπου ἤρχοντο εἰς τοὺς τόπους του· τὸ ἴδιον ἔπραξε μὲ τὸν Βούσιριν βασιλέα τῆς Αἰγύπτου, ὅπου παρομοίως ἐγένετο σκληρότατος πρὸς τοὺς ξένους, θυσιάζοντας ἔμπροσθεν τῶν θυσιαστηρίων τοῦ Διὸς ὅλους τοὺς ρηθέντας ξένους, διὰ νὰ καλύψῃ πάντα τὰ κακουργήματα μὲ πρόφασιν εὐσεβείας.

Ὁ Γυριῶν βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας, περὶ τοῦ ὅτι ποίου ἐμυθολογοῦσαν πὼς εἶχε τρία σώματα, διατὶ ἐκυρίευε τρία βασιλεία, ἔθρεφε μὲ σκληροκαρδίαν μερικὰ βόδια, τὰ ὁποῖα ἠγάπα ἐξαιρέτως· εἶχεν ἕνα τρικέφαλον σκύλον, καὶ ἕνα δράκοντα μὲ ἑξ κεφαλὰς διὰ φύλαξίν του καὶ ἀσφάλειαν· Ὁ Ἡρακλῆς διὰ προσαγῶς τοῦ Εὐρυσθέως ἔπραξεν ἐναντίον του

καὶ τοὺς ἔσφαξε . παρομοίως ἐφόνευσε τὸν περίφημον κλέπτην Κάκον τὸν τρικέφαλον υἱὸν τοῦ Ἡφαίστου, περιγεγραμμένον ἀπὸ τὸν Βεργίλιον, ὁποῦ μὲ τὰς κλεφίας του ἔβανε διαφορὰν εἰς ὄλον τὸ ὄρος Αὐεντίνου .

Περνώντας ἀπὸ τὸ Καύκασον ὄρος ἐλευθέρωσε τὸν Προμηθεά, καὶ ἐφόνευσε τὸν Ἄετον, ἢ τὸν Γύπα, ὁποῦ τοῦ ἔτρωγε τὸ σκότι, καθὼς ἐρρέθη εἰς τὰ προηγούμενον Βιβλίον, κεφάλαιον τρίτον .

Ἐπολέμησε μὲ τὸν Ἄνταϊον υἱὸν τῆς γῆς, ἀμετρήτου μεγέθους, πάσης ἀνομίας αἰτίον, ὁποῦ εἶχεν ἀκόμη τοιοῦτον ἰδίωμα, ὅτι ὅσαις φοραῖς τὸν ἔρριπταν, εὐθὺς ὅταν ἔγγιζεν τὴν γῆν, ἐγείρονταν μὲ δύναμιν ἀνδρειοτέραν . τὸ ὅποιον καταλαμβάνωντας ὁ Ἡρακλῆς, ὑψώνωντάς του εἰς τὸν ἀέρα, τὸν ἔπνιξε .

Μὲ τὸ νὰ ἦτον ὁ Ἡρακλῆς μεγίστου καὶ δυνατωτάτου σώματος, εἶχε χρεῖαν καὶ περισσῆς τροφῆς . Ὅθεν μίαν τῶν ἡμερῶν ἐνοχλούμενος ἀπὸ τὴν πείναν ἐπαρσάθη πρὸς τὸν Θεοδάμαντα, ὃς τις ἐργάζετο τὴν γῆν, τοῦ ἄρπαξεν ἓνα βόϊδι, τὸ ἔβαλεν εἰς τοὺς ὠμούς του, καὶ τὸ ἔφαγεν ὀλόκληρον, μὲ ὄλον ὅτι ἁπτωχὸς Θεοδάμας τὸν ἤλεγχε μὲ ἄπειρον λύπην καὶ θυμὸν . ἐκ τοῦ ὁποίου συμβεβηκότος οἱ κατοικοῦντες ἐκείνην τὴν χώραν ἐσυνήθισαν τὸ νὰ θυσιάξουν τοῦ

Ἀθήνῃ, ἐπαρόξυνε τότε ἡ θεὰ Ἥρα τὸν Λύκον ἐξωρι-
 σμένον ἀπὸ τῆς Θήβας, ὅς τις πηγενάμενος νὰ βιάσῃ
 τὴν πόλιν ταύτην, τὸν καιρὸν ὅπου ἔλειπεν ὁ Ἡρα-
 κλῆς, ἐφόνευσε τὸν Κρέοντα, καὶ τὰ τέκνα του, ὄν-
 τας ἑτοιμὸς νὰ δυναστεύσῃ τὴν γυναῖκα τοῦ Ἡρακλέους,
 θυγατέρα τοῦ Κρέοντος· τότε ὅμως ὅπου ἐγίνοντο ταῦ-
 τα, ὑπέστρεψεν ἀπὸ τὸν Ἀθήνῃ ὁ Ἡρακλῆς, καὶ οὕτως
 ἐθανάτωσε τὸν Λύκον καὶ ὁμοῦ τοὺς συντρόφους του ὅ-
 λους· τὸ τοιοῦτου ἔργου ἐπύκρανε τὴν θεάν, ἡ ὁποία
 διὰ ἐκδίκησιν ἐκατάστησε τὸν Ἡρακλέα εἰς τοιαύτην
 ραμίαν, ὅπου ἐφόνευσε τὴν γυναῖκά του, καὶ τὰ τέκνα
 του, διὰ τὴν ὁποίαν δυστυχίαν ἐπανελθὼν εἰς τὸν ἑαυ-
 τόν του, ἔλαβε τόσῃν λύπην, ὅπου ἐκινδύνευε νὰ φο-
 νεύτῃ τοῦ λόγου του, ἂν ἔλειπαν τὰ δάκρυα τοῦ Ἀμ-
 φιτρώωνος, καὶ τοῦ Θησέως, ὅπου τὸν ἐμπόδισαν ἀπὸ
 τὸν φόνον του.

Ἄλλ' ἡμεῖς ἀκόλουθοῦντες τὸν βίον τοῦ Ἡρακλέους,
 προσθέτομεν τ' ἀκόλουθα·

Λοιπὸν ὁ τοσοῦτος καὶ τοιοῦτος ἀνὴρ, μετὰ τῶν
 Ἡρώων ἐξαίρετος, νικητῆς καὶ θριαμβευτῆς ὑπερθαύ-
 μαστος, τέλος πάντων κατέσ' ἄθῃ παίγνιον τοῦ παι-
 θαρίου Ἐρωτος εὐκαταφρόνητον· Ἡ Ὀμφάλῃ βασι-
 λίσσα τῆς Λυδίας τὸν ἐκυρίευσε εἰς τρόπον, ὅπου
 τὸν

Ὁ Ἡρακλῆς ὑποσρέψας τροπαιοῦχος μὲ τὴν Δηϊάνειραν, ἀπέμεινε πρὸς τὸ πέραμα ἑνὸς ποταμοῦ, ὅπου ὁ Κένταυρος Νέσος ἐπαρασάθη διὰ νὰ φέρῃ τὴν Δηϊάνειραν εἰς τοὺς ὄρους τοῦ πρὸς τὸ περιγιάλι τοῦ ποταμοῦ Εὐήνου, ἀλλὰ οὗτος ὁ προδότης ἤθελεν ἀποτελέσει καμμίαν ἄσχημην κακοπραγίαν, ἀνίσως καὶ ὁ Ἡρακλῆς δὲν τὸν ἐφόβευε μὲ τὸ βέλος. Ὁ Κένταυρος αἰσθανόμενος τὸν πλησιάζοντα θάνατου, ἔδωκε τῆς Δηϊάνειρας τὸ ἐνδύματόν βαμμένον μὲ τὸ αἷμά του, ἐποῦ ἔτρεχεν ἀπὸ τὴν πληγὴν, καὶ ἐπλάνεσε τὴν Δηϊάνειραν, λέγωντάς της. (Γεωγραφ. Μελετίου, φύλ. 398.)

ἐγὼ μὲν διὰ σέ ἀποθνήσκω, καὶ σοῦ χαρίζω τοῦτο, καὶ γίνωσκε, πῶς ἔχει δύναμιν διὰ νὰ φέρῃ φιλίαν καὶ ἀγάπην, ὅπου ἀνίσως καὶ ἰδῆς τὸν Ἡρακλέα νὰ δοθῇ πρὸς ἀγάπην ἄλλης γυναικὸς, νὰ τοῦ ἀλείψῃ τὰ ἰμάτια μὲ αὐτὸ, καὶ εὐθὺς θέλει ἀγαπήσει πάλιν ἐσένα. διὰ τοῦτο ἡ Δηϊάνειρα ἀκούσασα ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἀπόκτησε τὴν Οἰχαλίαν πόλιν, καὶ ἠγάπα τὴν Ἰόλην θυγατέρα τοῦ Εὐρίτου, ἀλείψασα τὰ ἐνδύματα τοῦ Ἡρακλέους μὲ τοῦτο τὸ αἷμα, τὰ ἔστειλε πρὸς αὐτὸν μὲ τὸν δουλευτήν της Λίχαν, καὶ τὸ ῥηθὲν αἷμα ὄντας μεγαλώτατον φαρμάκι, ἐπέρασε μέσα εἰς ὅλον τὸ σῶμα τοῦ Ἡρακλέους, καὶ τοῦ ἔφερε μίαν θερμότητα

τόσον βρωμερὰ, ὥς·ε· μὲ τὸ νὰ ἦτον ἀνυπόφερτος, πα-
 ραιτήθηκεν εἰς τὸ νησίον τῆς Λήμνου. βλέποντες ὁ-
 μίως οἱ Ἕλληνες ἀπρακτον καὶ ἀδύνατον τὴν ἀπόκτη-
 σιν τῆς ἐπιθυμίας των, δίχως τὰ βεβη τῶν Ἡρακλέους,
 τὰ ὁποῖα ὁ Φιλοκτήτης ἐξουσίαζεν, ἐσειλαν τὸν πο-
 λυμηθέσαντον Ὀδυσσεά, νὰ τὸν ὀδηγήσῃ πρὸς τὴν
 πολιορκίαν. τέλος πάντων ὁ Φιλοκτήτης ἐθεραπεύθη
 ἔκ τῶν ἀρίστου ἱατροῦ Μαχάονος υἱοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

Ἱστορία τοῦ Θησεῦς.

Ο Θησεὺς ἦτον υἱὸς τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῶν Ἀ-
 θηναίων, ὁποῦ ἐκ τοῦ ὀνόματός του ὠνομάσθη τὸ Αἰ-
 γαῖον πέλαγος. ἔζη τὸν καιρὸν τοῦ Ἡρακλέους, ἔ-
 χοντες ὁμοῦ τινα συγγένειαν, καὶ ὄντες ὁμοίως εἰς
 πολλὰ πράγματα σύντροφοι· καὶ ἐγένεν ὁ Θησεὺς μι-
 μητὴς ἄριστος τῆς γενναιότητος τοῦ Ἡρακλέους,
 ἀφ' οὗ ἐξέφυγε τὸ ποτόν, ὁποῦ ἡ Μήτηρ αὐτοῦ Μή-
 θεια τοῦ εἶχεν ἐτοιμάσῃ, διὰ νὰ μὴ γένη διαδόχος
 τῆς βασιλείας.

Τὸ περισσότερο μέρος τῶν Ἡγεμόνων τοῦ καιροῦ ἐ-
 κείνου ἦσαν κλεπτικοί, θεμελιώνοντες τὴν μεγαλειότη-

πτε τὸ περισσὸν μέρος τοῦ σώματος, καὶ ἂν ἔτου εἰ-
 λειπέσθην καὶ κενώτερον, τὸ ἔστυνε βίαια, διὰ
 γὰρ χορταίση τὴν ὀργισμένην του κακορεξίαν.
 Ἐσαρπάτει ὁ ἕξιπαινός μας Θησεὺς ἐλευθερώων-
 τας τοὺς τόπους ἀπὸ βλαβερά θηρία. οὕτως ἔπραξε
 μὲ τὸν ταῦρον τοῦ Μαραθῶνος, ζῶον δυσμετρήτου με-
 γέθους ὁμοίως καὶ μὲ τὸν ἀγριόχοιρον τῆς Καληδῶ-
 νος, τὸν ὀπιῖον ὁ Μελέαγρος δὲν ἐδυνήθη νὰ φονεύ-
 σι χωρὶς τῆς βουθειᾶς τοῦ Θησεῶς. ἔθεν ἐπεκράτησεν
 ἡ παροιμία ὅτι Οὐδὲν ἄνευ Θησεῶς.
 Τὸ μεγαλύτερον καὶ εὐδοξότερον κατόρθωμα ἐφάνη-
 κεν ἡ νίκη ἐναντίον τοῦ Μινωταύρου, τοῦ ὁποίου τὴν
 γέννησιν ἐδιηγῆθημεν ὁμιλοῦντες εἰς τὸ πρῶτον βι-
 βλίον περὶ τῆς Πασιφᾶς γυναικὸς τοῦ Μίνως βασι-
 λέως τῆς Κρήτης, ἡ ὁποία ἐγέννησε τὸ ῥηθὲν τερατώ-
 δες θηρίον διὰ τῆς συνουσίας ἑνὸς ταύρου. ἀλλὰ διὰ
 γὰρ ἐννοήσωμεν κάλλιον τὴν Ἡρωϊκὴν ἀνδραγαθίαν τοῦ
 Θησεῶς, πρέπει γὰρ ὑποθέσωμεν ὅτι Μίνως ὁ βασι-
 λεὺς ἐκίνησε πόλεμον ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων, διὰ γὰρ
 ἐκδικήσῃ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ του Ἀνδρόγεω ὑπ' αὐ-
 τῶν φονευθέντος, καὶ ἀφ' οὗ ἔγινεν ἐξουσιαστὴς τῶν
 Μεγαρέων, καὶ νικητὴς τῶν Ἀθηναίων, τοὺς ὑπο-
 χρέωσε γὰρ πέμπσων καθε χρόνον διὰ δόσιμον ἑπτὰ

ἔιση τὸν Διόνυσον, τοῦ ἔχαρισε τὴν Ἀριάδην, ὅπου
τὴν ἐπεθύμα διὰ γυναικά του, καὶ ὁ Διόνυσος διὰ εὐ-
χαριστήριον ἀνταμοιβὴν ἀνύψωσε τὴν Ἀριάδην εἰς τὸν
χορὸν τῶν ἀσέρων.

Τὸ καράβι, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ Θησεύς ὑπῆγεν εἰς τὴν
Κρήτην, εἶχε πανία μαῦρα, καὶ ὁ Αἰγεύς ἐπρόσαξε
τὸν Κυβερνήτην, ὅτι ἀνίσως καὶ ἰχυρῶς ὁ υἱὸς τοῦ Θη-
σεύς (Γεωγραφ. Μελεσίου, φύλλοι 408.) καὶ ἐγείρη
πανία λευκά εἰς τόπον τῶν λυπήρων, μὲ τὰ ὁποῖα ἐ-
πορεύθη, ἀλλὰ δὲν ἐνθυμήθη οὔτε ὁ Θησεύς, οὔτε ὁ
Κυβερνήτης ἐκ τῆς πολλῆς ἀγαλλιάσεώς, ν' ἀλλάξουν τὰ
πανία. Ὄθεν ἀπὸ μακρόθεν ἰδὼν ὁ Αἰγεύς τὸ κα-
ράβι ἐρχόμενον μὲ τὰ μέλανα πανία, καὶ ὑποπτεύσας,
ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἐθαναιώθη, ἐκ τῆς λύπης του ἐγκρη-
μίσθηκεν εἰς τὸ πέλαγος, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ Αἰ-
γαῖον ὠνομάσθη.

Ἐδιαφύλαττον οἱ Ἀθηναῖοι μὲ πᾶσαν προσοχὴν τὸ
εἰρημένον καράβι, ὡς μνημόσυνον τῆς νίκης, ἣ ὁποῖα
τοὺς ἐπροξένησε τόσῃν εὐτυχίαν, καὶ ἀκολούθως ἐπι-
μελοῦντο ὑπερβολικῶς καὶ τὸ φθιάουον, ἀνακαινίζοντες
τὰ μέρη ἐκεῖνα, ὅπου διὰ τὴν παλαιότητα ἐσάπιζαν.
τὸ ὁποῖον πρᾶγμα ἐγένετο παράδειγμα εἰς τὰς διαλέ-
ξεις τῶν Φιλοσόφων (καθὼς λέγει ὁ Πλούταρχος) ὅταν

ποι, καὶ τὸ ἐπιλοιπὸν ἤμισυ ἄλογα, παρ' ἐκείνων ὁ
 ποῦ τοὺς ἀπαντοῦσαν. καὶ οὕτω ἐκλήθησαν Ἴωπο-
 κένταυροι. τοῦσδε ὑποκαταλάσκει ἡρμῆς ἰακχὸν

Ἄλλο σημεῖον τῆς ἀληθοῦς ὀμολογίας τοῦ Πυριθόου
 μετὰ τοῦ Θησεῦς ἐγνωρίσθη ὅταν ὁ Πυριθόος ἐβοή-
 θησε τὸν Θησεῖα νὰ κλέψῃ τὴν παυεράσμιον Ἐλένην,
 περὶ τῆς ὁποίας θέλομεν ἐξῆς ὀμιλήσει. καθὼς πάλιν
 ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους ἐφάνη ὅταν συνέδραμεν ὁ Θησεὺς
 νὰ ὑπάγῃ μετὰ τοῦ Πυριθόου εἰς τὸν Ἄδην διὰ ν'
 ἀρπάξῃ τὴν Περσεφόνην, τὴν ὁποίαν ὑπερηγάπα, ἐ-
 πειθὴ ὁμως δὲν ἐπέτυχον τοῦ ποθομένου, ἠχμαλω-
 τεύθησαν παρὰ τοῦ Πλούτωνος. λέγουσι τινές, ὅτι ὁ
 Πυριθόος ἐκαταδικάσθη μὲ τὴν ἰδίαν τιμωρίαν, κα-
 θὼς καὶ ὁ Ἰξίων. καὶ ὅτι ὁ Θησεὺς βουλόμενος νὰ
 καθίσῃ ἐπάνω τινὸς λίθου, μετὰ τοὺς μεγάλους κό-
 πους ὅπου ὑπέφερεν εἰς τὴν τοιαύτην ἐργασίαν, ἐστάθη
 ἀδύνατον νὰ μετασυχωθῇ, ἕως τὸν καιρὸν, εἰς τὸν ὁ-
 ποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐκατέβη εἰς τὸν Ἄδην, διὰ νὰ
 παρασαλεύσῃ καὶ νὰ μακρύνῃ τὸν Κέρβερον. Πλὴν
 ὁ Θησεὺς τοσοῦτον κολλημένος εὐρίσκετο εἰς τὸν προει-
 ρημένον λίθον, ὅπου ἐπαραίτησε τὸ δέρμα, ὅταν ἤ-
 θέλησεν ὁ Ἡρακλῆς νὰ τὸν ξεκολλήσῃ. καὶ πάλιν με-
 τὰ θανάτου ὑποσρέψας εἰς τὸν Ἄδην, ἐκαταδικάσθη

χίαν ταύτην, και αισθανομένη τον ἔλεγχον τῆς συνειδήσεως, ὁμολόγησε τὴν ἀλήθειαν πρὸς τὸν Θεσσα, και ἀπὸ λόγου τῆς ἐθανατώθη, ἀφίνωντάς τον ὑπερμετρα λυπημένον, διότι ἐπίστευσεν εὐκολώτατα τὴν κατηγορίαν. ἀλλ' ὁ Ἀσκληπιὸς ὕστερον εὐσπλαγχνισθεὶς τοῦ δυστυχισμένου Ἰππόλυτον, μὲ τὴν τέχνην του τον ἀνέστητε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ.

Περὶ τῶν δύο Ἀδελφῶν Κάσωρος και Πολυδεύκου.

Η Καθολικωτέρα γνώμη τῶν Ποιητῶν λέγει πῶς ἡ Ἀθήνα γυνὴ τοῦ Τυνδάρου βασιλέως τῆς Λυκαονίας μὲ τὴν συνουσίαν και μίξιν τοῦ Διὸς ἐγέννησε δύο κυγὰς, ἐκ τοῦ ἐνὸς τῶν ὁποίων προελθόντος ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐξῆλθον ὁ Πολυδεύκης, και ἡ Ἑλένη. ἐκ τοῦ ἄλλου πάλιν ἔργου δηλαδὴ τοῦ Τυνδάρου ἐγεννήθησαν ὁ Κάσωρ, και ἡ Κλυτεμνήστρα πλὴν ἐκαλοῦντο πάντες Τυνδαρίδαι, ὄντες μιᾶς και τῆς αὐτῆς μητρὸς τέκνα, γυναικὸς δηλαδὴ τοῦ Τυνδάρου.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ Κάσωρ, και Πολυδεύκης ἐξοῦσαν ἀναμεταξύτων μὲ ἀκριβεστάτην ὁμόνοιαν, μηδὲν ἐργα-

τοὺς ἐθυσιάσαν ἀργία λευκότετα. τοὺς δὲ ἀδελφούς διὰ τὴν συνδρομὴν ὅπου ἔλαβον εἰς τὰς μεγαλώτατας ἀνάγκας, τουτέστιν εἰς τὴν μάχην ὅπου ἠκολούθησεν ἐναντίον τῶν Λατίνων πλησίον τῆς λίμνης Ρεγίλλης. καὶ διὰ τοῦτο τοὺς ἠγορεύσαν ἕνα ὠραιότατον ναῦν, καὶ δὲν ὄμνυον ποτέ, παρά εἰς τὸ ἄνομα τῶν ῥηθέντων ἀδελφῶν. ἦτον δὲ τῶν γυναικῶν ὁ ὄρκος, νῆ τὸν Κάσσορα, καὶ τῶν ἀνδρῶν νῆ τὸν Πολυδεύκην. τουτέστι, διὰ τὸν ναῦν τοῦ Κάσσορος, καὶ διὰ τὸν ναῦν τοῦ Πολυδεύκου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Ἱστορία τοῦ Ὀρφείου.

Ο 1. Ποιηταὶ διηγοῦνται θαυμάσια περὶ τινῶν ψαλμῶδων καὶ μουσικῶν παλαιῶν. καὶ πρῶτον περὶ τοῦ Ἀμφίωνος, (Φιλόστρατος, περὶ Ἀμφίωνος) ὅτι ὁ Ἑρμῆς ἐτεχνουργήθη τὴν λύραν, καὶ τὴν ἐχάρισε τοῦ Ἀπόλλωνος, τῶν Μουσῶν, καὶ τοῦ Θηβαίου Ἀμφίωνος ὅς τις παίζωντας τὸ μουσικὸν ὄργανον, οἱ λίθοι ἀκούουσι τὴν μελωδίαν ἐσύντρεχαν, καὶ ἐσύθησαν τὰ τεῖχη τῶν Θηβῶν μετέταξιαν, καὶ συναρμολογήν ἀξίεπαιμον.

λωνά ἐπάνω εἰς τὴν μουσικὴν ἐπιστήμην· καὶ ὁ Ἀπόλλων, κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν Μουσῶν, νικήσας αὐτὸν, τὸν ἔγδαρε ζωντανόν, καθὼς ἐφανερῶσαμεν ὁμιλοῦντες εἰς τὴν Ἱστορίαν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἐσυνέβη ἄλλη μία φιλονεικία μεταξὺ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Πανὸς θεοῦ τῶν βουνῶν, καὶ τῶν ποιμένων, ὅς τις διατι ἐλάλει μὲ τὴν σύριγγα, καὶ οἱ ἀκούοντες τὸν ἐπαινοῦσαν, λέγοντες πῶς ἦτον ὁ ἐξαιρετώτερος ψάλτης τοῦ κόσμου, ἔφθασεν εἰς τόσῃν ματαιοφροσύνην, καυχώμενος νὰ ὑπερβῇ τὴν λύραν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ὁ Μίδας ἐμβῆκε μὲ τοὺς κριτὰς, διὰ ν' ἀποφασίσουν περὶ τοῦ πρωτείου· καὶ ὁ Μίδας χωρὶς γνώσιν ἐπρόκρισε τὸν Πᾶνα· ὅθεν ὁ Ἀπόλλων ὀργισθεὶς ἔκαμε καὶ ἐφύτρωσαν εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Μίδα δύο αὐτῖα γαϊδουρίσια, εὐσργετῶντάς τον κατ' ἀξίαν· μυθολογοῦσι πάλιν, ὅτι διὰ τὸ ξενοδοχεῖον πρὸς τὸν Διόνυσον, ἐπέτυχεν νὰ λάβῃ ὃ, τι ἐπεθύμει· καὶ ἐζήτησε νὰ ἠμπορῇ νὰ τραπῇ ὅτι καὶ ἂν ἤγγιζεν, εἰς χρυσίον τῆς ὁποίας δωρεᾶς ὕστερον ἐμετανόησεν, ἐπειδὴ ἐμετατρέπετο εἰς χρυσίον ἢ τροφή, καὶ τὰ ποτόν· ὅθεν ὁ μῶρος Μίδας μὲ τοσοῦτον πλοῦτον ἀπέθνησκε τῆς πείνας.

Ἀφίνοντες ὅμως τοὺς λοιποὺς τῶν παλαιῶν μουσουργῶν,

δυναμένη νὰ ὑπομείνη, ἔσρεψε τὸ πρόσωπόν του νὰ
 ἰδῇ εἰάν ἐκείνη τὸν ἠκολούθα, καὶ παρευθὺς ἔξανα-
 πάρθη πρὸς τὸν Ἄδην. Ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἐνωθῇ
 καὶ νὰ συγκοινωνήσῃ πλέον εἰς γάμον μὲ ἄλλας γυ-
 ναῖκας, καὶ περιπλέον ἐσυμβούλευεν ὅλους ν' ἀπέχουν
 ἀπὸ γυναικείας μίξεως. ὅθεν αἱ Μαινάδες, γυναῖκες
 ὅπου ἀκολουθοῦσαν τὸν Διόνυσον, ἑορτάζουσαι τὴν πα-
 νήγυριν τοῦ Θεοῦ, καὶ μετέχουσαι παραφροσύνης καὶ
 βαρέως ἐνθουσιασμοῦ τὸν ἐδιδεσπάραξαν. ἄλλοι πάλιν
 ἰστοροῦσιν, ὅτι μετὰ τὴν ὑποστροφὴν ἐκ τοῦ Ἄδου,
 παρακαλεσθεῖς παρὰ τῶν Μαινάδων διὰ νὰ ψάλλῃ μὲ
 τὴν λύραν, καὶ μὴ θελήσας νὰ τὰς εὐχαριστήσῃ, διὰ
 τὴν τοιαύτην ἀνυποταγὴν ἐδιδεσπαράχθη παρὰ τῶν αὐ-
 τῶν γυναικῶν. Ὑστερον μετεμορφώθη, καθὼς μυθο-
 λογοῦσι, καὶ ἔγινε Κύκνος, καὶ ἡ λύρα του ὑψώθη πα-
 ρὰ τῶν Μουσῶν μεταξὺ τῶν ἀσέρων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'.

Ἱστορία τοῦ Ἰάσονος, καὶ τῶν Ἀργοναυτῶν.

Ο Πελίας βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας εἶχεν ἀνεψιὸν
 Ἰάσονα, τὸν ὁποῖον ἀνέθρεψεν εἰς ἡλικίαν τῆς νεότη-
 τος, καὶ ἑτοχάζομενος εἰς αὐτὸν ἕνα πνεῦμα, καὶ μίαν

ἔμελλε νὰ πρῆλθῃ ἐκ τῆς ἐργασίας ταύτης, οἱ ὅποιοι
 ἑνομάσθησαν Ἀργοναῦται. ἦσαν τὸν ἀριθμὸν τεσσα-
 ράκοντα ἐννέα. καὶ ἀναμέσον εἰς αὐτοὺς εὐρίσκοντο ὁ
 Ἡρακλῆς, ὁ Θησεύς, ὁ Κάτωρ, ὁ Πολυδεύκης, ὁ
 Ὀρφεύς, ὁ Τίφυς, ὁ Λυγκεύς, καὶ ἄλλοι. ὁ Τίφυς
 ἐκυβέρνα τὸ καράβι, ὁ Λυγκεύς ὡσάν ὀξύφθαλμος ἐ-
 πρόβλεπε μακρόθεν τὰ ὕψη τῆς ἄμμου, καὶ τὰς με-
 γάλας πέτρας κρυμμένας ὑποκάτω τῆς θαλάσσης.
 Ὁ μουσικὸς Ὀρφεύς μὲ τὴν μελωδίαν του ἐγλύκαινε
 τὴν συντροφίαν, καὶ κατεπραῦνε τὰ βάρη ὅπου φέρει
 τὸ πλεύσιμον. ὁ Ἡρακλῆς μὲ τὴν πολυσαρκίαν του ἐ-
 γέννα μεγάλην ἐνόχλησιν, καὶ περιπλέον ὡσάν πολυ-
 φάγος κατέτρωγεν ὅλην τὴν ἐτοιμασίαν τῆς τροφῆς.
 ἠλευθερώθησαν ὅμως ἀπὸ τοιαύτην πείραξιν οἱ Ἀρ-
 γοναῦται μὲ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. ἐδίψα μίαν ἡμέ-
 ραν ὑπερβολικά. ἔσειλε τὸν ἠγαπημένον του Ὑλαν
 διὰ νὰ τοῦ φέρῃ νερόν, ὑπῆγεν εἰς μίαν βρύσιν, καὶ
 κατὰ συμβεβηκὸς ἔπεσε μέσα εἰς τὴν πηγὴν καὶ ἐπνί-
 γη. διελαλήθη εὐθύς πῶς αἱ Νύμφαι τὸν ἄρπαξαν.
 Ὁ Ἡρακλῆς ἐπαράτησε τὴν συντροφίαν, καὶ τὸ κα-
 ράβι, διὰ νὰ ὑπάγῃ ζητῶντας τὸν Ὑλαν. ἐκ τούτου
 ἠκολούθησε πῶς οἱ ἐντόπιοι ἀποφάσισαν ἑορτὰς,
 καὶ κάθε χρόνον ἔτρεχαν εἰς τὰ ὄρη, καὶ εἰς τὰ δά-

Ἄφ' οὗ ἔφθασεν ἡ ῥήθεισα εἰς τὴν Θεσσαλίαν, ἐβουλήθη νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Αἴσωνα πατέρα τοῦ ἀνδρός της γέροντα, κάμνουσα μὲ τὴν τέχνην της νὰ ξαναλάβῃ τὴν νεότητά του. καὶ διὰ νὰ ἐκδικηθῇ ἐναντίον τοῦ Πελίου, διὰ τὸ μῖσος ὅπου εἶχεν, ἔκαμε νὰ ἐπιθυμήσουν αἱ θυγατέρες του νὰ δοκιμάσουν τὴν αὐτὴν δύναμιν πρὸς τὸν πατέρα των, ὅπου ἦτον ὑπέργηρος. αὗται λοιπὸν κατεπείσθησαν, καὶ τὸν ἑκατάκοψαν εἰς λεπτὰ μόρια, καὶ τὸν ἔβρασαν εἰς ἓνα ἀγγεῖον μὲ χόρτα ὅπου ἐκείνη τῶν ἔδωκεν. ἀλλὰ δὲν ἐγένεεν ἡ ἐλπίζομένη μεταβολή. καὶ οὕτως αἱ δυσυχέσονται θυγατέρες ἔμειναν τεθλιμμένοι, ὡς ἀπατηθεῖσαι μὲ τὸ νὰ ἐθανατώθῃ ὁ πατέρας των τόσον ἀπάνθρωπα.

Ἡ Μήδεια ἔζη φιλιωμένη μὲ τὸν Ἰάσωνα, καὶ μετ' αὐτοῦ ἐγέννησε δύο παιδία. ὅμως ὁ Ἰάσων ὑπῆγεν εἰς τὴν Κόρινθον πρὸς τὸν βασιλέα Κρέοντα, ἠγάπησε τὴν θυγατέρα του Κρέουσαν, τὴν ἐπῆρε διὰ γυναῖκά του, μὴ ἐνθυμούμενος πῶς τὸ πολὺ χρέος ὅπου εἶχε πρὸς τὴν Μήδειαν.

Θυμομένη διὰ τοῦτο ἡ Μήδεια, καὶ προσποιουμένη τεχνιέντως πῶς δὲν τὴν ἔμελλε πῶς περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ἔσειλε τῆς νύμφης λίθους τιμίους, καὶ ἄλλα δωρήματα ἑθαίσια τάχα διὰ σημεῖον φιλίας.

ρευνήσῃ, διορίζοντας νὰ μὴ ὑποσρέψῃ χωρὶς νὰ τὴν
 εὔρῃ. Ἄλλ' ὁ Κάδμος μετὰ πολλὴν ὁδοιπορίαν μὴ
 δυνηθεὶς νὰ λάβῃ κάμμειαν εἰδήσιν, ἀποφάσισε νὰ
 συμβουλευθῇ μὲ τὸν χρησμὸν τῶν Δελφῶν, διὰ νὰ γνω-
 ρίσῃ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ. ἀπεκρίθη ὁ χρησμὸς, ὅτι
 ἔνα βόδι, ὅπου ἤθελεν ἀπαντήσῃ, ἐμελλε νὰ τοῦ
 δείξῃ τὴν διαμονὴν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὁ-
 ποῖον εἶχε νὰ κτίσῃ μίαν χώραν. ἡ ἀπάντησις τοῦ βο-
 δίου ἐπωνόμασε τὴν χώραν Βοιωτίαν. ὅπου θυσιάσας
 τὸ βόδι, ἔπεμψε τοὺς δύο του φίλους, τὸν Δηϊολέον-
 τα, καὶ τὸν Σέριφον (Γεωγραφ. Μελετ. φύλ. 338.)
 διὰ νὰ φέρωσιν ὕδωρ ἐκ τῆς πηγῆς τοῦ Ἄρεος, τοὺς
 ὁποίους ἐφόνευσεν ὁ Δράκων ὅπου ἐφύλαττε τὴν πηγὴν.
 Ἡ Ἄθηνᾶ ἐπαράγγειλε τοῦ Κάδμου νὰ φονεύσῃ τὸν
 δράκοντα, νὰ ἐκβάλῃ τοὺς ὀδόντας, καὶ νὰ τοὺς δια-
 σπείρῃ ἐπάνω τῆς γῆς. ὑπετάχθη ὁ Κάδμος, καὶ οὗ-
 τως ἐκ τῶν ὀδόντων ἐφύτρωσαν οἱ Χρυσοπῆλικες Γί-
 γαντες, ἀλλ' εὐθὺς ἐθανατώθησαν ἀνάμεσόν τους, ἔξω
 ἀπὸ μόνους πέντε, οἱ ὅποιοι ἐβόηθησαν, καὶ ὑπηρε-
 τήσαν τὸν Κάδμον εἰς τὴν κτίσιν καὶ ἀνθρωποπλή-
 ρωμά τῆς πόλεώς του.

Ἡ πόλις αὕτη ὠνομάσθη Θήβα, εἰς τὴν ὁποίαν
 ἐβασίλευσε πολλοὺς χρόνους. πρέπει νὰ σημειώσωμεν

πὶ τὰς Θεραπυὰς φέρουσα. Ὠγγία, ἧτις καὶ Ἀρ-
 ταιολάτῃ ἐλέγετο, δι' ἧς ἐγένετο ἡ οἰδιποδικὴ ὁδός.
 καὶ ἡ Ὀμολοϊδὴς, κληθεῖσα ἀπὸ Ὀμολοϊδὸς τῆς θυ-
 γατρὸς τῆς Νιόβης. αὕτη ἦτον ἡ ἐπὶ τὸν Ἴσμηνὸν ἀ-
 γουσα. Εἰς τὴν Βοιωτικὴν ταύτην Θήβαν ἤνδισαν ἄν-
 δρες ἐπισημότατοι κατὰ τὴν ἀρετὴν καὶ μάθησιν, ὁ
 Λῖνος, ὁ Πινδαρος, ὁ Κέβης, ὁ Ἐπαμινώνδας, ὁ
 Πελοπίδας, καὶ ἄλλοι τόσοι καὶ τόσοι. ἐξαιρέτως δὲ
 ἡ Θήβα ἐπαινεῖται διὰ τὴν γέννησιν τοῦ Θεοῦ Διονύ-
 σου, καὶ τοῦ Ἡρακλέους Ἥρωος. πλάττουσι περὶ τοῦ
 μουσουργοῦ Πινδάρου, ὅτι εὐρισκόμενος εἰς τὰ σπάρ-
 γανα, ἦλθαν αἱ μέλισσαι, καὶ εἰς τὰ χεῖλη του ἔκα-
 μαν τὸ μέλι, καὶ ὅτι αἱ Νύμφαι μὲ τὸν Θεὸν Πᾶνα
 ἐπανηγύρισαν χαρούμενα τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς
 του. Πολλὴν τιμὴν τοῦ ἔκαμεν ὁ βασιλεὺς Ἀλέξαν-
 δρος ὅταν ἔκαψε τὴν Θήβαν, διατὶ ἐπρόσβαζε τοὺς
 στρατιώτας νὰ εὐλαβηθοῦν τὸν οἶκον τοῦ Πινδάρου,
 λέγωντας. « Πινδάρου τοῦ μουσικοῦ τὴν σέβαν μὴ
 » καίετε. » Τόσον ἦτον φιλεπιστήμων, καὶ τῶν πολυμα-
 θῶν ἐραστὴς ὁ Μακεδὼν Ἀλέξανδρος.

πους, διὰ τὸ κρίσιμον τῶν ποσῶν, ὅπου τοῦ ἔγι-
νε διὰ τὸ τρύπημα καμωμένον ἀπὸ τοῦ Λαΐου τὸν
στρατιώτην.

Φθάνωντας ὁ Οἰδίπους εἰς δόκιμον ἡλικίαν, καὶ
γνωρίζωντας τὸ ψεῦδος, πῶς δὲν εἶχε δηλαδὴ πατέρα
τὸν Πολύβιον, ὑπῆγε νὰ μάθῃ ἀπὸ τὸ μαντεῖον τὸν
γνήσιόν του γεννήτορα. τοῦ ἀπεκρίθη ὁ χρησμὸς, πῶς
ἤθελε τὸν εὖρη χωρὶς ἀμφιβολίαν εἰς τὴν Φωκίδα. ὑ-
πῆγε, καὶ ἤρξε μίαν δημοτικὴν ἐπανάστασιν, τὴν ὁ-
ποίαν ὁ Λαΐος ἐσπούδαζε νὰ εἰρηνεύσῃ. ὁ Οἰδίπους
τὸν ἐφόνευσεν εἰς ἐκείνην τὴν ταραχὴν, μὴ γνωρίζων
τὰς τὸν διὰ πατέρα του. μὴ ἔχωντας λοιπὸν οὐδεμίαν
ἄλλην εἴδησιν, ἐπορεύθη εἰς τὴν Θήβαν.

Τότε ἡ θεὰ Ἥρα ἔχουσα ἔχθραν πρὸς τοὺς Θε-
βαίους, ἔκαμε νὰ γεννηθῇ ἓνα θηρίον, ὅπου ὠνομά-
ζετο Σφίγξ, πλησίον τῆς Θήβας. αὐτὸ τὸ θηρίον εἶ-
χε τὸ πρόσωπον καὶ τὴν φωνὴν ὡς μία παιδίσκη, τὸ
σῶμα ὡσάν σκύλος, τὴν οὐρὰν ὡς δράκων, τοὺς ὀ-
δόντας καὶ τὰ οὐύχια ὡς λέων, καὶ τὰς πτέρυγας ὡ-
σάν ὄρνεον.

Ἐπρόβαλλεν εἰς ὅσους ἀπερνοῦσαν ζητήματα αἰ-
νιγματώδη, καὶ ἂν δὲν ἔλυον τὸ ζήτημα, εὐθύς τοὺς
ἐκατάτρωγε. τόσον ὅπου ἡ χώρα ἔπασχε μεγάλην ἐρή-

βασιλείας, καὶ διὰ γυναῖκά του τὴν Ἰοκάστην, ἀ-
 γνοῶντάς την ὡς μητέρα του. μετ' αὐτῆς ἐγέννησε δύο
 υἱούς, τὸν Ἐτεοκλῆν, καὶ Πολυνεΐκην, καὶ δύο θυ-
 γατέρας, Ἀντιγόνην, καὶ Ἰσμήνην.

Ἐν τῷ μεταξύ ἔπεμψαν οἱ θεοὶ βαρύντατον θανα-
 τικὸν εἰς τὴν Θήβαν διὰ ἐκδίκησιν τοῦ φονευθέντος
 Λαίου, καθὼς τὰ μαντεῖα ἐδηλοπαίησαν. καὶ τὸ θά-
 νατικὸν δὲν ἤθελε παύσει, χωρὶς τὴν ἐξορίαν ἐκείνου
 ὅπου ἐφόνευσε τὸν Λαίου. Ἐξετάχθη μὲ πᾶσαν ἀ-
 κρίβειαν ὁ φονεὺς, καὶ τέλος πάντων ἐφανερῶδη αἴ-
 τιος ὁ Οἰδίπους.

Γνωρίζοντας ὁ Οἰδίπους τὴν ἀλήθειαν, καὶ ὅτι διὰ
 κακὴν τύχην εὐρίσκετο νὰ ἔχη διὰ γυναῖκά του τὴν
 ἰδίαν του μητέρα, μὲ τὴν ὑπερβολὴν ἐπικράνθη, ὡ-
 στε ὅπου ἐκουσίως ἐτυφλώθη, καὶ ὑπῆγεν εἰς παντοτι-
 νὴν ἐξορίαν, παραιτήσας τὸ βασιλεῖον εἰς διάθεσιν καὶ
 κυβέρνησιν τοῦ Ἐτεοκλέους, καὶ Πολυνεΐκου υἱῶντου.

Διηγείται ὁ Σοφοκλῆς ὅλα ταῦτα εἰς τὰς δύο Τρα-
 γωδίας, Οἰδίπους Τύραννος, καὶ Οἰδίπους ἐπὶ Κο-
 λωνῶν.

σιλείας του, καὶ μὲν ἄλλας τῶν ὁμογνώμων του Ἡγεμόνων.

Οἱ Θηβαῖοι μετὰ χαρᾶς τοὺς ἐδέχοντο, καὶ ὁ μάντις Τειρεσίας τοὺς ἔταξεν εὐτυχίαν τοῦ πολέμου, ἀνίσως καὶ ὁ Μενοικεὺς υἱὸς τοῦ Κρέοντος, καὶ ὕστερος τῆς γενεᾶς τοῦ Κάδμου ἠθέλην εὐχαριστηθῆναι ὅτι σιασθῆναι διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος· διὰ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ὁ Κρέων δὲν ἐσυνκατέβαινε· ἀλλ' ὁ Μενοικεὺς γενναϊότατα ἔσφαξε τὸν ἑαυτὸν του, παρόντων ἀπάντων.

Οἱ Θηβαῖοι λοιπὸν ἔγιναν εὐτυχεῖς, καὶ πάντελῶς ἐνίκησαν τοὺς Ἀργεῖους, καὶ ὁ Ἄδραστος μὲν τοὺς στρατάρχους μόνους ἔφυγαν τὸν θάνατον.

Ἐν πρώτοις ὁ Ἴππομέδων ἕνας τῶν κορυφαίων τοῦ στρατεύματος ἐρρίφθη εἰς τὴν γῆν· ἐπαρωμοίαζε, καθὼς λέγει ὁ Εὐριπίδης, ἕνα γίγαντα, φέρωντας εἰς τὸν θώρακα τὴν εἰκόνα τοῦ πολυοφθαλμοῦ Ἄργου, καὶ ἐφοβέριζε πάντας τοὺς θεωροῦντας.

Ἡ Παρθενόπη ἔλαβε τὴν ἰδίαν τύχην τοῦ Ἴππομέδοντος· φθάνει νὰ εἰποῦμεν πῶς εἶχε τὴν ἔφεσιν καὶ φύσιν τῆς μητρὸς τῆς Ἀταλάντης δεσποίνης τῶν Ἀργείων, ἢ ὅποια ἐθαυμάζετο διὰ τὴν ἐπιδεξιότητα τοῦ τόξου, καὶ ταχύτητα εἰς τὸ τρέξιμον, καὶ ἦτον τόσον

μέ τώσῃ βίῳ τὸν ἔχθρόν του, ὅπου τὸν ἀποκεφάλησε, καὶ τοῦ ἔδωκεν εἰς χεῖρας τὴν κεφαλὴν του. πλὴν δὲν ἐπορεύθη τιμῶς· ἐπειδὴ ἀφ' οὗ τὴν ἐξέγδαρε με τοὺς ὀδόντας, καὶ εὐγάλε καὶ τὸν ἐγκέφαλον, με ἀγριότητα τὸν ἐκατάπιεν· ἡ τοιαύτη κακοπραγία τώσῃ ἐκακοφάνη τῆς Ἀθηῶς, ὅπου δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν κατασῆσῃ ἀθάνατον, καθὼς εἶχε τάξει· καὶ τὴν χάριν ταύτην ἔδωκε τοῦ υἱοῦ του Διομήδους.

Προσῆλθεν εἰς τέταρτον τόπον ὁ Καπανεὺς, ὃς τις, καθὼς γράγει ὁ Φιλόστρατος (Μενεικεὺς) ἦτον ἀμετρήτου μεγέθους, καὶ τώσῃ ὑπερήφανεύετο, ὥστε ὅπου δὲν ἐψήφα, καθὼς ἔλεγε, τοὺς κεραυνούς του Διὸς, μ' ὅλον τοῦτο ἕνας κεραυνὸς τὸν ἐφόνευσε, διὰ τιμωρίαν πρέπουσαν τῆς τολμηρᾶς του κἀυχίσεως.

Ὁ Μάντις Ἀμφιάραος ἦτον ἕνας τῶν Κορυφαίων τοῦ στρατεύματος, καὶ ἐπρόβλεπε τὴν ἀπώλειάν του εἰς τὴν πολιορκίαν, καὶ διὰ τὸν φόβον ἐκρύβη, διὰ νὰ μὴ ὑπάγῃ· ἀλλὰ ἐφανερῶθαι ὑπὸ τῆς γυναικὸς του, ὃ Ἄδραστος τὸν κινάγκασε νὰ ἐνωθῆ με τοὺς ἄλλους· ὁμῶς νομίζοντας νὰ φύγῃ, τὸν ἐκατάπιεν ἡ γῆ με τὸ ἀμάξι του· ἔπειτα ἐσυναριθμήθη με τοὺς θεούς, με τὸ προνόμιον τοῦτο, νὰ ὑπηρετῆ ὡς μαντεῖον, ὅπου διὰ πολὺν καιρὸν ἐτιμῆθη ὡς περίφημον εἰς τὴν Ἑλλάδα.

καὶ ἦτον, καθὼς αὐτὸς ἔλεγε, τῶσον παράνομος, ὅπου ὠδήγησε ξένον ἐράτευμα ἐναντίον τῆς πατρίδος του.

Ἡ Ἀντιγόνη ἀδελφὴ τοῦ ταλαιπώρου Πολυνείκουσ ἀποφάσισε νὰ τὸν θάψῃ, καὶ τὸν ἔθαψέ διὰ νυκτός. ὁ Κρέων διαλαλεῖ θάνατον εἰς τοὺς φύλακας, ἂν δὲν ὁμολογήσουν τὸν ἐνταφιασῆν. Ἡ Ἀντιγόνη παλιν ἰδοῦσα γυμνὸν τὸν ἀποθαμμένον ἀδελφόν, μαρτυρεῖ ἑαυτὴν ὡς αἰτίαν τοῦ πράγματος. ὁ Κρέων τὴν καταδικάζει, καὶ τὴν ἀποκλείει ζωντανὴν εἰς ἓνα τάφου. τότε ὁ Αἴμων υἱὸς τοῦ Κρέοντος ὅπου ἠγάπα καὶ ἤθελε διὰ γυναϊκά του τὴν Ἀντιγόνην, σφάζει τὸν ἑαυτοῦ του. ὁμοίως καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ Κρέοντος Εὐριδίχη διὰ τὴν λύπην της θανατώνεται. καὶ τέλος πάντων ὁ Κρέων θρηνεῖ καὶ τοῦ παιδὸς, καὶ τῆς γυναικὸς του τὸν θάνατον.

Ὁ Σοφοκλῆς μὲ τὸ νὰ εὐδοκήμησε, καὶ νὰ ἐπρόκοψεν εἰς τὴν τραγωδίαν ταύτην ἠξιώθη, καὶ ἔγινε στρατηγὸς καὶ κύριος εἰς τὴν Σάμον.

Οἱ Ἀργεῖοι ἐπαραίτησαν ὅλην τὴν γῆν τῆς Θήβας γεμάτην νεκρῶν. ἡ τοιαύτη δυστυχία ἐφαίνετο ἀξιοθρήνητος, ἐπειδὴ, καθὼς αὐτοὶ ἐνόμιζον, καὶ αἱ ψυχαὶ τῶν ταλαιπώρων ἐκείνων ἔπρεπε νὰ πάσχωσι πᾶν ἄλλον καιρὸν, διατὶ ὁ Χάρων δὲν τὰς ἐδέχετο, ἀνίσως

Ἡ ἀσέβεια τοῦ βασιλέως τούτου ἐσάθη ὡς πρώτη αἰτία· διατι ὄντας υἱὸς τοῦ Διὸς, μίαν ἡμέραν, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ θεοὶ ἐπεριπατοῦσαν εἰς τὸν κόσμον, ἠβουλήθησαν ὁμοῦ νὰ τὸν τιμήσουν, λαμβάνοντες ὡσὰν ξενοδοχεῖον τὸ παλάτιόν του· ἀκολούθως αὐτὸς ἠναγκάσθη νὰ τοὺς δώσῃ δεῖπνον, ἀνάμεσα εἰς τὰς ἄλλας τροφὰς τῆς τραπέζης, τοὺς ἐπρόσφερε τὰ μέλη τοῦ υἱοῦ του κομμένα, καὶ ψημένα, διὰ νὰ τὰ φάγουν, καὶ νὰ καταλάβῃ, ἂν ἤθελαν ἐννοήσῃ τὸ πρᾶγμα, καὶ μὲ τέτοιον τρόπον νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἦσαν ἀληθῶς θεοί.

Ἡ Δημήτηρ ὄντως ἐγελάσθη, διατι ἔχουσα ὄρεξιν ἀρκετὴν, εὐθύς ἔφαγεν ἓνα τῶν ὤμων τοῦ παιδός· ἀλλὰ οἱ ἐπίλοιποι ἐβδελύχθησαν ὅλην τὴν τράπεζαν, σοχαζόμενοι τοιαύτην ἀπανθρωπίαν, καὶ εὐσπλαγχνισθέντες τὸν ῥηθέντα νέον, τὸν ἀνάστησαν. Ὁ Ἐριμῆς ὑπῆγεν εἰς τὸν Ἄδην, διὰ νὰ ἐκβάλῃ τὴν ψυχὴν, ὅλα τὰ μέλη ἐσυναρμόσθησαν εἰς τὸν τόπον τους, ἔξω ἀπὸ τὸ μέλος ὅπου προέφαγεν ἡ Δημήτηρ, ἀντὶ τοῦ ὁποίου, ἐπλασαν ἄλλο παρόμοιον ἀπὸ κόκαλον ἐλεφάντινον, ὅπου εἶχε δύναμιν διὰ νὰ θεραπεύῃ πάσης φύσεως ἀρρώστειαν.

Ὁ Τάνταλος διὰ τιμωρίαν τῆς ἀνομίας ταύτης ἐκαταδικάσθη νὰ πεινᾷ, καὶ νὰ διψᾷ εὐρισκόμενος εἰς τὰ

ἀμάξι μὲν ταιαύτην τέχνην, ὥς ἐκεῖς τὸ μέσον τοῦ
 τρεξίματος ἐκατακόπη, καὶ ὁ Οἰνόμαχος πεσὼν κατὰ
 γῆς, ἀπέθανε, (Φιλόστρατ. Πέλοψ, ἢ Ἰπποδάμεια)
 καὶ οὕτως ἐπαρέστη τὴν θυγατέρα του, καὶ τὸ βασι-
 λειον εἰς τὸν Πέλοπα, ὅστις ἔγινε λαμπρότατος ἠγε-
 μών, ἐκίταυ ὁποίου μετωνομάσθη ἢ Πελοπόννη-
 σος. Ὅμως ἐδυσύχησε διὰ τοὺς υἱοὺς του Ἀτρέα, καὶ
 Θυέστην, ἀγκαλὰ καὶ ὁ Ἀγαμέμνων, καὶ ὁ Μενέλαος
 υἱοὶ τοῦ Ἀτρέως ἐσάθησαν περιφημότετοι εἰς τὴν και-
 ρόν τους, καθὼς ἐν ἰδίῳ τόπῳ θέλομεν εἶπῃ.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ι Β'.

Ἱστορία τοῦ Ἀτρέως, καὶ τοῦ Θυέσου.

ΟΙ δύο ἀδελφοὶ οὗτοι ἐγιναν ὑπόθεσις πολλῶν
 τραγωδιῶν, διὰ τὴν ἀκαταδάμαστον ἔχθραν, ὅπου
 ἀνάμεσόν τους εὗρίσκετο. μὴ ἔχοντας ὁ Θυέστης ἄλ-
 λην ἔννοιαν, παρά νὰ λυπήσῃ τὸν Ἀτρέα, ἔπραξεν
 εἰς τὸν γάμον του ἄπρεπον ἀτιμίαν, ἔπειτα ἐξῆλθε,
 καὶ ὑπῆγε νὰ εὔρη τόπον ἐπιτήδειον διὰ φύλαξιν καὶ
 ἀσφάλειαν. ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους ὁ Ἀτρέως εἶχε τοὺς
 υἱοὺς τοῦ Θυέσου εἰς τὴν ἐξουσίαν του, καὶ προσποιοῦ-
 μένος πῶς δὲν τὸν ἐμελλε ποσῶς διὰ τ' ἀπερασμένα

σάν, ὁμοίως δὲ καὶ τὴν Κλητεμνήσρον, ἀγκαλιὰ καὶ
μητέρα ταύ, διατέ ἐσάθη τόσον σκληρὰ, καὶ πα-
ράνομος.

Ο
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Ἱστορία τῆς Πρόκνης, καὶ τῆς ἀδελφῆς τῆς Φιλομήλης.

Η Πρόκνη θυγάτηρ τοῦ Πανδίωνος βασιλέως τῶν
Ἀθηνῶν, καὶ ἀδελφὴ τῆς Φιλομήλης, ὑπανδρευθεῖσα
μετὰ τοῦ Τηρέως βασιλέως τῆς Θράκης, ἐγέννησε τὸν
Ἴππυον αὐτὴ ἐπιθυμήσασα νὰ ἰδῇ τὴν ἀδελφὴν, ἐπα-
ρακάλεσε τὸν ἀνδρατὴ, ὅτι πηγαίνοντας εἰς τὰς Ἀ-
θήνας, νὰ φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Φιλομήλην. αὐτὸς
ὑπακούοντας, ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ Πανδίωνος τὴν Φιλο-
μήλην. ἀλλ' εἰς τὴν ὁδὸν ἀναψεν ἀπὸ τοῦ ἔρωτος πρὸς
τὴν παρθένον, καὶ μὴ θέλousαν ὑπακοῦσαι, βίαστι-
κῶς τὴν ἐξεπαρθένευσε, καὶ διὰ νὰ μὴ δυνηθῇ νὰ ὁ-
μολογήσῃ τὴν ἀσχημωσίην, τῆς ἔκοψε τὴν γλῶσσαν.
ὑποσρέψας λοιπὸν, ἀφ' οὗ ἐπαράδωκε τὴν ταλαίπω-
ρον ἑνὸς δούλου διὰ νὰ τὴν φυλάττῃ δεμένην, εἶπε
τῆς γυναικὸς του πῶς ἡ Φιλομήλη συγχισμένη ἀπὸ τὴν
παραχὴν τῆς θαλάσσης ἀπέθανεν. ἕως τόσον ἡ Φιλο-

πλησίον τοῦ ποταμοῦ, ὅπου καλεῖται Φάσις. ἡ Φιλομήλη ἔγινεν ἀπόδων, ἡ ὁποία δὲν παύει νὰ κλαίῃ μὲ γλυκυτάτην φωνήν τὴν ἀδικίαν ὅπου ἔλαβε, καὶ δὲν ἐδύνατο νὰ τὴν φανερώσῃ, ἐπειδὴ εἶχε κεκομμένην τὴν γλῶσσαν.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν · Ι Δ ' .

Ἱστορία τῶν βασιλέων τῆς Τρωάδος.

Παλαιὰ ἡ Τρωάς ἐσάθη ἡ πλεονεχία περίφημος πόλις τῆς ἐλάττουτος Ἀσίας, τόσοσιν διὰ τὸ μέγεθος, καὶ πλοῦτον, ὅσων καὶ διὰ τὸν πόλεμον ὅπου ὑπέφερεν ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων.

Ἐκείτετο εἰς τὴν Φρυγίαν, ἡ ὁποία εἶναι μία ἐπαρχία ἐπάνω τῆς πλευρᾶς τοῦ Αἰγαίου πελάγους, πλησίον τοῦ Ἑλλησπόντου, καὶ ἀπέναντι τῆς Χερσονήσου τῆς Θράκης. προσβλέπει τὴν Τένεδον, ἡ ὁποία εἶναι ὀλίγον ξέμακρον, πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ Ἑλλησπόντου, ὅταν ἐρχόμεθα ἐκ τοῦ Αἰγαίου πελάγους. ὁ Σκάμανδρος ποταμὸς λαμβάνωντας τὴν ἀρχὴν του ἀπὸ τοῦ ὄρους Ἰδης, ἐκατέβαινε πλησίον, καὶ ὑπήγαγε νὰ ἐνωθῇ μὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ Σιμόεντος ποταμοῦ, διὰ νὰ εἰσέλθωσιν ὁμοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, πρὸς τὸ ἀ-

ἐσάθη ὁ Ἴλος, κληρονόμος τῆς βασιλείας, ἀπὸ οὗ ἡ
 Τροία ἐπωνομάσθη Ἴλιου, καὶ ἐκείνη ἡ πόλις ὀνομάσθη
 Ἴλιον. Ὁ Λαομέδων ἦτον υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἴλου. ἔ-
 κτισε τὰ τείχη τῆς Τρωάδος μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Ἀ-
 πόλλωνος, καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, καθὼς εἶπαμενεῖς τὰ
 πέμπτον κεφάλαιον τοῦ πρώτου βιβλίου. τοὺς εἶχε ἐτάξει
 μετ' ὄρκου τὴν ἀνταμοιβὴν, τὴν ὁποίαν δὲν ἐφύλαξεν,
 ὅθεν αὐτοὶ ἐκδικήθησαν μετὰ διάφορα κακὰ ὅπου τοῦ ἔ-
 πραξαν. Ὁ Λαομέδων διὰ τὰ καταπραύνη τὸν θυμὸν
 τῶν ῥηθέντων, κήναγκάσθη νὰ προσφέρῃ τὴν θυγατέρα
 τοῦ Ἡσιόνην πρὸς τροφὴν τῶν θαλασσιῶν θηρίων. Ὁ
 Ἡρακλῆς τὴν ἐλευθέρωσεν, ἀλλὰ ὁ Λαομέδων δὲν
 εὐεργέτησε τὸν Ἡρακλῆα καθὼς ἔταξε, γενόμενος ἀ-
 χάριστος, καθὼς καὶ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν
 Ποσειδῶνα. Ὅθεν ὁ Ἡρακλῆς ἐνώνωτας ὅλας τὰς
 δυνάμεις τῶν φίλων του, καὶ κατ' ἐξαιρέσειν ἐκείνας τοῦ
 Τελαμῶνος βασιλέως τῆς νήσου Σαλαμῖνος, ἠκολούθη-
 σεν, ὅτι ὁ πατὴρ τοῦ Αἰάκοῦ ἐφόνευσε τὸν παράνομον
 Λαομέδωνα, ἐπῆρε τοὺς θησαυροὺς του, καὶ τὴν θυ-
 γατέρα τοῦ Ἡσιόνην, τὴν ὁποίαν ὑπάνδρευσε μετὰ τὸν
 Ταλαμῶνα, ἠχμαλώτευσε καὶ τὸν ἀδελφόν του, ὅστις
 ἐξεσκλαβώθη καὶ ἠγοράσθη ἀπὸ τὸν λαόν του, ὅθεν ἐ-
 πωνομάσθη Πρίαμος, ἀγαθὴ ἀγορασμένος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Ἱστορία τοῦ Πάριδος.

Η Ἐκάβη ἐγγαστρομένη ἐνυπνιάζετο πότε καὶ πότε, πῶς ἔβανεν εἰς τὸν κόσμον μίαν φλόγα, τουτέστι τὸν Πάριδα, καλούμενον καὶ Ἀλέξανδρον, ὡσάν ὅπου τὸ παιδίον τοῦτο ἔμελλε μίαν ἡμέραν νὰ ἀνάψῃ τὸ πῦρ τοῦ πολέμου εἰς τὴν χώραν του, καὶ νὰ φέρῃ τὴν ἀπώλειαν.

Διὰ τοῦτο, εὐθύς ὅπου ἐγεννήθη, ὁ Πρίαμος τὸ ἔδωκεν ἐνὸς στρατιώτου διὰ νὰ τὸ βάλῃ μέσα εἰς τὰ δάσση πρὸς τροφήν τῶν θηρίων, διὰ ν' ἀποφύγῃ τὰς δυσυχίας, ὅπου ἐπρομηνύοντο.

Ἡ μήτηρ του ὁμῶς βλέπουσα τὸ παιδίον εὐμορφον, καὶ ἐράσμιον, εὐσπλαγχνίσθη, καὶ τὸ παρέδωκε κρυφίως ν' ἀναθραφῇ ἀπὸ τοὺς ποιμένας τοῦ ἔρους Ἰδης. μία τοιαύτη ἀνάτροφή χυδαία, καὶ ἀνόμοιος τῆς φύσεώς του, δὲν ἔκαμε νὰ χαθῇ ποσῶς ἡ εὐπρέπεια καὶ ἡ εὐγενικὴ ἔφεσις τῆς γεννήσεώς του, ἐπειδὴ καὶ εἰς πᾶσαν ἀφορμὴν ἔδιδε σημεῖα μεγαλοψυχίας, καὶ φρονήσεως, καὶ βασιλικῆς ἀξιοσύνης. ὡς ἔπειτα ἡ θεὰ Ἥρα, ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ἡ Ἀφροδίτη συμφώνως ἀποφά-

παρρησιασθησαν. Ὁ Ἐκτορ υἱὸς τοῦ Πριάμου ἤβου-
λήθη νὰ τὸν δοκιμάσῃ, καὶ ἐνίκηθη. ὁθεν τοσοῦτον
ἐθυμώθη ἐναντίον τοῦ Πάριδος, νομίζωνταίς τον διὰ
ποταπὸν ἀνθρώπου καὶ χυδαίου, ὡσεὶ ὁποῦ ἤθελε νὰ
τὸν φονεύσῃ. ἀλλ' ὁ Πάρις τοῦ ἔδειξε μερικὰ ἔργα-
λεία, τὰ ὁποῖα ἡ βασίλισσα εἶχε δώσει ἐκείνου ὁποῦ
τὸν ἀνέθρεψε, καὶ μὲ ταῦτα ἐφάνέρωσε πῶς ἦτον ἀ-
δελφὸς τοῦ Ἐκτορος.

Ὁ βασιλεὺς Πριάμος, ὅστις εἶχε θαυμάσει τὴν ἀν-
δρείαν τοῦ νέου καὶ χάριν εἰς τὴν μάχην, ἐχάρη κατ'
ὑπερβολὴν διὰτὶ ἔζησεν ἕνας τοῦ υἱὸς τόσο προκομ-
μένος, τὸν ἀγκάλιασε, τὸν ἐδέχθη εἰς τὸ παλάτιον
του, καὶ τὸν ἐτίμησε μὲ τὰ χρειαζόμενα ὄντως ἀρρο-
δία πρὸς τὴν κατάσασίν του, χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῇ πο-
σῶς, ὅτι τὸ μαντεῖον ἐπρόλεγε τὴν δυσυχίαν τὴν
πολλήν, ὁποῦ ἐμελλε νὰ φέρῃ μέσα εἰς τὸ βασιλείον
του. Εἰς πόσην τυφλότητα φέρει τὸν ἀνθρώπου τῆς
περιττῆς ἀγάπης ἢ δύνამις. ἀλλ' ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς
τὸ προκείμενον.

Ὁντας ὁ Πάρις μεγάλης γενναιότητος, καὶ μὴ δυ-
νάμενος νὰ μείνῃ μέσα εἰς τὰς τρυφάς τῆς βασιλικῆς
αὐλῆς, εὐσύνταξε μίαν τιμὰ ναυμαχίαν μὲ εἴκοσι κα-
ράβια διὰ νὰ λάβῃ τὴν θείαν του. Ἡσιόνην προαφ-

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15.

Ἱστορία τῆς τῶν Ἑλλήνων συνωμοσίας
ἐναντίον τῶν Τρωαδιτῶν.

Ο Ἀγαμέμνων βασιλεὺς τῆς Μυκῆνης, πόλεως πρωτεύουσας τῆς Ἀργείας, εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐνώθη δυνατῶς εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ ἀδελφοῦ του Μεγέλαου, ὄντες καὶ οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Ἀτρέως, καὶ ὠνομαζόντο Ἀτρεΐδαι.

Τοῦτο ὑποχρέωσε τὸν Ἀγαμέμνονα διὰ νὰ φανερώσῃ πρὸς τοὺς ἠγεμόνας τῆς Ἑλλάδος τὴν ἀτιμίαν, ὅπου ἔλον τὸ γένος ἔλαβεν ἀπὸ τῆς κακοπραγίας τοῦ Πάριδος. ὅθεν ἀπεφάσισαν διὰ νὰ συζητήσουν καθολικὸν συμβούλιον, τόσον εἰς τὴν Σπάρτην, ὅσον εἰς τὸ Ἄργος, καὶ πάντες ὁμοθυμαδὸν ἐσυμπεράνασι νὰ ἐνώσουν πάσας τὰς δυνάμεις τῶν ὑπὸ τῆς ὁδηγίας τοῦ βασιλέως Ἀγαμέμνονος, διὰ νὰ ἐκδικηθοῦν ἐκ τῆς ὑβρεως ταύτης καὶ ἀδικίας, κάμνοντες ὄρκον ἀμετακίνητον πῶς δὲν θέλουσιν ἀποθέσει τὰ ὄπλα πρὶν νὰ φέρουσιν εἰς μετανόησιν καὶ σύψασιν εὐλογον τοὺς Τρωαδίτας.

Τινὲς ἔπειτα ἐπαραιτούσασι τὸν δρόμον πρὸς τὴν μάχην, ὡσὰν ὁ υἱὸς τοῦ Λαέρτου Ὀδυσσεὺς, βασιλεὺς

μου, ὡσάν ἀπὸ τοῦ Παλαμήδου ἀπεσφραγμένως, διὰ τῶν ὁποίων ἐφαίνετο προδότης τοῦ λαοῦ. Ὁθεν ἔπειτα ἐλιθάσθη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν.

Εὐρέθη καὶ ἄλλη δυσκολία διὰ τὸν Ἀχιλλέα υἱὸν τοῦ Πηλέως, καὶ τῆς θεᾶς Θέτιδος, ὁμολογούμενος διὰ στρατηγὸς ἀνίκητος, καὶ τὸ μαντεῖον ἔλεγε πῶς τῆς Τρωάδος ἡ πόλις χωρὶς αὐτοῦ ἦτον ἀπόρητος. Ὁθεν ἐκ τῆς πρώτης νεότητος ἡ Θέτις τὸν ἔβαλε μὲ τὸν Πάτροκλον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Κενταύρου Χείρωνος, ἀνδρὸς ἐμπειροτάτου ὄχι μόνον εἰς τὴν ἰατρικὴν, καὶ μουσικὴν, ἀλλὰ προσέτι καὶ δοκιμωτάτου νὰ τὸν καταστήσῃ τέλειον εἰς τὰς ἄλλας ἐπιστήμας, καὶ εἰς τὴν πολεμικὴν. ἀντὶ γάλακτος λοιπὸν, καὶ ἄλλης τροφῆς, τοῦ ἔδιδε μυελὸν λέοντος, ἡ ἀγριοχοίρου, διὰ νὰ περισσεύσῃ μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του ἡ δύναμις τῶν τοιούτων ζώων. ἔξω ἀπὸ τοῦτο ἡ Θέτις τὸν ἔφερεν εἰς τὸν Ἄδην, διὰ νὰ βυθισθῇ μέσα εἰς τὸν ποταμὸν Στύγα, καὶ μὲ τὸν τρόπον τοῦτον τὸν ἐκατάστησεν ἀπλήρωτον εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματος, ἔξω τῆς πτέρνης τοῦ ποδός, διὰ τῆς ὁποίας τὸν ἐκράτει ὅταν τὸν ἐβύθισεν εἰς τὸν ποταμὸν. καὶ πάλιν μὴ δυναμένη νὰ φύγῃ τὸν φόβον ὁποῦ εἶχε, μέλλοντες οἱ τῆς Ἑλλάδος Ἡγεμόνες νὰ εὐρεθοῦσιν εἰς τὸ στρατεῦμα,

τὸν

Τοῦτο ἐσυνέβη, διατί ὁ Ἀγαμέμνων ὁ Ἀρχι-
 στρατηγὸς θέλωντας μίαν ἡμέραν διὰ τὰ ὑπάγη πρὸς
 κυνήγι, ἐφόνευσε κατὰ δυσυχίαν τὸ ἐλάφι τῆς Ἀρτέ-
 μιδος. Ἡ θεὰ διὰ ἐκδίκησιν ἔφερε θανατικὸν κολλη-
 τικόν εἰς τὸ στρατεύμα, ἐκ τοῦ ὁποίου ὀλιγῶς ευσαν σὲ
 στρατιῶται, καὶ πρὸς τούτοις ἤγειρεν ἀνέμους ἐπάνω
 τῆς θαλάσσης, οἱ ὅποιοι ἐμπόδιζαν τὸν δρόμον τῶν
 Καραβίων. διὰ τὸ ἄτοπον τοῦτο εἶπαν τὰ μαντεῖα,
 πῶς δὲν εὐρίσκετο ἄλλο μέσον διὰ τὰ καταπαύσῃ τὸ
 κακόν, παρὰ τὰ χυθῆ τὸ αἷμα τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐ-
 πάνω εἰς τὰ ἐδικὰ τῆς θυσιασῆρια. Ὁ ἄξιος Ὀδυσ-
 σεύς, ὅπου ἐκαταλάμβανε τὴν διάλεκτον ταύτην, ἔ-
 καμε τὰ ἔλθῃ μὲ τεχνικοὺς τρόπους εἰς τὸ στρατεύμα
 τὴν Ἰφιγένειαν θυγατέρα τοῦ ταλαιπώρου βασιλέως,
 ὅς τις ὀλίγον ἔλειψε τὰ μὴ ἀποθάνῃ ἐκ τῆς λύπης,
 βλέπωντας πῶς ὑπῆγενε ἢ ἀποκεφαλίσθῃ μία θυγάτηρ,
 τὴν ὁποίαν ἠγάπα ἐξ ὅλης του τῆς καρδίας. Ὅταν
 ὅμως αὐτὴ εὐρίσκετο εἰς τὴν ὥραν διὰ τὰ λάβῃ τὸν
 θάνατον, ἡ Ἀρτεμεις λυπηθεῖσα, ἔβαλεν εἰς τὸν τό-
 πον τῆς ἑνα ἐλάφι τὰ θυσιασθῆ, καὶ μετήγαγε τὴν πτω-
 χὴν ταύτην εὐγενῆ παρθένον μέσα εἰς τὸν ναόν τῆς,
 ὅπου ἐκείτετο εἰς τὴν Ταυρίδα πόλιν τῆς Σκυθίας. τὴν
 ἐπαράδωκεν εἰς χεῖρας τοῦ θόαντος, διὰ τὰ ἐργάζε-

βασιλέως τῶν Ἀσσυρίων. ἡ Πενθησιλέα βασίλισσα
 τῶν Ἀμαζόνων ἐσύνδραμε καὶ αὐτὴ μὲ δυνατὸν στρα-
 τευμα. ὁμοίως καὶ ὁ Ῥῆσος βασιλεὺς τῆς Θράκης,
 καὶ ὁ Σαρπηδῶν υἱὸς τοῦ Διὸς βασιλεὺς τῆς Λυκίας.
 ἔξω ἀπὸ ταῦτα, οἱ Τρωαδίται εἶχαν μεγάλην πίστιν
 εἰς τὸ παλλάδιον, ὅπου ἦτον ἄγαλμα τῆς Ἀθηναῖς ἐξ
 οὐρανοῦ πεσόν, ἐπάνω τοῦ ὁποίου ἐδεμελιώνετο ἡ τύ-
 χητων, καὶ ὅλα τὰ μέλλοντα τῆς μάχης, ἐπειδὴ καὶ
 οἱ χρησμοὶ ἐβεβαίωσαν, ὅτι ποτὲ δὲν ἤθελαν νικηθῆ,
 ἕως ὅπου ἐδύναντο νὰ τὸ φυλάξουν. τὸ παρόμοιον ἐσυ-
 γέβη ἔπειτα εἰς τὴν Ῥώμην, τὸν καιρὸν τοῦ Νουμά,
 ὅταν ἔπεσεν οὐρανόθεν ἕνας μικρὸς θάραξ, ἡ ἀσπίδα
 ὀνομαζόμενος ἀγκίλη, καὶ ἦλθεν ἐξ ὕψους φωνὴ, πῶς
 ἔμελλεν ἡ πόλις νὰ σώζεται, ἕως ὅπου ἡ ῥηθεῖσα ἀγ-
 κίλη ἐδύνατο νὰ φυλαχθῆ σώα, καὶ ἀσφαλῆς.

Ἄλλ' ὅμως πολλοὶ θεοὶ εὐρίσκοντο πρὸς αὐτοὺς ἐ-
 ναντίοι, καθὼς ὅλοι συναθροισθέντες πρὸς τὸν Δία,
 δὲν ἐδυνήθησαν ποτὲ νὰ συμφωνήσουν, ὥστε παρ' ὀ-
 λέγον ἀνάμεσόν τους ἐκίνησαν πόλεμον. ὁ Ἀπόλλων
 ἐφανερώθη ἐναντίος τοῦ Ποσειδῶνος, ἡ Ἀθηναῖς ἐναν-
 τία τοῦ Ἄρεος, ἡ Ἄρτεμις ἐναντία τῆς Ἥρας, ὁ Ἑρ-
 μῆς ἐναντίος τῆς Ἀητοῦς, καὶ ὁ ποταμὸς Σκάμανδρος
 ἐναντίος τοῦ Ἡφαίστου.

ὁμοίως καὶ ὁ φίλος τοῦ Διομήδους βασιλεὺς τῆς Αἰτω-
 λίας, καὶ υἱὸς τοῦ Καπανέως, πολλὰ διάφορος τοῦ
 σκληροῦ Διομήδους βασιλέως τῆς Θράκης, τὸν ὁποῖον
 ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς. ὁ ῥήθεις Διομήδης τῆς Αἰτω-
 λίας ἐφάνη ἀγαθός, ἀλλὰ ὡς ἰσχυρότατος ἐσμήγετο εἰς
 τρόπον κεραυνοῦ. καὶ δὲν εὐρέθη ἄλλος, εἰ μὴ ὁ Ἀ-
 χιλλεὺς, καὶ ὁ Λῆας τοῦ Τελαμῶνος, νὰ τὸν ὑπερβά-
 λουν. Ὁ ἄξιος Ὀδυσσεὺς ἤνωσε τὴν ἐπιθεξιότητα με-
 τὰ τῆς γενναιότητος, καὶ ἐφεύρισκε πάσης φύσεως ἐ-
 πιτηδεύματα ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν. ὁ Νέστωρ ἀγαλὰ
 καὶ γηραιότατος καὶ ἡλικίας τριακοσίων ἐτῶν, μεγά-
 λην ὠφέλειαν ἐπροξένα μὲ τὰς φρονίμους τοῦ συμβου-
 λὰς, καὶ ἐκέρδαιεν ὅλους μὲ γλυκυτάτην εὐγλωττίαν,
 (Ὅμηρ. Ἰλιάδ. α. τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος
 γλυκίων ῥέειν αὐδῆ) τόσον ὅπου πολλαῖς φοραῖς εἶπεν
 ὁ Ἀγαμέμνων, ὅτι ἂν εὐρίσκοντο δέκα Νέστωρες εἰς τὸ
 στρατεῦμα, ἢ πόλις τῆς Τρωάδος ἐνικᾶτο ταχύτερον.
 ἐσυναριθμοῦντο τοῖς εἰρημένοις ὁ Κάλχας, καὶ ὁ Εὐ-
 ρύπυλος ἐξαίσιοι μάντιες, οἵτινες ἐπρόλεγαν τὰ μέλ-
 λοντα, διὰ προφύλαξιν τῶν χρειάζοντων. Σιωποῦμεν
 τὸν Μαχάονα υἱὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἰατρὸν ἄριστον,
 καὶ τὸν ἀγχίνου Ἐπέον, πολλῶν μηχανημάτων τοῦ
 πολέμου ἐφευρετὴν. Δὲν ἔλειψεν ὁ Θερασίτης, ἄνθρω-

μένων κρατῶντας μεθ' ἑαυτοῦ τὴν χρυσηίδα (Ὅμηρ. Ἰλιάδ. α.) θυγατέρα τοῦ Χρύσου ἱερέως τοῦ Ἀπόλλωνος, ἠγείρε θανατικὸν μέγα εἰς τὸ στρατεῦμα, ἕως ὅπου, κατὰ τὸν λόγον τοῦ μάντεως Κάλχαντος, ὁ Ἀχιλλεὺς ἔπεμψε τὴν Χρυσήϊδα πρὸς τὸν πατέρα της, καὶ κατεπράυνε τὴν ὀργὴν τοῦ Ἀπόλλωνος. τὸ πρᾶγμα τοῦτο ἐσκλήρυνε τόσον τὸν Ἀγαμέμνονα ἐναντίον τοῦ Ἀχιλλέως, ὅπου τοῦ ἐπῆρε τὴν Βρισηίδα, ἡ ὁποία τοῦ ἔλαχεν εἰς δῶρον. καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ὀργισθεὶς δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ εὔρεθῃ παρῶν εἰς κάμμιαις λόγῃς μάχην.

Ἄλλ' ἐσυνέβη, ὅτι ὁ Πάτροκλος ἔχωντας τοῦ Ἀχιλλέως τὰ ὄπλα, διὰ νὰ συνερισθῇ μὲ τὸν Ἔκτωρα, μὴν ἔχωντας ὁμῶς τὰ περισσὰ τοῦ Ἀχιλλέως, ὁ Ἔκτωρ τοξεύωντάς του, εὐθύς τὸν ἔρριψε κατὰ γῆς ἀπεθαμένον. Ὁ Ἀχιλλεὺς ἐλυπήθη διὰ τὴν δυσυχίαν τοῦ ἠγαπημένου του φίλου. ὑπῆγεν εἰς τὸ στρατεῦμα διὰ νὰ ἐκδικηθῇ μὲ τὰ ὄπλα ὅπου ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ Ἡφαίστου. καὶ ἀπαντήσας πρῶτον τὸν Ἔκτωρα, τὸν ἐφόνευσε, καὶ τὸν ἔσυρε τρεῖς φοραῖς ὀπισθεν τῆς ἀμάξης του τριγύρου τῆς χώρας, καὶ τοῦ τάφου τοῦ Πατρόκλου. ἔπειτα ἐπούλησε τὸ σῶμα, καὶ τὸ ἔδωκε τοῦ πατρός του Πριάμου, διὰ νὰ τὸ κάμῃ κατὰ τὴν θέλησίντου.

κοπραγίαν, ὁ Πάρις τὸν ἐτόξευσε εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ ποδός, ὅπου δὲν ἐβράχη εἰς τὰ ὕδατα τῆς Στυγός.

Οὗτος ὁ θάνατος ἐτάραξε πολλὰ τὸ στρατεύμα τῶν Ἑλλήνων, οἱ ὅποιοι τοῦ ἤγειραν τὸν τάφον εἰς τὸ ἀκρωτήριον Σίγειον, ὅπου ἐνταφιάσθη ὁ Αἴας, καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἥρωες. Ἠκολούθησεν ἔπειτα μεγάλη διχόνοια μετὰ τοῦ Ὀδυσσεύς, καὶ Αἴαντος τοῦ Τελαμώνος διὰ τὰ ὅπλα τοῦ Ἀχιλλέως. Ὁ Αἴας ἔλεγε πῶς ἔπρεπε γὰρ τοῦ δοθοῦν διὰ τὸ ἀξίωμα του, καὶ διὰ τὴν συγγένειαν. Ὁ ἀγχίνους Ὀδυσσεὺς ἐκέρδησεν ἄνωγας τοὺς Ἀρχηγούς τοῦ στρατεύματος, ὅπου ἦσαν προαίρετοι ταύτης τῆς διαφορᾶς, ὥστε χωρὶς ἄλλο τοῦ τὰ ἐπαράδωκαν. Ἐγίνε λειπὸν ὁ Αἴας τοσοῦτον παράφρων, ὅπου ἐφόνευε καὶ βόδια, καὶ ἄλλα ποίμνια (Σοφοκλ. Αἴας μαστιγοφόρ.) νομίζων πῶς ἐφόνευε τὸν Ἀγαμέμνονα, καὶ ἄλλους ἐξαιρέτους ἥρωας· ἀλλὰ ἐλθὼν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, καὶ γνωρίσας τὸ ἄτοπον τῆς πράξεως, ἐφονεύθη ἐκουσίως μὲ τὸ ξίφος, ὅπου τοῦ ἐχάρισεν ὁ Ἐκτωρ. καὶ ἀληθῆς ἔγινεν ἡ παροιμία. „Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κ' οὐκ ἐνύσιμα.“ ἦγουν πῶς τὰ δῶρα τῶν ἐχθρῶν εἶναι κακὸδωρα, καὶ βλαβερά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ΄.

Ἱστορία τῆς ἀλώσεως καὶ διαφθορᾶς τῆς Τρωάδος.

Η Ἄγαπη καὶ εἰρήνη τῶν Ἑλλήνων μετὰ τῶν Τρωαδιτῶν ἄλλο δὲν ἦτον παρὰ ἓνα πλάσμα διὰ ν' ἀπατήσουν τοὺς Τρωαδίτας, ἐπροσποιήθησαν ἀκόμι νὰ προσφέρουν δωρεὰν τῆς Ἀθηνᾶς διὰ νὰ καταπαύσουν τὸν θυμὸν τῆς, ὡσὰν νὰ τὴν εἶχαν ἀδικήσει, κλέψαντες τὸ Παλλάδιον. Ἐκατασκεύασαν λοιπὸν ἓνα ξύλινον ἵππον ὑπερμεγέθη, μέσα τοῦ ὁποίου (καθὼς διηγεῖται ὁ Βιργίλιος) ἔκλεισαν ἀρκετὴν ποσότητα στρατιωτῶν ἀνδρειοτέρων παντὸς τοῦ στρατεύματος. καὶ παραίτησαν τὸ τεχνούργημα κατέναντι τῶν τειχῶν τῆς πόλεως, προσποιούμενοι πῶς τάχα ὑπέσρεφον, ἀλλ' ἐκρύβησαν εἰς τὸ νησίον τῆς Τενέδου, διὰ νὰ παρατηρήσουν τί ἔμελλε νὰ γένη.

Ἐξῆλθον οἱ Τρωαδίται ἀπὸ τῆς πόλεως, ὅπου διὰ μικροῦ καιροῦ εὕρισκοντο ἀπόκλειστοι : βλέπουσι τοὺς τόπους τῶν Ἑλληνικῶν στρατοπαίδων. θαυμάζουσι βλέποντες τὸ τερατῶδες ἄλογον, καὶ ἀποφασίζουσι νὰ τὸ φέρουν μέσα τῆς πόλεως. τινὲς ἔχουσι τὴν γνώμην ταύτην, καὶ ἄλλοι δὲν συμφωνοῦσιν. ὁ Λαχίων διὰ θυ-

Μὲ τὰ ὑπερα λόγια ταῦτα, χωρὶς ἄλλην ἀμφιβολίαν ἔκριναν πῶς ἔπρεπε ν' ἀνοίξουν τὰ τείχη τῆς πόλεως διὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ ἵππου. καθ' ἓνας λοιπὸν ἐσπούδαξε μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν εἰς τοιαύτην ἐργασίαν. ἔπειτα ἐπορεύθησαν ἅπαντες νὰ χορεύσουν, καὶ νὰ εὐφρανθοῦν μὲ τὸν οἶνον ἕως τῆς νυκτὸς, καὶ ἕως ὅπου ὁ ὕπνος τέλος πάντων τοὺς ἐπλάκωσε.

Τότε ὁ Σίνων ἀνοίξε τὴν κοιλίαν τοῦ ἵππου, διὰ νὰ ἐξέλθουν οἱ στρατιῶται, καὶ εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν ἀναψε φωτίαν, διὰ νὰ δώσῃ πρὸς τὸν στρατὸν εἰδησίην, καὶ αἱ Ἕλληνες πάντοτε ἐπλησίαζον κρυφὰ διὰ νὰ μὴν ἀκουσθοῦν. λοιπὸν εἰσῆλθον διὰ τοῦ ἀνεωγμένου τοίχου, καὶ τὸ πλῆθος ἐδιαμοιράσθηκεν εἰς ὅλας τὰς γωνίας τῆς πόλεως, διὰ νὰ ἐγδύσουν, καὶ νὰ καύσουν τὴν χάραν.

Ὁ Πύρρος διὰ νὰ ἐκδικήσῃ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, ὑπῆγεν εὐθύς εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτιον, καὶ ἐφόβευσε τὸν Πριάμον, καὶ τὸν Πολίτην υἱὸν τοῦ ἀπέναντι τοῦ θυσιαστήριου τοῦ Διός. ἔπειτα ἐθανάτωσε τὴν Πολυξένην διὰ θυσίαν τοῦ πατρὸς του, ὅπου τὴν ἠγάπα. ἐπαραίτησε ζωντανὴν τὴν Ἀνδρομάχην γυναῖκα τοῦ Ἑκτορος, τὴν ἀδήγησεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ μετ' αὐτῆς ἐγέννησε τὸν Μολοσσὸν, ὃς τις ἐ-

τιον, ἀλλὰ μόνον μία μεγάλη ἀγαυότητα, καὶ ὑπερ-
βολικὸν πάθος, διατὶ ἐδύνατο νὰ γένη τὸ αὐτὸ καὶ ὁ-
μοιον μὲ τὸν Ἐλενον υἱὸν τοῦ Πριάμου, ὅς τις ἐσώθη,
καὶ ἐφυλάχθη ζωντανός.

Ὅλαις αἱ εἰρημέναις δυσυχίαις μὲ τὴν καῦσιν τῆς
Τρωάδος ἐφθασαν μετὰ δέκα χρόνους τῆς πολιορκίας,
περὶ τριακοσίους χρόνους ἀπὸ τῆς θεμελιώσεως τοῦ
Δαρδάνου. καὶ πρέπει νὰ κρατοῦμεν τὴν ἱστορίαν
ταύτην ὡς ἀληθῆ, μὲ ὅλον ὅπου εὐρίσκεται ὀλίγη ἡμί-
ξις μύθων, καὶ μὲ ὅλον ὅπου ὁ Δαρῆς δὲν διηγεῖται
ποσῶς τὸ ρηθὲν ἄλογον παρητημένον ὑπὸ τῶν Ἑλλή-
νων ἐμπροσθεν τῆς Τρωάδος.

Δὲν λείπει ἄλλο νὰ εἰποῦμεν, εἰμὴ τὰ ὅσα ἐσυνέ-
βησαν τινῶν Ἡρώων Ἑλλήνων, καὶ Τρωαδιτῶν, διὰ
νὰ τελειώσωμεν τὴν ἱστορίαν ταύτην, καὶ πρὸς γνῶσιν
καὶ κατάληψιν τῶν Ποιητῶν.

Εἶπαμεν πῶς ὁ Αἴας τῶν Λοκρῶν ἐβίασε καὶ ἠτί-
μησε τὴν Κασσάνδραν, μὲ ὅλον ὅπου ἐπρόσφυγε πρὸς
τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς. Αὕτη λοιπὸν ἡ θεὰ ὀργι-
σθεῖσα διὰ ποσαύτην ἀλαζονείαν, καὶ λαβοῦσα παρὰ
τοῦ Διὸς τὴν χάριν, διὰ νὰ δυναθῇ μίαν φοράν νὰ
κυριεύσῃ τὴν ταραχὴν τῆς θαλάσσης, καὶ τοὺς κεραυ-
νοὺς, ἔταν ὁ ρηθὲν Αἴας εὐρίσκετο γυρίζοντας ἐπά-

Προσειδῶνος γὰρ τοῦ Δυσιάση εἴτε πρῶτον ἤθελεν ἀπαν-
τήσῃ ἐμβαίνωντας εἰς τὴν πατρίδα του, ἂν τὸν ἔσωζεν
ἀπὸ τὸν κίνδυνον. ἀλλ' ἐσάθη τόσοσ δυσυχής, ὅτι
ὁ πρῶτος ὁποῦ ἀπάντησεν ἦτον ὁ υἱός του. ὁμοως θέ-
λῶντας γὰρ τὸν Δυσιάση, ἐμπαδίσθη ἀπὸ τοὺς ἐντο-
πίους, οἵτινες θέν ἐδύνοντο γὰρ ὑποφέρουν πράξιν τό-
σον ἀπάνθρωπον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Ἱστορία διὰ τὰ ὅσα ἐσυνέβησαν τοῦ Ἀγαμέμνονος
καὶ τοῦ υἱοῦ του Ὀρέσου μετὰ τὴν
πολυορκίαν τῆς Τρωάδος.

Ο Ἀγαμέμνων γυρίζωντας ἀπὸ τὸν πόλεμον τῆς
Τρωάδος γεμάτος ἀπὸ στεφάνους, καὶ δάφναις, ἤυρεν
εἰς τὸν οἶκόν του ἐχθροὺς πλέον κινδυνώδεις παρ' ἐκεί-
νους ὁποῦ εἶχε νικήσῃ. ἐπειδὴ καὶ ἡ Κλυταιμνήστρα
μετὰ τὴν ἄνομον συνουσίαν ὁμοῦ μὲ τὸν Αἴγισθον, εἰς
τὴν ἀπουσίαν τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐσυνβοήθα ἐκείνους,
ὁποῦ τὸν ἐπιβουλεύοντο, καὶ ἔγινεν αἰτία τοῦ θανάτου
του, καθὼς εἴπαμεν εἰς τὸ δωδέκατον κεφάλ. τοῦ
παρόντος βιβλίου.

τοῦ ὁποῦ ζήσας πάντοτε ὁμοῦ, καὶ βοηθήσας ὁ εἰς τὸν ἕτερον, ὁ Πυλάδης ἠθέλησε νὰ τοῦ δείξη κατὰ τὴν ἀφορμὴν ταύτην πόσῃ φιλίαν τοῦ ἐπρόσφερε.

Ὁ νόμος τῆς χώρας ἐδιώριζε νὰ κρατήσουν ὅλους τοὺς ξένους ὅπου ἀπαντοῦσαν, διὰ νὰ τοὺς θυσιάσουν ἐπάνω τῶν θυσιαστηρίων τῆς Ἀρτέμιδος, πρὸς τὴν ὁποῖαν δὲν ἐθυσίαζαν ἄλλο παρὰ ἀνθρώπους. ἐπιάσθησαν ὁ Πυλάδης καὶ ὁ Ὀρέσθης, καὶ τοὺς ἐπαράσθησαν τοῦ Θόαντος ἀρχιερέως καὶ ἡγεμόνος. τοῦτος χαρίζει τὴν ζωὴν ἐνὸς τῶν δύο, καὶ καταδικάζει πρὸς θάνατον τὸν ἐπίλοιπον. Ὁ Ὀρέσθης, καὶ ὁ Πυλάδης καθ' ἕνα ὅσον δύναται θέλει νὰ δώσῃ τὴν ζωὴν του, διὰ νὰ φυλάξῃ τοῦ συντρόφου τὸν βίον. ὁ κληρὸς ἐπέσεν ἐπάνω τοῦ Ὀρέστου, καὶ ἐδόθη εἰς χεῖρας τῆς Ἰφιγένειας, ἡ ὁποία ἦτον ἰέρισα. καὶ κατὰ τύχην ἡ ῥηθείσα Ἰφιγένεια, ὅπου ἦτον ἀληθῶς ἀδελφὴ τοῦ Ὀρέστου, τὸν γνωρίζει ἀδελφάντης. ὅθεν ἀποράσισαν καὶ οἱ δύο νὰ ἐλευθερωθοῦν μετὰ πάσης φύσεως τρόπον. ἔκριναν λοιπὸν ἀναγκαῖον πρᾶγμα νὰ φνεύτωσι τὸν σκληρὸν Θόαντα, καὶ τότε ὁ Πυλάδης ἐνώθη μετ' αὐτῶν, καὶ ἔφυγαν μετὰ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος, ὅπου ἔκρυψαν μέσα εἰς δεσμὸν ἀπὸ ξύλου, ὅθεν ἡ Ἀρτεμις ἐπώνομασθη Φασέλις, μετὰ τὸ νὰ λέγεται λατινικῶς ὁ

μιωτέρους της Ήσσυρους, αὐτὸς ὄμως ἐθανάτωσε τὸ παιδίον, καὶ τὸ ἔθαψεν εἰς τὸ περιγιάλι τῆς θαλάσσης, διὰ τὸ ἀποκτήσῃ τὸν πλοῦτον. Ἡ βασίλισσα λοιπὸν ἀποκρύπτουσα τὴν ἑλίψιν διὰ τοιαύτην ἀπιστίαν, τοῦ ἐμήνυσε πῶς εἶχε καὶ ἄλλα τίμια πράγματα νὰ τοῦ παραδώσῃ, θέλουσα μὲ τὴν τέχνην ταύτην ἴσως καὶ τὸν σύρῃ πρὸς ἑαυτήν. ἀλλ' εὐθὺς ὁποῦ ὁ Πολυμήτωρ ἔφθασεν ἔμπροσθέν της, αὐτὴ ταῦ ἔβγαλεν τοὺς ὀφθαλμούς. μὴ δυναμένη ὄμως νὰ ὑποφέρῃ τὴν πτωχὴν κατάσασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὕρισκετο, ἀφ' ἑαυτῆς ἐθανατώθη, ἀγκαλὰ καὶ ὁ ποιητὴς Ὀβίδιος γράφει πῶς ἐλιθοβολήθη ἀπὸ τὸν λαὸν τῆς Θράκης, διατὶ ἐτύφλωσε τὸν βασιλέα, καὶ πῶς ἐμεταμορφώθη, καὶ ἔγινε κύων ἢ δηλαδὴ σκύλος.

Ὁ ταλαίπωρος Ὀδυσσεὺς ἔκλαυσε τὸν θάνατον μιᾶς γυναικὸς τόσο ἀξιοπρεποῦς, τὴν ὁποίαν ἐτίμια καὶ ἐνόμιζε κάλλιον ἀπὸ ὅσα εἶχεν ἀποκτήσῃ μὲ τὴν διαρπαγὴν εἰς τὴν Τρωάδα. πλὴν τοῦ ἔτυχε νὰ ὑποφέρῃ καὶ ἄλλας δυστυχίας. ἐπειδὴ ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὴν Ἰθάκην, ἐφέρθηκεν εἰς τὴν Ἀφρικὴν, εἰς τὴν χώραν τῶν Λωτοφάγων, οἵτινες τρώγοντες ἀπὸ τὸ χόρτον λωτὸν, οὕτως ἐκαλοῦντο. καὶ οἱ ἀκόλουθοι τοῦ Ὀδυσσεὺς φαγόντες ἀπὸ τοῦ τοιοῦτου φυτοῦ ἔχασαν τὴν ὄρεξιν
διὰ

τας· οἱ Λαιτρυγόνες ἦσαν ἄνθρωποι γιγαντιαῖοι, ἔθνη βάρβαρα, καὶ ἀνθρωποφάγα, μεγαλόσωμα, κατὰ τὴν (Γεωγραφ. Μελετ. φύλ. 293.) μαρτυροῦσι τὰ ὑπερμεγέθη κόκκαλα, τὰ ὁποῖα πανταχοῦ εἰς τὴν νῆσον εὐρίσκονται· ὁ βασιλεὺς τῶν Λαιτρυγόνων ὀνόματι Ἀντιφάτης ἐκατάφαγε τοὺς συντρόφους τοῦ Ὀδυσσεῶς, καὶ ἐβύθισε τὰ καράβια, ἔξω ἀπὸ ἐκεῖνο τοῦ Ὀδυσσεῶς.

Τοῦτο τὸ συμβεβηκὸς ὑποχρέωσε τὸν Ὀδυσσεῶν νὰ φύγῃ, καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ νησίον, ὅπου ἐκατοῖκα ἡ Κίρκη θυγάτηρ τοῦ Ἥλιου, καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σαρματίας· ἦτον αὐτὴ περιβόητος μάγισσα, καὶ φαρμακεύτρια, δοκιμάζουσα τὴν δύναμιν τῶν φαρμάκων εἰς τοὺς ὑπηκόους τῆς· ἐφαρμάκευσε καὶ τὸν ἄνδρα τῆς, διὰ νὰ βασιλεύσῃ αὐτὴ μόνη· ἐκαταδιώχθη λοιπὸν, καὶ ὑπῆγεν ἐπάνω τοῦ ἀκρωτηρίου μιᾶς νήσου πλησίον τῆς Τροσκάνης· Ὁ φρόνιμος Ὀδυσσεὺς ἐπεμψε τινὰς τῶν συντρόφων του διὰ νὰ γνωρίσουν τὴν χώραν· ἀλλ' ἡ μάγισσα τοὺς ἐμεταμόρφωσεν εἰς χοίρους καὶ εἰς ἄλλα διάφορα ζῶα, μὲ τὸ νὰ τοὺς ἔδωκεν ἕνα ποτὸν, ἀντὶς διὰ θροσέρευμα, καὶ εὐεργεσίαν· δὲν εὐρέθη παρά μόνου ὁ Εὐρύλοχος, ὅς τις δὲν ἐγεύθη τοῦ ῥηθέντος ποτοῦ, καὶ ὑπέσφραψεν εὐθύς νὰ φανερώ-

σουν εἰς τὸ κατάρτι τοῦ καραβίου, καὶ οἱ ναῦται γὰρ
 κλείσουν τὰ ὄπλα μὲ κηρίον, διὰ γὰρ μὴ βλαφθοῦσιν
 ἀπὸ τῆς ἀρμονίας τῆς θανατηφόρου, καὶ πρὸς τούτοις
 ἐπροσθέσαμεν πῶς μετὰ τὴν φυγὴν ἀπὸ τῆς Σκύλλης,
 καὶ Χαρίβδews, ἔφθασαν εἰς τὴν Σικελίαν.

Ἀπάντησαν ἐκεῖ τὴν Φαέθουσαν θυγατέρα τοῦ Ἡ-
 λίου. ὅπου ἔβrosκε τὰ ποιμένα τοῦ πατρός της, καὶ ὁ
 φρόνιμος Ὀδυσσεὺς ἐπρόσβαξε γὰρ μὴ τολμήσῃ τις γὰρ
 τῆς θώσῃ οὐδεμίαν πείραξιν, κατὰ τὴν παραγγελίαν
 τῆς Κίρκης, ὅμως αὐτοὶ βιαζόμενοι ἀπὸ τὴν πείναν,
 καὶ βλέποντες τὸν Ὀδυσσεῆα πῶς ἐκοιμάτο, ἐρρίφθη-
 σαν ἐπάνω εἰς ἐκεῖνα τὰ βόδια τοῦ Ἡλίου. τὸ αὐτὸ
 πρᾶγμα τοὺς ἐπροξένησε πύλλην διαφθοράν, ἐπειδὴ
 ἐκεῖνα τὰ κομμάτια, ὅπου ἔβαλαν διὰ γὰρ ψηθοῦσιν ἐ-
 πάνω εἰς τὴν φωτίαν, ἔβγαλαν φωναῖς τόσοσιν τρομε-
 ραῖς, ὅπου εὐθὺς ὑπήγασι γὰρ κρυφθοῦσιν εἰς τὸ κα-
 ράβι. καὶ ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ πέλαγος, ἦλθον εἰς
 μέγαν κίνδυνον. καὶ ὅλοι ἐχάθησαν, ἔξω τοῦ Ὀδυσ-
 σεῶς, ὅς τις ἐπίασεν ἕνα κομμάτι τοῦ καραβίου, καὶ
 τόσοσιν ἐπιδεξεύθη, ὡς τε ὅπου ἔφθασεν εἰς τὸ νησίον
 Οὔγγιαν, ὅπου ἡ Νύμφη Καλυψὼ τὸν ἐδέχθη μὲ ἄ-
 κραν φιλοφροσύνην, καὶ τὸν ἐκράτησε τις χρόνους.
 ἔπειτα τοῦ ἐχάρισεν ἕνα καλὸν καὶ ἐπιτήδειον καράβι

διὰ

τουσα δια τὸν ἄνδρα τῆς ἀγάπην ἀμετάβλητον, καὶ ἐλπίζουσα πάντοτε τὴν ἐπιστροφὴν του, ἔπερνε τὸν καιρὸν ἔμπροσθεν χωρὶς ἀπόκρισιν. ἐπιχειρίσθη νὰ ὑφάνῃ ἓνα λειόπανου, τάσσουσα νὰ φανερώσῃ τὴν βουλῆν της ὅταν τελειώσῃ τὴν δουλείαν. καὶ διὰ νὰ μακρύνῃ τὸν καιρὸν, ἐξέκαμνε τὴν νύκτα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔκαμνε τὴν ἡμέραν.

Ἔως τόσο ὁ φρόνιμος Ὀδυσσεὺς πάσχωντας νὰ εὐρη τρόπον διὰ νὰ γένη γνωστὸς, καὶ νὰ ἔμβῃ μέσα εἰς τὸν οἶκόν του μὲ ἀσφάλειαν, ὑποπτεύωντας, ὅτι ὅσοι ἀγαποῦσαν τὴν γυναῖκά του, μὴν ἤθελαν τὸν φονεύθουν, ἢ Ἀθηνα τὸν ἐσυμβούλευσε νὰ ἐνδυθῆ ὡσάν χωρικός. καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐνδυμένος ἐσυνομίλησε μὲ τὸν υἱὸν του Τηλέμαχον, καὶ μὲ ἄλλον γέροντα ὑπηρέτην τῆς οἰκίας του, καὶ ἔγινε γνωστὸς, καὶ μὲ τὴν βοήθειάν τους ἐφόνευσεν ὅλους ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ἐνεμπιστεύετο, καὶ ἀπόκτησε τὰ ὅσα ἔσαν ἐδικά του.

Μὲ ὄλαις ταύταις ταῖς προφύλαξεις δὲν εὐρίσκετο εἰς ἀνάπαυσιν, ἐπειδὴ ὁ Τειρεσίας τοῦ εἶχε προειπῆ, ὅτι ἓνας του υἱὸς ἔμελλε νὰ τὸν θανατώσῃ. καὶ διὰ νὰ φύγῃ τὴν τοιαύτην δυσυχίαν, ἠθέλησε νὰ κρυβῆ μέσα εἰς τόπον ἔρημον. πλὴν ἐσυνέβη, ὅτι ὁ Τηλέγονος, ὄψου μετὰ τῆς Κίρκης ἐγέννησεν, ἐλθὼν εἰς τὸ παλάτιον

τος. ἄλλοι πάλιν ἠκολούθησαν τὸν Φραγκίωνα, υἱὸν τοῦ Ἑκτορος, (καθὼς τινὲς λέγουσιν) ἀλλὰ τὸ περισσότερον μέρος ὑποτάχθη τοῦ Αἰνείου, παιδὸς τοῦ Ἀγχίσου, καὶ τῆς Ἀφροδίτης, καθὼς εἶπαμεν εἰς ἄλλον τόπον. αὐτὸς ἔλαβε διὰ γυναϊκά του τὴν Κρέουσαν θυγατέρα τοῦ Πριάμου.

Ὁ Ἀντήνωρ μὲ τὴν θυγατέρα του ἦλθεν εἰς τὸ Ἀδριατικὸν πέλαγος, ὅπου τὴν σήμερον καλεῖται ὁ κόλπος τῆς Βενετίας. Ὁ Ἀντήνωρ ἔκτισε τὸ Παταύιον, κοινῶς Πάδοβαν.

Ὁ Φράγκος ὑπῆγε νὰ κατοικήσῃ ἐπάνω τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ, καὶ ἐπέρασεν εἰς τὰς Γαλλίας, ὅθεν λέγουσι πῶς οἱ Γάλλοι παρ' αὐτοῦ ὠνομάσθησαν Φραγκοὶ, καὶ κοινότερον Φραντζέζοι.

Ὁ Αἰνείας ἀφ' οὗ ἐσυνάθροισεν ὅσον ἐδυνήθη ἀπὸ τὰ λείψανα τῆς κεκαυμένης Τρωάδος, καὶ ἀφ' οὗ ἔχασε τὴν γυναϊκά του Κρέουσαν, βασιῶντας ἐπάνω εἰς τοὺς ὄρους τοῦ Ἀγχίσου τὸν πατέρα του, καὶ κρατῶντας διὰ χειρὸς τὸν υἱὸν του Ἀσκάνιον, ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀντανδρίαν πόλιν τῆς Φρυγίας, ἀλίγον μακρόθεν τοῦ Ὄρους Ἰδῆς, ὅπου ἦρε τὴν σύνταξιν πολυάριθμου ἀπὸ εἴκοσι καράβια, ἑτοιμον διὰ ν' ἀρμενίσῃ. ἔπειτα ὑπῆγε πρὸς τὰ πλευρὰ τῆς Θράκης, ὅπου ἐσυλλογίζε-

φθάνει ἕως τοῦ Δρέπανου, κοινῶς Τράπανου τῆς Σικελίας, ἀφ' οὗ ἐπέρασεν εὐτυχῶς τὴν πλευρὰν τῶν Κυκλώπων, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ τόπου ἐλευθέρωσεν ἓνα ταλαίπωρον σύντροφον τοῦ Ὀδυσσεύς, τὸν ὁποῖον εἶχε οὗτος διὰ κακὴν τύχην παραιτήσει.

Ἐνταῦθα ἐκακοπάθησεν ὁ Αἰνείας, ἐπειδὴ ὁ πατήρ του Ἀγχίσης διὰ τὸ μακρὸν γῆρας ἐτελείωσα τὴν ζωὴν του. Ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους ἐπαρηγορήθη διὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Ἀκέστου αὐθεντὸς τοῦ τόπου ἐκείνου, ὃς τις ἐφιλοδώρησε τὸν Αἰνείαν μὲ ἄριστον οἶνον, καὶ ἄλλα χαρίσματα εἰς τὸν καιρὸν τοῦ χωρισμοῦ του.

Τότε ἡ θεὰ Ἥρα διὰ τὴν ἐχθραν πρὸς τοὺς Τρωαδίτας, ἐσάθη αἰτία, καὶ ὁ Αἴολος ἔδωκεν ἄδειαν τῶν ἀνέμων διὰ νὰ ταραξοῦν τὸ πέλαγος πρὸς ἀλόκληρον καταποντισμὸν. ἀλλ' ὁ Ποσειδῶν θυμωθεὶς πῶς ὁ Αἴολος χωρὶς τὴν προσαγὴν τοῦ Ποσειδῶνος ἤγειρε τοσοῦτον θόρυθον, ἐκαταπράυνε τὴν σύγχυσιν, ἀγκαλὰ καὶ τὰ καράβια ἔμειναν κακοπαθημένα εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἀφρικῆς, πλησίον τῆς Καρχηδόνας, ἑπτὰ χρόνους ἀφ' οὗ ἐξῆλθον τῆς Τρωάδος.

Πρέπει τώρα νὰ σημειώσωμεν, πῶς ἡ Διδῶ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Τύρου, ὑπανδρευθεῖσα πρότερον μετὰ Σιχαίου, βλέπουσα ὅτι ὁ Πυγμαλίον ὁ ἀ-

ρήθεις βασιλεὺς ἐλυπήθη ὡσάν καταρρονεμένος.

Ὁ Αἰνεΐας μετὰ τινα διαμονὴν ἐπροσέχθη ὑπὸ τοῦ Διὸς νὰ παραιτήσῃ τὴν Ἀφρικὴν, καὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν τύχην του, ὅπου τὸν ἐκάλει πρὸς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἡ Διδώ μὴ δυναμένη νὰ ἐμποδίσῃ τὴν γνώμην του, μετὰ τοὺς ἐλέγχους καὶ λόγους ὅπου εἶπεν ὡς ἀπληπισμένη, ἀνέβη ἐπάνω εἰς μίαν πυρκαϊάν, καὶ ἀπέθανεν, ὅταν ὁ Αἰνεΐας ἀρμένιζεν εἰς τὸ πέλαγος. (Ὁ τῷ γράφει ὁ Βιργίλιος εἰς τὸ τέταρτον βιβλίον τοῦ ποιήματός του.) εἰς τὸ πρῶτον εἶχε διηγηθῆ πῶς ὁ Αἰνεΐας ἀπελθὼν ἀπὸ τῆς Σικελίας ἐρρίφθη ἀπὸ τῶν ἀνέμων εἰς τὴν Ἀφρικὴν, καὶ πῶς ἡ Διδώ τὸν ἐδέχθη. ἔπειτα εἰς τὸ δεῦτερον βιβλίον περιγράφει τὴν κατάπτωσιν καὶ κατὰκωσιν τῆς Τρωάδος. καὶ εἰς τὸ τρίτον φανερῶνει τὰ ὅσα τοῦ ἐσυνέβησαν εἰς τὴν ὁδοιπορίαν ἀφ' οὗ ἐξῆλθε τῆς Τρωάδος ἕως ὅπου ἐφθασεν εἰς τὴν Σικελίαν. Τὸν ἀκόλουθον χρόνον ὑπὸ τῆς ἀνεμοζάλης ἐρρίφθη δεῦτερον ἀπερχόμενος ἐκ τῆς Καρχαδόνης. καὶ τότε τιμήσας πάλιν τὸν τάφον τοῦ πατρός του Ἀγχίσου μὲ διάφορα θεάματα καὶ μάχαις ὠραίαις, ἐπαράτησεν εἰς τὴν πόλιν Ἀκέστην ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ὅπου ἦσαν ἄχρηστοι διὰ τὸν πόλεμον, καὶ πάλιν ἄρχισε τὴν ὁδὸν πρὸς Ἰταλίαν.

Ἡ ῥα ἔλαβε τόσῃν ἐνόηλῃσιν καὶ ταραχῇν τῆς καρδίας, ὅπου ἐκάλεσε τὴν Ἀθητικὴν μίαν τῶν Ἐρινυῶν τοῦ Ἄδου διὰ τὴν ἀνάψῃν τὸ πῦρ τοῦ πολέμου, καὶ νὰ διαφθείρῃ τὰς βουλὰς τῶν Τρωαδιτῶν.

Καὶ κατ' ἀλήθειαν ὁ Τοῦρνος ἐτοιμάζεται μὲ πᾶσαν τοῦ τὴν δύναμιν ὁμοῦ μὲ τοὺς συμμάχους του, τόσον ὅπου ἡ δύναμις τοῦ Αἰνείου εὐρίσκετο μικροτέρα καὶ ἄνισος· διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν ἔμβαινεν εἰς πολλὴν ἀμφιβολίαν. πλὴν ὁ βασιλεὺς Τιβερίνος τοῦ ἐπαράγγειλε νὰ προχωρήσῃ ἕως τὸν τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπερον ἡ Ῥώμη ἐκτίσθη, καὶ ἤυρε τὸν βασιλέα Εὐάνδρον, μετὰ τοῦ ὁποῖου ἐφιλιώθη, καὶ ἔτυχε βοηθείας παρ' αὐτοῦ. μάλιστα καὶ ὁ μονογενὴς του υἱὸς Παλάντιος ἠθέλησε νὰ γένη ὁδηγὸς, καὶ ὑπῆγε νὰ ἐνωθῇ μὲ τοὺς Τρωαδίτας. καὶ μεταξὺ τούτων τῶν πραγμάτων ἐπορεύθη ὁ Αἰνείας νὰ φέρῃ πρὸς ἐδικὴν του συνδρομὴν τοὺς Τυρρήνους, οἱ ὅποιοι ἐμάχοντο ἐναντίον τοῦ αὐτῶν βασιλέως Μεξεντίου, ὃς τις ἐπραττε κατ' αὐτῶν σκληρότητες ἀνήκουστας, ἐνώωντας τὸ σῶμα καὶ κάθε μέρος τῶν σωμάτων τῆς μιᾶς μερίδος μὲ τὸ σῶμα καὶ μέρη τῶν σωμάτων τῆς ἄλλης μερίδος, διὰ τὴν ἀποθάνουσαν τέλος πάντων μὲ τὸν τρόπον τοῦτον. ἄλλοι λέγουσι (Βιργιλ. βιβλ. ἦ.) πῶς ἐκρά-

δικήθηκε διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Μεξεντίου, καὶ Λαύσου τοῦ υἱοῦ του. Ἡ Καμήλλη βασίλισσα τῶν Βόλσκων ἐβοήθει πολλὰ τὸ σράτευμα τοῦ Τούρνου. ἡ ὁποία πρὸς τὰ λοιπά τῆς προτερήματα εἶχε τὴν γενναιότητα τοῦ λέοντος, καὶ ἄκραν ἐλαφρότητα εἰς τὸν δρόμον, ὥστε ὁποῦ δὲν ἔγγιζε τὴν γῆν. ἀλλ' ἐφονεύθη εἰς μίαν μάχην, καὶ ὁ φόνος οὗτος ἐθορύβισε θυνατὰ τῶν Ρουτούλων τὸ σράτευμα.

Ὁ Αἰνείας ἐπληγώθη ἀπὸ μίαν σαΐταν. ἀλλ' ἡ Ἀφροδίτη μὲ τὸ φυτὸν καλούμενον δίκταμον τὸν ἐθεράπευσε, καὶ τόσον ἐμφυχώθησαν τοῦ Αἰνείου οἱ σύντροφοι, ὁποῦ ὁ Τούρνος ἀπελπισθεὶς, βλέπωντας πῶς τὰ πράγματά του ὑπήγαιναν ξεπέφτωντας, ἠναγκάσθη πὰ τὸν καλέση διὰ μίαν μονομαχίαν, ὅπως λάβωσι τέλος αἱ τσαῦται διαφωνίαι.

Ὁ Αἰνείας μὴ ἐπιθυμῶντας ἄλλο πρᾶγμα περισσότερον ἀπὸ τοῦτο, ἐδέχθη τὴν ζήτησιν, καὶ διὰ μονομαχίας τὸν ἐφόνευσεν. ἔλαβε διὰ γυναϊκά του τὴν Λαβινίαν, ἐκυρίευσεν τὸ βασίλειον τῶν Λατίνων, κτίζει, καὶ σερεώνει τὸ Λαβίνιον πλησίον τοῦ Λαυρέντου. Ὁ υἱὸς του Ἀσκάνιος ἔγινε διάδοχος τῆς βασιλείας, ἔκτισε τὴν Ἄλβαν λόγγαν, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ὠνομάσθησαν Ἀλβανῖται, κεινότερον Ἀρβανῖται. καὶ

Λέγουσι λοιπὸν οἱ παλαιοὶ πῶς ὁ Οὐρανὸς εἶναι πατὴρ τοῦ Κρόνου, θαλασσῆ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ καιροῦ. διατὶ ὁ οὐρανὸς μὲ τὴν συνεχῆ κυκλοφορίαν του ἔχει χρῆσιν μέτρου διὰ νὰ γνωρίζωμεν τὴν διαμοιρῆν τῶν πραγμάτων, ἐπειδὴ ὁ καιρὸς τρέχει μὲ ἄκραν ταχύτητα. πρὸς τούτοις αὐτὸς εἰδοποιεῖ καὶ φθεῖρει ὅσα βλέπομεν, καὶ γίνονται εἰς τὴν φύσιν μὲ ὅλα τὰ ἐμπόδια ὅπου συμβαίνουν. ἐντεῦθεν ὁ Κρόνος ἐξωγαφίζετο εἰς μορφήν γέροντος πτερωτοῦ βασιλῆως ἕνα δρεπάνι, διατὶ ρίπτει κατὰ γῆς ὅλα τὰ ζῶντα, καταπίνωντας τοὺς λίθους, καθὼς εἶπαμεν εἰς τὴν ἱστορίαν του, καὶ τὰ τέκνα του, ἤγουν πῶς διαφθεῖρει τὰ ὅσα γεννᾶ.

Δεύτερον οἱ παλαιοὶ πλάττοντες τὸν βασιλέα Ἴανου μὲ δύο πρόσωπα, μᾶς παριστάνουσι τὴν σοφίαν τοῦ βασιλέως, ὅπου προβλέπει τὰ μέλλοντα, σοχαζόμενος τὰ περασμένα, διὰ νὰ μὴ ἐνεργῇ ἔξω τοῦ προκειμένου.

Παρομοίως ἕνας ἄνθρωπος προνοητικῶς σοχαζεται τὰ ὅσα εἰς τὸν κόσμον γίνονται, διὰ νὰ ὠφεληθῇ χωρὶς νὰ δείχνῃ κόπον τινά, μιμούμενος τὸν περίφημον Γύγην ὅς τις εἶχεν ἕνα δακτυλίδιον θαυμαστὸν, διατὶ σρέφωντας πρὸς τὰ ἔσω τὸν τίμιον λίθον ὅπου ἔπα-

θολογοῦσαν, πῶς ὁ ἀδελφός του Ἄτλας ἐβάστα τὸν οὐρανὸν εἰς τοὺς ὤμους του, διατι ἦτον μέγας ἀστρονόμος, καὶ ἐφευρετὴς τῆς οὐρανίου σφαίρας.

Ὁ Ἄργος πάλιν ἔκτισε τὴν πόλιν, ὁποῦ ἐπωνόμασεν ἐκ τοῦ ὀνόματός του, καὶ διατι ἀγρύπνα ὡς βασιλεὺς μετ' ἀκραν ἐπιμελείαν, τὸν ἐπαράσαιναι πολυόφθαλμον.

Εἶπαμεν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Περσέως, πῶς εἰκόμιζε τὴν ιδέαν μεγάλου στρατηγοῦ. Ἐδιηγῆθημεν διὰ τὸν Πήγασον ἄλογον πτερωτὸν, ὁποῦ ἄλλο δέν εἶναι παρὰ τὸ καράβι σολισμένον μετὰ ἰσία, ἦτοι πανία, ἐπάνω τοῦ ὁποίου ὁ Βελλεροφόντης ὑπῆγεν ἐναντίου τῆς Χιμαίρας. Τὰ πτερά τοῦ Δαιδαλου ὁμοίως ἦσαν τὰ πανία τοῦ καραβίου, ὁποῦ αὐτὸς ἐφεῦρε τὴν χρῆσιν, ὅταν ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ τῆς Κρήτης.

Τὰ ὅσα ἐμυθολογοῦσαν οἱ παλαιοὶ διὰ τὸν υἱὸν τοῦ Δαιδαλου Ἴκαρον, καὶ διὰ τὸν Φαέθοντα, ἐννοοῦσαν τὸν ὑπερήφανον καὶ ματαιόφρονα. διὰ τὸν Τάνταλον, καὶ τὰς Ἀρπυΐας ἐννοοῦσαν τοὺς φυλαργύρους. ἡ μυθολογία τῶν Σειρήνων παρασάινει τὴν ἡδονὴν, τὴν τρυφήν. Τὸ ὕρνεον ὁποῦ ἔτρωγε τὸ σκότι τοῦ Προμηθεῶς, ἦτον σύμβολον τῆς θλίψεως καὶ τιμωρίας τοῦ ἀνθρώπου, ὁποῦ ἔχει ἄνομον συνειδήσιν. τὸ ὁμοιογ

να του, ὠρέγεται κατ' ὑπερβολὴν τὸ κάλλος του, καὶ μετεβάλλη εἰς τὸ ἄνθος ὅπου θεωροῦμεν. Οὕτω μὲ πολλὴν εὐφραδίαν τὸν περιγράφουσι, ὁ Φιλόστρατος εἰς τὰς εἰκόνας του, καὶ ὁ Καλλίστρατος εἰς τὰς ἐκφράσεις του.

Εἰς τὸ πέμπτον κεφαλ. ἐδιηγήθημεν τὴν ματαιότητητα τοῦ Μαρσύου, καὶ τοῦ Μίδα. ἔνταῦθα ἐδυνάμεθα νὰ φανερώσωμεν κατὰ τὸ προκείμενον διαφόρους μυθώδεις ἀπολόγους, ὡσάν τὸν μῦθον τοῦ κολοιοῦ, ὅπου ἐνδυμένος μὲ ἀλλότρια πτερά, ἐκαυχᾶτο πῶς ἦτον καλλίτερος ἀπὸ τ' ἄλλα ὄρνεα. ἄμως ἡ χελιδὼν ἄρπαξε τὰ πτερά της, καὶ τ' ἄλλα ὄρνεα τὰ ἐδικά των, ὡς τε ὁ κολοῖος εὐρέθη γυμνός. καὶ πάλιν ὁ γηραιὸς γαῖδαρος τῆς Ἀρκαδίας κάμνωντας πολὺν καιρὸν τὸν ψάλτην, οἱ ἄλλοι γαῖδαροι τοῦ ἔλεγαν πῶς ἦτον δοκιμώτερος τῶν ἄλλων νέων ἀηδόνων, ὅπου τόσον ἦσαν θαυμασίαι. πλὴν ἕως ἐδῶ φθάνει πῶς ἀπεδείξαμεν τὴν χρῆσιν, ὅπου ἤμποροῦμεν νὰ λάβωμεν ἀπὸ τοὺς μύθους.

Θέλωμεν κατὰ τὸ παρὸν ἀποδείξει πῶς πολλοὶ παλαιὸι φιλόσοφοι θέλοντες νὰ κρύψουν τὴν αἰσχύνην καὶ δυσφημίαν τῆς θρησκείας των, ἐσπούδαζον διὰ νὰ ἐπιδείξουν ὡς ἀλληγορίας, καὶ σύμβολα εἴτι ἐπροσφέ-

δι' ἄλλα εὐμορφα προτερήματα, τοῦ ὁποίου γένους εὐ-
 ρίσκοντο πάντοτε, τόσον τυφλοὶ ἐσάθησαν, ὅπου ἐ-
 προσκυνούσαν τοὺς ἀσέρας, καὶ τὰ σιχαίᾳ, τιμῶν-
 τες, καὶ προσνέμοντες ἀπαραλάκτως τὸ σέβας, ὅπου
 ἐπρόσφεραν πρὸς τοὺς ἡγεμόνας, οἱ ὅποιοι τοὺς ἐ-
 κυρίευαν.

Παρομοίως καὶ οἱ Χαλδαῖοι ἐπροσκυνούσαν τὸν
 Βάαλ, ὃς τις ἐκαλεῖτο καὶ Βήλος, ὅπου ἦτον ὁ πρῶτος
 βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων. καὶ μανθάνομεν ἀπὸ τῆς ἱ-
 στορίας τοῦ προφήτου Δανιήλ, πῶς οἱ βασιλεῖς τῶν
 Βαβυλωνίων κατὰ τὴν θρησκείαν των ὄχι μόνου ἐσέβου-
 το τοῦ Βήλου τὸ εἶδωλον, ἀλλὰ καὶ ἓνα μέγαν δρά-
 κοντα, τὸν ὁποῖον ὁ Δανιήλ ἔκαμε καὶ διερῖράγη, διὰ
 νὰ τοὺς μάθη ποῖος εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεὸς, καθὼς
 εἶπαμεν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς πραγματίας ταύτης.

Τὸν καιρὸν, ὅπου οἱ Αἰγύπτιοι ὠνομάζοντο ἐξαίρε-
 ται ἐν πάσαις ταῖς ἐπιστήμαις, ἀφιέρωναν τοὺς ναοὺς
 πρὸς τὸν Θεὸν Ἄπειν, ὃς τις ἦτον βοῦς μέλας, ἀνό-
 μοιος τοῖς ἄλλοις, καὶ κατὰ τὴν οὐρὰν, καὶ τὴν
 γλῶσσαν, ἔχων ἐν ἑαυτῷ κηλίδας λευκάς. ἐνόμιζον
 πῶς ὁ βασιλεὺς αὐτῶν Ὄσιρις υἱὸς τοῦ Διὸς ἐμετα-
 βάλθη εἰς βοῦν μετὰ τὸν θάνατόν του. καὶ λέγου-
 σι τινὲς πῶς ἐπεκράτησε τὸ ἔθος τοῦτο εἰς τοὺς Ἰσραη-

ἄσσοι δὲν ἔπεφταν εἰς τοιαύτην ἄτοπον γνώμην ἧσαν
 ἐλιγώτατοι, καὶ μικρᾶς δυνάμεως διὰ τὰ καταπαύσουσι
 τὸν δρόμον τοσούτων ἀνομιῶν· καλλίον εἶπειν, πῶς
 ἐπαρομοιάζαν τοὺς προδότας ἐκείνους, οἵτινες διὰ
 καταφρόνησιν τοῦ νομίμου ἡγεμόνος δουλεύουσι καὶ ὑ-
 ποτάσσονται εἰς ἄλλον τυραννικὸν ἄρπαγα. ταύτην τὴν
 παράδοξον τυφλότητα θέλομεν φανερώσει πλατύτερον
 εἰς τὸ πρῶτον κεφαλ. τοῦ ἀκολουθοῦ βιβλίου, διηγου-
 μένοι τὴν προσκύνησιν πρὸς τὰ εἰδῶλα.

Τέλος τοῦ δευτέρου Βιβλίου.

ταῖς ἱεσσίαις προσρέχομεν εἰς αὐτὸν, ὡσάν εἰς τὴν πηγὴν παντὸς ἡμετέρου ἀγαθοῦ. οὕτω φανερώνομεν τὴν μεγαλοπρέπειάν του. καὶ οὕτω πάντοτε ὁ κόσμος ἐπρόσφερε τὰς θυσίας, ὡσάν εἰς τὴν πρώτην ἀρχὴν, καὶ ὕστερον τέλος ὅλων τῶν κτισμάτων, καὶ ὡσάν εἰς τὸν αὐτεξούσιον κύριον τῆς ζωῆς, καὶ τοῦ θανάτου. διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην τοῦ ἐγείρομεν καὶ ναοὺς, πανηγυρίζομεν ἑορτάς, τὰ πάντα διὰ νὰ μὴ καταγινώμεσθην, παρὰ εἰς πράξεις, ὅπου ἀποβλέπουσι πρὸς τὴν δοξολογίαν του, καὶ ἡ εὐλάβεια τῶν θούλων του συνίσταται εἰς τὸ νὰ φερώμεσθην μὲ προθυμίαν, καὶ ἀγαλλίασιν.

Οἱ δαίμονες ἀφ' οὗ ἔγιναν ἐξουσιαστικὰ σχεδὸν ἀπάσης τῆς γῆς, ἐξορίσαντες τὴν γνῶσιν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, καὶ λαβόντες αὐτοὶ τὴν προσκύνησιν, καὶ τὰ ἑδικά τους ἀγάλματα ὡς θεοί, ἀπόκτησαν μὲ ἀνομίαν ὅλα τὰ πρόνομια, καὶ κάθε δίκαιον.

Ὅλα λοιπὸν τ' ἀναθήματα, καὶ παρακαλέσες τόσον καθολικαῖς, ὅσον καὶ ἰδιαζούσαις κατευθύνοντο πρὸς αὐτούς, οἱ ναοὶ ἐκτίζοντο δι' αὐτούς, τὰ θυσιαστήρια, αἱ θυσίαι μὲ ταῖς ἑορταῖς ἐγίνοντο δι' αὐτούς, παιγνίδια δημόσια, καὶ ἄλλαι ἱεροπραξίαι πρὸς τιμὴν τους καθὼς θέλομεν ἀποδείξει φανερὰ εἰς τὸ τρίτον ἀκόλουθον βιβλίον, ὅπου εἶναι τὸ τέλος τῆς παρούσης πραγματείας.

ἐγνώριζαν ἄλλους θεοὺς, ἀγνοοῦντές τὸν ἀληθινὸν Θεὸν, τὸν μόνως ἐνδοξαζόμενον. δεύτερον, διατὶ ἐκρατοῦσαν καὶ ἐπίστευαν τὰ ῥηθέντα ἀγάλματα ὡς θεοὺς, μεταβάλλοντες εἰς εἴδωλα τὰ ἔργα τῶν χειρῶν τους.

Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ σημειώσωμεν, ὅτι κυρίως ὁμιλοῦντες, τὰ εἴδωλα δὲν εἶναι εἰκόνες ἀληθινῶν πραγμάτων, ἀλλὰ ψευδοθεῶν, λογιζομένων καὶ πιστευομένων ὡς θεῶν ἀληθῶν. διὰ τὴν ἀφορμὴν ταύτην ἔλεγε καὶ ὁ Ἀπόστολος (πρὸς Κορινθίους α' κεφ. ή.) ὅτι οὐδὲν εἶδωλον ἐν κόσμῳ, καὶ ὅτι οὐδεὶς θεὸς ἕτερος, εἰμὲν εἷς. λοιπὸν αἱ εἰκόνες τῶν Ἁγίων παραστραίουσι πρόσωπα, ὅπου ὄντως ὑφίστανται, καὶ δὲν εἶναι κατὰ φαντασίαν.

Πρὸς τούτοις ἀκόμη σημειώνομεν, πῶς ἡ ῥηθεῖσα πλάνη δὲν εὐρίσκετο μόνον εἰς τὸν κοινὸν λαόν, καὶ ὀλίγοι μόνον ἐπιστήμονες ἐγνώριζαν τὸ ψεῦδος. Τοῦτο μαρτυρεῖται παρὰ τὴν θείαν Γραφὴν εἰς πολλοὺς τόπους, καὶ παρὰ τὴν σοφίαν Σολομώντος. Ὁ Δαβὶδ ἐλέγχει τοὺς εἰδωλολάτρας, λέγωντας, (Ψαλ. ριγ.)
 „ Τὰ εἴδωλα τῶν ἐθνῶν, ἀργύριον καὶ χρυσίον, ἔργα
 „ χειρῶν ἀνθρώπων. σῶμα ἔχουσι, καὶ οὐ λαλήσου-
 „ σιν. ὀφθαλμοῦς ἔχουσι, καὶ οὐκ ὄφονται. ὠτα ἔχου-

ερέφουν, μόνον πῶς τὸ περισσότερον μέρος τῶν Θεῶν τοὺς ἦσαν ἢ ἐκ λίθου, ἢ ἐκ μετάλλων, καθὼς πολλοὶ παραιτήσαντες τὴν ἔθνηκὴν λατρείαν ὠμολογούσαν. Ὁ Τρισμέγιστος, καθὼς ἀναφέρει ὁ Ἅγιος Ἀγγουσίνοσ, ἐπίστευε, πῶς ἡ θυσία πρὸς τὰ εἴδωλα προπύοντως ἐγίνετο, ἢ διὰ εὐεργεσίας, ἢ διὰ νὰ ἐμποδισθῆ τὸ κακὸν ὁποῦ ἐδύνοντο νὰ κάμουν. Ἡ ἐν Τριδέντῳ σύνοδος, συνελεύσει κέ. μαρτυρεῖ φανερώτατα, πῶς οἱ ἔθνηκοὶ ἔθεταν πᾶσαν τὴν ἐλπίδα τοὺς εἰς τὰ εἴδωλα, γνωρίζοντες εἰς αὐτὰ μίαν Θεότητα.

Τὴν παρατήρησιν ταύτην ἀναφέραμεν ἐνταῦθα κατὰ πάροδον δι' ἀντίρρησιν πρὸς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Καλοῦίνου, ὃς τις διδάσκει, πῶς οἱ Χριστιανοὶ μιμοῦνται τοὺς ἔθνηκοὺς, προσκυνοῦντες τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ὑποθέτοντας πῶς οἱ ἔθνηκοὶ δὲν ἐννοοῦσαν τὰ εἴδωλα, παρὰ μόνον ὡς παρασάτικα τῶν Θεῶν τοὺς.

Ἐδῶ ἤμπορούσαμεν ἡμεῖς νὰ παραστήσωμεν τὰ πλέον περιβόητα εἴδωλα τῶν παλαιῶν, λόγου χάριν, τὸν Κολοσσὸν τῆς Ρόδου, τὴν Ἀρτέμιδα τῆς Ἐφέσου, τὴν Ἀθηνᾶν, ἣτις εἶχεν εἰς τὸ σκουτάριτῆς τὴν θαυμαστὴν εἰκόνα ὑπὸ ἀρίστου τεχνίτου πεποιημένην. ἀλλὰ ταῦτα κρίνομεν ἔξω τοῦ προκειμένου, καὶ ἐξετάζοντές τα δὲν ἐδυνάμεθα νὰ φθάσωμεν

Τὸ τρίτον θαῦμα ἦσαν αἱ πύραμιδες τῆς Αἰγύπτου δυσμετρήτου ὕψους, μία τῶν ὁποίων ἐξεργάσθη εἰς διάστημα εἴκοσι χρόνων παρ' ἑξακοσίων χιλίων ἀνδρῶν, καθὼς λέγουσι.

Τὸ τέταρτον ἐξάθη ὁ τάφος τοῦ Μουσώλου βασιλέως τῆς Καρίας, κτισθεὶς διὰ προσάγματος Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς τοῦ μὲ τόσον καλλωπισμὸν, ὅπου ἐτυναριθμήθη μὲ τὰ ἄλλα ἐξαίσια θαῦματα. καὶ ὕστερον ἐπεκράτησεν ἐν τούτου ἡ συνήθεια νὰ ὀνομάζωνται Μουσωλεῖα τὰ λαμπρὰ μνημεῖα. Ἡ ἀγάπη τῆς βασιλίσσης ταύτης πρὸς τὸν ἀνδρατὴς ἐφάνη τόσον ὑπερβολικὴ, ὅπου ἐσυγκέρανε μὲ οἶνον τὴν σάκην τοῦ κεκαυμένου σώματος, καὶ τὴν ἔπιε, διὰ νὰ τὴν ἔχει ὡς παρακαταθήκην πλησίον τῆς καρδίας της.

Τὸ πέμπτον λέγεται ὁ Κολοσσὸς τῆς Ρόδου, περὶ τοῦ ὁποίου ὠμιλήσαμεν.

Τὸ ἕκτον ὁμολογεῖται τὸ ἄγαλμα τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, ἐξ ὕλης χρυσοῦ, καὶ ἐλέφαντος, ἐργασθὲν παρὰ Φειδίου. καὶ τοῦ ἀγάλματος τὸ μέγεθος ἐλέγετο οὕτως ἀμετρον, ὅπου ἂν δὲν ἐσκευάζετο καθήμενον, ἀλλ' ὄρθον, ἀδυνάτως ἐμβαινεν ἔσω τοῦ ναοῦ, καθὼς γράφει ὁ Στράβων.

Ἄλλὰ τὸ ἔβδομον τῶν θαυμάτων, ὅπου ἔφερε τόσον

ἑτήριον ἐκαίοντο μόνον θυμιάματα· Ἐσυνήθιζαν ἐκεῖ νὰ θέτουσι κραβδάτους, καὶ προσκεφάλαια, ὅπου ὀνομάζοντο διασκευαί, καὶ κοῖτὸν ἄκουμπησῆρια, τὰ ὅποια ἐδούλευον καὶ διὰ κάθισμα, καὶ διὰ τραπεζαίαις ὅπου ἐτοιμάζοντο διὰ τοὺς θεοὺς. Τοὺς ὑπηρέτας τῆς ἱεροπραξίας ταύτης ἐκάλουν Ἐσιάτορας· καὶ ἐπεὶ δὲ πάντες οἱ θεοὶ τῶν ἐθνῶν ἦσαν ἀναίσθητοι, καὶ δὲν ἐδύνατο οὔτε νὰ φαγῶν, οὔτε νὰ πίουν, καθὼς τὸ ἀπέδειξεν ὁ Δανιὴλ τοῦ βασιλέως τῆς Βαβυλωνός, διὰ τὸν θεὸν Βῆλου, πᾶσα ἡ ῥηθεῖσα ἐτοιμασία τῆς τροφῆς ἔφερνεν ὀφέλειαν μεγάλην εἰς τοὺς παρασίτους ἱερεῖς, ὅπου ἔτρωγαν καὶ ἐχαίροντο ἀντὶ τῶν θεῶν ὅπου ἦσαν ξύλα, καὶ λίθοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ τῶν θυσιῶν, ὅπου τὸ παλαι ἐγίνοντο πρὸς

τοὺς ψευδοθέους.

Οἱ δαίμονες ἐχθροὶ τῆς δόξης τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ δὲν εὐχαριστοῦν οὔτε διὰ τοὺς καρποὺς τῆς γῆς, οὔτε διὰ πάσης φύσεως ζώων, ὅπου ἐπροσφέροντο πρὸς

πάντας τοὺς φίλους, ἔπειτα ἐσεφάνωναν μὲ ἄνθη ἐκείνους ὅπου ἐδιώριζαν πρὸς θυσίαν, καὶ τοὺς ἐγχε-
 μνηῦσαν ἀπὸ τὸ ὕψος ἐνὸς λίθου εἰς τὴν θάλασσαν.
 Ὁ Καῖσαρ εἰς τὰ ἐδικά του ὑπομνήματα, ὁμιλῶντας
 περὶ τῶν Παλαιῶν τῆς Γαλλίας λέγει, πῶς ὕψωναν
 μίαν εἰκόνα, ἢ ἄγαλμα μεγαλώτατον ἀπὸ βροῦλα,
 καὶ τὰ ἐγέμιζαν ἀπὸ ζωντανούς ἀνθρώπους, διὰ νὰ
 τοὺς κάψουν ἔμπροσθεν τῶν θεῶν τους. Ὁ Συγγραφεὺς
 ἐνόματι Ἀλέξανδρος ἀπὸ Ἀλεξάνδρου διηγείται πε-
 ρί τινος Ἀριστομένους, ὃς τις εἰς μίαν μόνην θυσίαν
 ἐθανάτωσε τριακοσίους ἀνθρώπους.

Πολλοὶ ἐθυσίαζον τὰ τέκνα τους. καὶ τοῦτο ἦτον συ-
 νηθισμένον σιμὰ εἰς τοὺς Αἰγυπτίους, καὶ εἰς τὴν Πα-
 λαιστίνην. Ἡ Θεία Γραφή καταγορεῖ τοὺς Ἰσραηλί-
 τας, διατι τοὺς ἐμιμοῦντο, θέτοντες εἰς δύο φωτίας
 τὰ παιδία τους ἕως νὰ κατακαοῦσι τελείως, ἢ κλείου-
 τές τα μέσα ἐνὸς χαλκίνου εἰδώλου καλουμένου Μολὸχ
 πεπυρωμένου. καὶ τὴν ὥραν ὅπου τὰ θυσιαζόμενα ταῦ-
 τα εἰς τὸν τρόπον τοῦτον ἐφθείροντο, ἐπαίζαν σάλπιγγ-
 γας, καὶ τύμπανα, ἢ ἄλλα ἐργαλεῖα, διὰ νὰ μὴ
 ἀκούωνται μετὸν τοιοῦτον θόρυβον αἱ κραυγαὶ τῶν τα-
 λαιπώρων ἐκείνων.

Ὅλοι ἐρρίπτον τὰ παιδία τους εἰς τὸ πῦρ, οὕτω καὶ

εἰς τὴν μάχην ἀπέθανε . καὶ τοῦτο ἔκαμε νομίζοντας
 νὰ τοῦ κάμη βοηθοῦς τοὺς θεοὺς τοῦ Ἄδου . καὶ ἡ
 ῥηθεῖσα ἱεροπραξία τόσου ἐπλάτυνεν εἰς τὴν Ῥώμην ,
 ὅπου δὲν ἀπέθνησκε τινὰς τῶν κορυφαίων τῆς Ἀριστο-
 κρατίας , οὔτε τῶν βασιλέων , χωρὶς διαφθοράν τῆς
 ζωῆς πολλῶν χιλίων ἀθλητῶν .

Αἱ τοιαῦται παλαιαὶ θυσίαι ἦσαν διάφοροι . Ὅταν
 ἐγίνοντο διὰ τὸ καλὸν τῆς γῆς, ἐλέγοντο Ἀμβαρνάλια,
 διατι ἔκαθαίροντο αἱ ἄρουραι . κάμμίαν φεράν ἐπροσ-
 φέροντο ἑκατονταίδες διὰ μίαν θυσίαν, ὡσάν ἡ καλου-
 μένη Ἐκατόμβη . ἀλλὰ χωρὶς τὰ περιττολογουμένα ἀ-
 παριθμοῦντες τὰς τοιαύτας διαφορὰς, θέλομεν διατρέ-
 ξει ταῖς κυριώτεραις θυσίαις .

Ἐν πρώτοις λοιπὸν ἐδιᾶλεγον τὰ εἶδη τῶν ζώων,
 ὅπου ἦσαν ἀρμόζοντα πρὸς τοὺς θεοὺς . διατι ὁ Ἄρης
 ἐζήτα ζῶα ὀρμητικὰ, καὶ πολεμικὰ . λόγου χάριν τὸν
 ταῦρον, ἡ ὁποία θυσία δὲν ἐφαίνετο ἀρμοδία πρὸς τὸν
 Δία . Ὁ Ποσειδῶν ἐδέχετο πότε τὸν ταῦρον, καὶ πό-
 τε τὸν ἵππου . ὁ κριὸς ἀφιερώνετο πρὸς τὸν Διόνυσου,
 διατι φθεῖρει τὰς ἀμπέλους . τὰ θηλυκὰ βόδια ἐπροσ-
 φέροντο τῆς Δημήτρας, καὶ τῆς Ἥρας . ἡ ἔλαφος
 τῆς Ἀρτέμιδος . ἡ αἶγα πρὸς τὸν θεὸν Πᾶνα, καὶ
 τὰ ἐξ ἧς .

ὡς ἐπὶ τὸ κλειῖσθαι ἦσαν τριῶν λογιῶν οἴκοι, ὁ πρῶτος ἐλέγετο σροφή, ὅπου ἔφαλλον προχωροῦντες ἀπὸ ἀνατολῆς πρὸς τὴν δύσιν. ὁ δεῦτερος ἐκαλεῖτο ἀντισροφή, καὶ ἐπορεύοντο σρεφόμενοι ἀπὸ δύσεως πρὸς τὴν ἀνατολήν. ἔπειτα ἐπαύοντο ἀπέναντι τοῦ θυσιαστηρίου, ψάλλοντες τὴν ἑψῶδον, τουτέστι τὸν τρίτον οἶκον. Πρὸς τούτοις ὁ θυσιαστής ἐχρειάζετο νὰ προσέχη ἀκριβῶς εἰς τὴν ἐργασίαν του, καὶ ὁ κήρυξ τοῦ ἑπα-
 ,, ράγγελε μὲ τοὺς λόγους τούτους. Πράττε ὅ, τε
 ,, πρᾶττετε. καὶ ἀπ' ἀρχῆς ἔλεγε. ταῖς γλώσσαις ὑ-
 ,, πείκετε. διδάσκοντας τοὺς περιεσῶτας νὰ φυλάττουσιν
 μεγάλην σιωπὴν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Περὶ ἱερέων τῶν ψευδοθεῶν.

Δὶα νὰ γίνεταί ἡ τῶν θυσιῶν ἱεροπραξία σεβασμιωτέρα, ἦσαν πάντοτε ἱερεῖς ἀφιερωμένοι πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν θεῶν, ὅπου ἐπιμελοῦντο εἰς ὅλα τὰ ἱερά πράγματα.

Οἱ Κούρητες, ἢ Κορύβαντες, καλούμενοι καὶ Γάλλοι τῆς Φρυγίας, ἦσαν τῆς θεᾶς Κυβέλης. παρομοίως

τες, ἦτοι πηδῶντες, καὶ ἐφύλαττον ἐκεῖνο τὸ σκου-
 τᾶρι καλούμενον Ἀγκίλη, ὅπου ἔπεσεν οὐρανόθεν,
 ὅπου ἦτον ὡς Ἀρράβων τῆς διαμονῆς, τὴν ὁποίαν οἱ
 θεοὶ ἐπαγγέλλοντο πρὸς τὴν βασιλείαν τῆς Ῥώμης.
 καὶ χωρὶς νὰ περιττολογοῦμεν εἰς ταῖς διαφοραῖς τῶν
 ἱερέων, σημειῶνόμεν, ὅτι διὰ νὰ γένη ἐκλαμπρότερον
 τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα, οἱ βασιλεῖς ἐδέχθησαν τὴν ἐρ-
 γασίαν ταύτην, καὶ ἦτον μία ἐξαίρετος ὑπηρεσία ἰ-
 θιάζουσα τῶν βασιλέων διὰ τὰς θυσίας. καὶ διὰ τοῦ-
 το ἀμφιβάλλοντας ὁ Νουμάς, πῶς οἱ βασιλεῖς νὰ
 μὴ εὐρίσκοντο ἀρκετοὶ διὰ τοῦτο τὸ ἐπάγγελμα, καὶ
 πῶς αἱ φροντίδες τοῦ πολέμου, καὶ ἄλλαις ὑπόθεσες
 τῆς πολιτείας ἐδύνοντο νὰ τοὺς ξεμακρύνουν ἀπὸ τοιαύ-
 τῆν προσοχῆν, ἐδιώρισε διὰ κάθε θεὸν ἓνα ἱερέα, ὃς
 τις εἶχε τὸν τόπον ἀντὶ τοῦ βασιλέως, καὶ ὠνομάζετο
 λατινικῶς Φλάμεν, καὶ καθὼς ἐξηγεῖ ὁ Πλούταρχος,
 Πιλεάμεν, ἀπὸ τὸ Πιλίου, ἢ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς,
 ὅπου ἐφόρει. καὶ κάθε ἱερεὺς εἶχε τοῦ Θεοῦ τὴν ὀνο-
 μασίαν, ὅπου ὑπηρετα. ὁ ἱερεὺς τοῦ Διὸς ὠνομάζετο
 Φλάμεν τοῦ Διὸς, ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἄρεος, Φλάμεν
 Ἀρεός.

Ὁ ἱερεὺς τοῦ Διὸς ἦτον λαμπρότερος διὰ τὴν ἀ-
 ξίαν, καὶ αὐτὸς μόνος εἶχε τὸ Κάλυμμα τῆς κεφαλῆς

ἔμπροσθεν τινὸς θυσιαστηρίου μὲ ἓνα χαιρίδιον εἰς τοὺς πόδας του, καὶ τὸ ἐφόνευε μὲ μίαν πλήξιν, ἥτοι βάρημα, ζητῶντας ἀπὸ τοῦς θεοῦς, ὅτι ὅσοι ἐξανήκαμναν τὸν πόλεμον, νὰ διαφθαροῦν ἐλεεινῶς, καθὼς ἐσυνέβαινεν εἰς τὸν φονευθέντα χοῖρον.

Πρὸς τοῦτοις εὐρίσκοντο διάφοροι μάντις, τῶν ὁποίων τὸ χρέος ἦτον διὰ νὰ προβλέπουν τὰ μέλλοντα, ἢ νὰ καταλαμβάνουν τὴν βουλήν τῶν θεῶν. ὅταν ἐσυμβουλευούτο διὰ κἄμμίαν ὑπόθεσιν ἀναγκαίαν. ἄλλοι ἐτεκμαίροντο καὶ ἀπείκαζαν σοχαζόμενοι τὰ σπλάγχνα τῆς θυσίας, καὶ ὠνομάζοντο ἱεροσκόποι. ἄλλοι ἔκαμνον τὸ ἀπείκασμα ἐκ διαφόρων ἐργασιῶν τῶν ὀρνέων. καὶ διὰ νὰ εἰπωῦμεν ἐν συνομίᾳ τὸν τρόπον ὅπου ἐνταῦθα ἐφυλάττετο, ἔπρεπεν ὁ μάντις νὰ σέκη ἐπάνω εἰς τόπον ὑψηλὸν μὲ μαντικὸν ἔνδυμα, κρατῶντάς εἰς τὴν χεῖρα μίαν ῥάβδον κυρτήν, σρεβλήν, ὅπου ὠνομάζετο λίτυος, ἢ χρῆσις τῆς ὁποίας ἦτον, τὸ νὰ διαγράφη καὶ νὰ σημειώνη ἓνα διάστημα καλούμενον Τέμπλον, ἢ ναὸς, ὅπου τὰ ὄρνεα, τὰ ὁποία ἀπαυτοῦσαν, ἔδιδαν εἰδήσιν τοῦ ζητουμένου πράγματος, καὶ τὰ ἐκάλουν ὠκύπτερα, διατὶ τ' ἄλλα ὅπου ἐδηλοποιούσαν τὸ ζητούμενον μὲ τὴν ὥσθην, ἐκαλοῦντο λατινιστὶ Ὀσκινες, ἀπὸ τὴν λατινικὴν λέξιν,

λά πράγματα, μάλιστα καὶ τὴν ἔλευσιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὰ ἐξαίρετα μυστήρια τῆς πίστεως. ἀλλ' οἱ ἔθνικοὶ κωφοὶ καὶ τυφλοὶ δὲν ἐκατάλαβαν τὴν ἀλήθειαν, εἰμὴ μόνον ἐκ τῆς διδαχῆς τῶν Ἀποστόλων, καὶ ὅταν ἤρχισαν τὴν παραίτησιν τῆς εἰδωλολατρείας.

Ἔως ἐδῶ ἡμεῖς δὲν ὠμιλήσαμεν εἰμὴ μόνον διὰ τοὺς ἱερεῖς τῆς παλαιᾶς Ῥώμης. εὐρίσκοντο καὶ ἄλλοι παρὰ τοῖς Ἕλλησι, καὶ ἄλλαις γενεαῖς τῆς γῆς. Ὁ Σικελιώτης Διόδωρος, ὁ Καῖσαρ εἰς τὰ ἐδικά του ὑπομνήματα, ὁ Στράβων, καὶ ἄλλοι διηγοῦνται περὶ τῶν Δρουίδων, ἢ Δρυίδων, οἵτινες εἶχαν τὴν ἐπιστάσιν ἐπάνω εἰς τὰ ὅσα ἤρμοζαν εἰς τιμὴν τῶν Θεῶν, καὶ ἦσαν τόσοι σκληροὶ, ὥστε ὅπου ἐφόνευαν τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὰ θυσιαστήρια τῶν Θεῶν. Ὅταν ἐπλησίαζε τὸ τέλος τοῦ χρόνου ἐσυνήθιζαν καὶ ἐσυνάθροιζαν ἱξὸν τῆς ὄρυος μὲ πολλὴν εὐλάβειαν διὰ νὰ τὸν προσφέρουν τοῦ Διὸς, προσκαλοῦντες κοινῶς ὅλους εἰς τὴν τοιαύτην ἱεροπραξίαν μὲ τοὺς λόγους τούτους. ἐπεὶ τὸν ἱξὸν τὸ νέον ἔτος.

Εἶχαν εἰς χεῖράς των τὴν κυβέρνησιν τῶν νέων, οἵτινες ἔμενον ὑποκάτω τῆς τοιαύτης παιδείας ἕως εἴκοσι χρόνους, μανθάνοντες διὰ μνήμης ποσότητα σίτων, καὶ μὴ ἔχοντες ἐλευθερίαν τὸ νὰ γράψωσι κα-

παμεν εἰς τὸ πρῶτον, καὶ δευτέρου Βιβλίου, διηγεύμενοι τὰς ἐορτὰς τῆς Κυβέλης, τοῦ Διονύσου, καὶ ἄλλων παρομοίων. εἰς τὰς ἐορτὰς τῆς Δήμητρος ἔτρεχαν ἐδῶ, καὶ ἐκεῖ μὲ ἀναμμένας δαυλοῦς διατίκασθως ἔλεγαν, μετὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς θυγατρὸς τῆς Περσεφόνης, ἔτρεξε τοιοῦτοτρόπως εἰς ὅλου τὸν κόσμον ζητοῦσα νὰ τὴν εὔρῃ. ὁ λαὸς τῆς Ἐλευσίνας πόλεως τῆς Ἀττικῆς ἐδιώρισαν τὰς ἱεροπραξίας ταύτας, αἰτινες ἐτελοῦντο μόνον ὑπὸ τῶν γυναικῶν, ὅπου ἔπραττον ἀπείρους ἀσεμνότητας· καὶ ἐπειδὴ ἔκρυπτε τὸν σκοπὸν τῆς ἡ Δήμητρα, ἕως νὰ λάβῃ τινὰ εἰδήσιν περὶ τῆς θυγατρὸς τῆς, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ περιγράψωμεν τὰ ὅσα ἐγίνοντο εἰς τὸν ναόν, ὅταν ἐπανηγυρίζετο ἡ ῥηθεῖσα ἐορτή. Δὲν εἶναι συγχωρημένον πρᾶγμα νὰ παραστήσωμεν χωρὶς αἰσχύνῃ τὰ ὅσα ἔκαμναν αἱ ἀρχόντισσαι τῆς Ῥώμης πανηγυρίζουσαι τὰς ἐορτὰς τῆς Ἀφροδίτης, καὶ τοῦ Πριάπου. εἰς τὰς ἐορτὰς τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ ὁποία ἦτον θεὰ τοῦ πολέμου, εἰς μερικοὺς τόπους αἱ παιδοποῦλαι ἀναμεταξύτων ἐμάχοντο ἕως ὅπου μετ' ἀλλήλων ἐφονεύοντο. Εἰς τὴν Ῥώμην τὴν ἐορτὴν τῶν Λυκαίων, οἱ ἱερεῖς ἔτρεχαν εἰς τὰς ὁδοὺς γυμνοὶ μὲ δέρματα αἰγῶν εἰς τὰς χεῖρας, ἐπειδὴ ἄλλαις φοραῖς ὁ λαὸς τῆς Ῥώμης ἀνέλαβον, καὶ

Οὕτω καὶ τὰ ἄλλα γένη ἐπανηγύριζαν ἑορταῖς εἰς
 τιμὴν τῶν θεῶν τους, ὅπου ὠνόμαζον Ἰνδιγέτας, του-
 τέστιν ὅπου δὲν εἶχον χρεῖαν τινὸς πράγματος ἦσαν
 καὶ οἱ θεοὶ καλούμενοι οἰκιακοί. καὶ οἱ ἐξαίρετοι ἄν-
 θρωποι, τοὺς ὁποίους ἐσυναριθμοῦσαν μὲ τοὺς θεοὺς,
 κάμνοτές τους τὴν ἀποθέωσιν, ὠνομάζοντο Ἰνδιγέται.

Ἡ ἀποθέωσις ἦτον ἱεροπραξία ἐφευρεθεῖσα εἰς τὴν
 Ρώμην, διὰ τῆς ἁποίας ἐθεοποιοῦσαν τοὺς βασιλεῖς
 των. Ὁ Ρωζίνος, μετὰ τὸν Ἡρωδιανὸν, κάμνει
 τὴν περιγραφὴν. λέγει λοιπὸν, πῶς ἀφ' οὗ ἔθαπταν
 τὸν βασιλέα κατὰ τὸ κοινὸν ἔθος, ἔβανον τὴν εἰκόνα
 του ἀπὸ κερὶ πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ παλατίου, ἐπὶ
 κλίνης ἐλεφαντίνης μεγαλοπρεπῶς ἐσολισμένης, εἰς
 διάστημα μιᾶς ἐβδομάδος. καὶ οἱ ἰατροὶ ἐπήγαιναν
 καὶ τὸν ἠΰρισκαν ὡσὰν γὰρ ἦτον ἀκόμι ἀσθενής, καὶ οἱ
 ἄρχοντες ὅλοι τῆς γερουσίας ἐπαρασταίνοντο ἐνδεδυ-
 μένοι μὲ λυπητερὸν ἔνδυμα. μετὰ ταῦτα ὁ βασιλεὺς
 ἐπιστεύετο ἀπεθαμένος, καὶ τὸν ἐμετάφερναν εἰς τὸν
 τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐτυνήθιζον ἢ ἀποθέτουν τὸ ἐ-
 πάγγελμά τους ὅσοι εὐρίσκοντο εἰς ἀρχὴν καὶ κριτή-
 ριον. Ὅστις πάλιν ἐδιαδέχετο τὴν βασιλείαν, ἀνέ-
 βαινευ εἰς τόπον ὑψηλὸν, καλούμενον Ἐμβολοι, καὶ
 ἦτον κατασκευασμένος ἀπὸ πλώρας τῶν καραβίων, εἰς

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

Τὰ παίγνια τῆς Ἑλλάδος πρὸς τιμὴν τῶν ψευδοθεῶν.

ΤΑ παίγνια καὶ μάχαι, εἰς ταῖς ὁποίαις ἡ νεότης ἐγυμνάζετο παλαιότερον, ὅχι μόνον ἐφευρέθησαν διὰ νὰ καταστήσουν τοὺς ἀνθρώπους ἐπιτηδείους διὰ τὸν πόλεμον, ἢ διὰ νὰ χαροποιήσουν τὸν λαὸν, ἀλλὰ καὶ διὰ τιμὴν τῶν θεῶν, πανηγυρίζωντες τὰς ἐορτὰς μετὰ ταύταις χαραῖς. διὰ τοῦτο δὲν ἤρχιζαν, μήτε ἐτελείωναν εἰρή μὲ θυσίαις, καὶ πρὸς τούτοις ἐσυνήθιζον εἰς τοὺς ναοὺς τῶν διάφορα παίγνια. τοῦτο διδάσκει ὁ ποιητὴς Ὅμηρος, ὁμιλῶντας περὶ ἐκείνων ὅπου ἐπαίζον μὲ τοὺς κύβους, ἢ ἀσπραγάλους εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς. Ὁ Παλαμήδης ἐφεῦρεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος ἕνα εἶδος ἀπὸ ληξίδια, διὰ ψυχικὴν ἀνεσιν τῶν στρατιωτῶν, καὶ διὰ μάθησιν τῆς πολεμικῆς δεξιότητος. μετὰ καιρὸν ἐμεταβάλλθησαν τὰ πράγματα, καὶ τὸ πρῶτον παίγνιον ἔμεινε διὰ τὸν κοινὸν λαὸν, καὶ τὸ δεύτερον διὰ τοὺς χρησιμωτέρους ἀνδρας, οἵτινες ἐπερνοῦσαν τὸν καιρὸν τους μέγα εἰς τοὺς ναοὺς τῶν θεῶν.

Μεταξὺ τῶν πολέμων, καὶ δημοσίων παιγνίων, ἔ-

ἐπεκράτησαν πολλοὺς χρόνους.

Τὰ κυριώτερα, καὶ πλέον ἐξαισία ἦσαν τὰ Ὀλύμπια διωρισθέντα παρ' Ἡρακλέους εἰς τιμὴν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, πλησίον τῆς πόλεως Ὀλυμπίας ἐπαρχίας τῆς Ἡλίδος, ὅπου οἱ νικηταὶ δὲν ἐλάμβανον ἄλλην ἀνταμοιβήν, μόνον πῶς ἐσεφανώνοντο μὲ κλάδου εὐλαίας, αὐτὰ ἐγίνοντο περίπου κάθε πέντε χρόνους.

Ἐπειτα οἱ ἀγῶνες ἀφιερώθησαν τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς μνήμην τοῦ φονευθέντος θηρίου Πύθωνος, καὶ οἱ νικηταὶ ἐσεφανώνοντο μὲ δάφνην.

Τὰ Ἴσθμια, ἤτοι τὰ παίγνια ὅπου ἐπανηγυρίζοντο εἰς τὸν Ἴσθμὸν τῆς Κορίνθου, ἀφιερώθησαν τοῦ Ποσειδῶνος διὰ προσαγῆς τοῦ Θησέως, καὶ οἱ νικηταὶ ἐσεφανώνοντο μὲ κλάδου πίτυος, ἤτοι κουκουναριᾶς.

Οἱ ἀγῶνες ὅπου ἐγίνοντο εἰς τὸ ἄντρον Νεμαίου ἦσαν εἰς τιμὴν τοῦ Ἡρακλέους, ὅς τις μὲ τόσην δόξαν ἐκοπίασε κατατροπώνωντας τὸν Νεμαῖον λέοντα. λέγουσιν ἄλλοι πῶς οἱ ἀγῶνες οὗτοι ἐθεμελιώθησαν δι' ἀφορμὴν τοῦ Ἀρχεμόρου υἱοῦ τοῦ βασιλέως Λυκούργου ἐπειδὴ καὶ οἱ Ἀργεῖοι πορευόμενοι μὲ τὸν βασιλέα τους Ἄδρασον πρὸς τὸν πόλεμον τῶν Θηβῶν, καὶ εἰς ἐκεῖνου τοὺς τόπους ἐνοχλούμενοι ἀπὸ μεγάλῃν οἴψαν, καὶ ἡ τροφὸς τοῦ μικροῦ Ἀρχεμόρου ἀφ' οὗ

τὸν βίον τοῦ Ἰθυσέως .

Τέλος πάντων ἐπεκράτησε τὸ τρέξιμον τῶν ἵππων ,
καὶ τῶν ἀμαξῶν . ὅπου ἐγένετο εἰς τὸν ἵπποδρόμον ,
ὅστις ὠνομάζετο οὐ μόνον τὸ σάδιον , ἀλλὰ καὶ ὁ κύ-
κλος , τὸ σχῆμα τοῦ ὁποῖου ἦτον ὀσειδῆς , ἤγουν ὅχι
τέλεια σφρηγγῶν , ἀλλὰ εἰς εἶδος αὐγού .

Ὁ Κύκλος τῶν Ὀλυμπίων ἀγῶνων εἶχεν ἕξ ἐνὸς
μέρους τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν , ἐκ τοῦ ἄλλου ἦτον γε-
μάτος ἀπὸ ξίφη γυμνά , καὶ κοπτερά . ὁ τόπος , ὅθεν
ἤρχιζαν τὸν δρόμον τὰ ἄλογα ἐλέγγοτο ἀφετηρία , καὶ
δὲν ἦτον ἄλλο , παρὰ μία γραμμὴ , ἢ ἓνα σχοινί ἐκ-
τεταμένον πλάγια , ἐνδον τοῦ ὁποῖου ἔσεκαν τὰ ἄλο-
γα , καὶ τὰ ἀμάξια , καὶ ἀνέμεναν τὸ σημεῖον διὰ να
τρέξουν . οὕτως εἰσέβαιναν εἰς τὸν δρόμον , σπουδά-
ζοντες μὲ ὄλην τὴν δύναμιν να φθάσουν πρὸ τὸν ὀ-
ρον , ἢ τέλος τοῦ δρόμου , ὅπου ἦτον ἓνας στύλος , εἰς
τὸν ὀπίου ἐπρεπε να ἐλθουν , καὶ να ὑπάγουν τριγύ-
ρου ἑπτὰ φοραῖς διὰ να λάβουν τὸ βραβεῖον . Ἀνί-
σως λοιπὸν καὶ εἰς τοὺς γύρους ἀμπαθῶν ἢ πρὸς τὸν
στύλον , ἢ πρὸς ἄλλο ἀμάξι , ὀλοτελῶς ἐκατακόπτοντο ,
διατὶ ἔτρεχαν μὲ μεγάλην βίαν καὶ ἄρμην .

Ὅσοι ἔτρεχαν μὲ τὸ ἄλογον , εἶχαν ὁμοῦ δύο ἄ-
λογα , καὶ ἦσαν τόσοι ἐλαφροὶ , εὐκίνητοι καὶ ἐπιδέ-
ξιοι

ἀναβαίνοντας εἰς ὑψηλὴν πέτραν, δὲν τὸν ἐμετακίνας
 πινὰς δυνατὸς ἄνθρωπος. τέλος πάντων εὕρισκόμενος
 εἰς ἕνα δάσος, καὶ θελώντας νὰ χαρίσῃ μὲ τὰς χεῖρας
 του τὰ δύο μέρη ἑνὸς δένδρου ὀλίγον σχισμένου, τὰ
 ῥηθέντα μέρη ἐνώθησαν ὁμοῦ, ὥστε μὴ δύνηθεὶς πλῆσον
 νὰ ἐλευθερωθῇ, ἐκαταφαγώθη ἀπὸ τοὺς λύκους.

Οἱ Παλυδάμας εἰς τὴν νεαράν του ἡλικίαν ἐκατα-
 πιάσθη μ' ἕνα λέοντα ἐπάνω τοῦ ὕρου Ὀλύμπου, καὶ
 τοῦ ἐπνίξε μὲ τὸ χέρι του ἐπίασεν ἕνα ταῦρον ἀγριώ-
 τατον, καὶ τὸν ἐκράτει ἀπὸ τὰ ὀπίσθια τόσον δυνατὰς
 ὅπου δὲν ἐδυνήθη νὰ φύγῃ μ' ἕνα χέρι ἐπάσεν ἕνα ἄ-
 μάξι, ἀγκαλιὰ καὶ νὰ τὸ ἐσυρναν ἀλλογαῖς δυνατά.

Προσθέτομεν εἰς τὰ ῥηθέντα, πῶς οἱ τοιαῦτοι ἀ-
 γῶνες ἐκατάστησαν τοὺς Ἕλληνας τόσον πολεμάρχους,
 ὅπου μὲ ὀλιγάνθρωπον στρατεύμα ἐκαταδάμαζαν στρα-
 τώτας ἡμερῆτους, ὅπου ἐκ τῆς Περσίας ἐκατέβατ-
 νον ἐναντίον τους, καθὼς φαίνεται εἰς τὴν Θείαν
 Γραφήν, μετὰ τὴν ἰστορίαν τοῦ Δανιήλ, καὶ τοῦ
 Ζοροβάβελ.

ἡ Ὀρχῆσρα, ἡ γουὴ πεδίας, ἡ ταυὶ ἰσιωμαδά, καὶ ὠνομάζετο πόδιον, ὅπου ὁ βασιλεὺς εἶχε τὸν θρόνον του. εἰς τὴν αὐτὴν Ὀρχῆσραν εὐρίσκοντο οἱ ἄρχοντες τῆς γερουσίας, οἱ Δήμαρχοι, αἱ Ἐξιάδες, καὶ ὁ Ἄγωνοθέτης, ὅς τις ἔδιδε καὶ τὴν πληρωμὴν, καὶ ἡ δωρεὰ πρὸς τοὺς νικητὰς ἐλέγετο βραβεῖον.

Ἐν ἀρχῇ τῆς βασιλείας οἱ βασιλεῖς πάντοτε ἦσαν οἱ Ἄγωνοθέται, ὕψερρον ἐπέρασε τὸ τοιαῦτον ἀξίωμα εἰς τὸν πραιπόρι, ἦτοι στρατηγόν· εἰς τόπον τοῦ ὁποίου ἐκλέγασιν ἓνα καλούμενον Δικτάτορα, λέξις ἀπὸ τοῦ δίκου, ἡ γουὴ λέγω, διατὶ ἐλέγετο, ἦτοι ὠνομάζετο, ἐκλέγετο ἀπὸ τὸν Ὑπατον. τέλος πάντων ἀφ' οὗ ἐφθασε τὸ βασιλεῖον εἰς μεγαλοπρέπειαν, ὅχι μόνον οἱ βασιλεῖς, ἀλλὰ καὶ οἱ βουλευφόροι, καὶ οἱ ἄλλοι Κριταὶ ὅταν ἐδέχοντο τὴν ἀξίαν τους, καὶ ἐπισασίαν ἐτχαροποιούσαν συχνὰ τὸν λαόν με τοιαῦτα θεάματα.

Οἱ παλαιοὶ τῆς Ῥώμης ἦσαν τόσον δοσμένοι πρὸς τὰ τοιαῦτα, ὥστε ὅπου ἔσπεκαν ἡμέρας καὶ νύκτας χωρὶς νὰ τοὺς μέλη νὰ φάγουν, ἢ νὰ πῖουν· μόνον ἐτ κείνοι ὅπου ἐδιάταζον τὰ θεάματα, συχνάκις ἐτοίμαζαν τραπέζια δημόσια πρὸς τὸν λαόν.

Πλὴν ἀγκαλὰ καὶ πᾶσα ἡ Ἑλλάς ἐσυναθρίζετο εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, ἡ μεγαλειότης ὅμως δὲν

ξίων, ἐφευρέθησαν οἱ ἀγῶνες τῶν ξιφηφόρων, αἱ ναυμαχίαι, καὶ τὰ κινήγια πάσης φύσεως ζῶων. διὰ τοῦτο ἔκτισαν ἀμφιθέατρα, τὸ σχῆμα τῶν ὁποίων εἶχεν ὀλίγην διαφορὰν ἀπὸ τοὺς κύκλους, ὅσον διὰ τὴν διάθεσιν τῶν κλιμακίδων καὶ βαθμῶν, ὅπου ἐκάθοντο οἱ θεαταί, καὶ ἦσαν ἑρογγυλά, πλὴν ἔκλιναν πρὸς τὸ ὠσειδες, ἦγον πρὸς τὸ εἶδος τοῦ αὐγοῦ.

Τὰ θεάματα ἐπαριστάνοντο εἰς τὴν μέσην, ἢ πρὸς τὸ βᾶθος, λεγόμενου ἄμμος, διατι ὁ πλατύς τόπος ἦτον σκεπασμένος ἀπὸ ἄμμου, διὰ τὸ ἀφανισθῆ εὐκολώτερον τὸ αἶμα ὅπου ἐχύνετο, καὶ νὰ σκεπασθῆ κάλλιον, κινῶντας καὶ ἀνακινῶντας τὴν ἄμμον.

ὑποκάτω τῶν ἀμφιθεάτρων εὕρισκοντο σπήλαια, ἦγον μεγάλαις τρίπαις διὰ τὰ θηρία, ἢ διὰ νὰ κρατοῦσι νερὰ πρὸς ἔνδειξιν τινὸς ναυμαχίας. ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἦσαν αἱ κλίμακες, διὰ τῶν ὁποίων ἀνέβαιναν εἰς τὰ διατεταγμένα τάγματα. καὶ αἱ ἐξοδοὶ τῶν τοιούτων κατοικημάτων ἐκαλοῦντο Ἐμετικά, πρὸς τὸ πολὺ πλῆθος τοῦ λαοῦ, ὅπου εἰς κάποιον τρόπον ἐξήρχετο ἐκεῖθεν μετὰ τὸ τέλος τῶν ἀγῶνων. Ὅσοι δὲν εὕρισκον τόπον ἐπάνω εἰς τὰ τάγματα καὶ βαθμούς ἐκαλοῦντο ἐκβεβλημένοι, διατι ἐσέκοντο εἰς διαφόρους γωνίας, καὶ δὲν ἔβλεπον, μόνον ἰσάμε-

λωτοι, διωρισμένοι πρὸς τοιαύτην σαρκοσφαγίαν, καὶ ἐβάνοντο πρότερον εἰς χεῖρας ἑνὸς διδασκαλοῦ τῆς κρυσουργικῆς τέχνης, ὅπου τοὺς ἐμάχθαι τὴν γυμνασίαν ταύτην. Ἡ αὐλὴ τῶν ὀπλων ἐκαλεῖτο λατινικῶς Βατουάλια, ἤγουν τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐμάχοντο διὰ γύμνασιν μὲ ξίφη ξύλινα, καὶ ὠνομάζετο ρούδις, ἤγουν αὐτόσκειυος, ἀτελής· ὅθεν διὰ τὴν ἐξηγήσασιν ταύτην τὴν πράξιν ἔλεγον ρούδιβους βατούερε, ἤγουν μάχεσθαι ὀπλοῖς ἀτελέσσις.

Εὐρίσκοντο διαφόρου γένους· ἄλλοι ἐμάχοντο μὲ ξίφος γυμνόν, καὶ ἀσπίδα, ἄλλοι ἐνόπλιζον ὅλον τὸ σῶμα, καὶ ἄλλοι ἐπορευόντο μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς περιζωσμένους, καὶ ἐκαλοῦντο ἀνδαβάται, ἤγουν ὅπου ἐμάχοντο τυφλά, ἄλλοι ἐμεταχειρίζοντο ἕνα δίκτυον ἐναντίων τῶν ἀνταγωνιστῶν, καὶ ὠνομάζοντο λατινιστὶ μιρμιλιόνες, καὶ ἐβαστοῦσαν ἐπάνω τοῦ ἐδικοῦ τους ἐνδύματος ἕνα ὀφάριον· καὶ ἀνίσως ἐπιάνονταν κατὰ τύχην περικυκλωμένοι μὲ τὸ δίκτυον, δὲν ἐδύνοντο νὰ φύγουν τὸν θάνατον.

Ἦσαν καὶ ἄλλοι ξιφηφόροι μικρᾶς ἡλικίας, δηλαδὴ ἀνθρωπίσκοι καλούμενοι Νάνοι, καὶ πήχεις· πλὴν ἀγχαλὰ καὶ ἡ τοιαύτη κατάστασις ἦτον ταπεινοτέρα, καὶ ἀτιμωτέρα τῶν ἄλλων· μὲ ὅλον τοῦτο καὶ ἄρχον-

μέσα μίαν φοράν πέντε χιλιάδες τριακοσῆς φύσεως
 θηρίων· λόγου χάριν, λέοντας, ἑλέφαντας, ἄρκτους,
 ταύρους, ἀγριοχοίρους, πάνθηρας, ρινοκέρωτας, καὶ
 ἄλλου γένους· Ἔσθ' ὅτε ἔβανον τὰ θηρία νὰ μάχων-
 ται ἀνάμεσόν τους· ἄλλαις φοραῖς εὐρίσκοντο ἄνθρω-
 ποι ἔμπειροι τῆς τοιαύτης φοβερᾶς τέχνης· καὶ ἄλ-
 λαις φοραῖς μὲ σκληρότητα βδελυκτὴν ἐχαίρουτο ἐκ-
 θέτοντες ἀνθρώπους διὰ νὰ τοὺς βλέπουσι νὰ κατα-
 κόπτονται ἀπὸ τὰ θηρία, καὶ νὰ κατατρώγονται, κα-
 θὼς ἐσυνέβαινεν εἰς τόσους Χριστιανούς ὅπου τοιοῦτο-
 τρόπως ἐθανάτωσαν διὰ τὴν πίσιν τοῦ Χριστοῦ· Πό-
 τε καὶ πότε παρευθὺς ἐφαίνετο ἓνας λόγγος εἰς τὸ μέ-
 σον τοῦ ἀμφιθεάτρου μὲ πλῆθος θηρίων, ὅπου ἔτρεχαν
 ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· καὶ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἦσαν μικροὶ
 σωλῆνες, ἤγουν κανάλια, ὅπου ἀναθυμιάζαν μυρωδίας,
 ἐκ τῶν ὁποίων καθέννας ὁσφραϊνόμενος εὐφραίνετο μὲ
 ἀγαλλίασιν· πολλαῖς φοραῖς διὰ μέσου τινῶν μηχαν-
 ῶν, ὅπου ἐκαλοῦντο πήγματα εἰς μίαν στιγμήν ἐμ-
 φανίζοντο, καὶ ἐξαφανίζοντο πόλεις, πυρκαϊαί, μά-
 χαι, καὶ παρόμοια, χωρὶς νὰ ὀμιλήσωμεν διὰ ταῖς
 σκέπαις ἢ ἀπὸ λεπτόλινου, ἢ ἀπὸ μετὰξι ἀπείρου με-
 γέθους, ὅπου ἐξαπλώνονταν διὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴν
 καύσιν τοῦ Ἡλίου, χωρὶς νὰ ὀμιλήσωμεν οὔτε δι' ἐ-

θίας, καὶ τραγωδίας ὁ κίτρος ἔχει, καὶ τὸ ὄν κίτρον
 Ἡ σκηνὴ αὐτῶν τῶν θεάτρων ἦτον ποιουτοτρόπως
 συμπεπλεγμένη, ὅπου ἐδύνατο νὰ μεταφερθῆ τριγύρου,
 διὰ ἔνδειξιν πολλῶν διαφοροτήτων, κατὰ τὰς μεταβα-
 λὰς, ὅπου τὸ προκείμενον, καὶ ἡ πρᾶξις τὸ ἐξίτηι,
 ἔταν αἱ παριστάνοντο αἱ τραγωδίαι· ἡ σκηνὴ τῆς κω-
 μωδίας ἐπαρομοιάζεν ιδιωτικούς οἴκους, καὶ ἡ σατυ-
 ρικὴ πάλιν ἦτον συνθεμένη ἀπὸ βουνά, σπήλαια,
 θένδρα, καὶ πηγαῖς.

Διηγείται ὁ Πλίνιος τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν σο-
 λισμάτων τοῦ θεάτρου, ὅπου ὁ Σκαῦρος ἔκαμε νὰ
 κτίσουν, ὁ Κούριος μὴ δυνηθεὶς νὰ τὸν ἰσάσῃ κατὰ
 τὴν μεγαλόπρέπειαν, τὸν ὑπερέβη εἰς τὴν ἐφεύρε-
 σιν μιᾶς θαυμαστῆς τεχνουργίας· ἐπειδὴ ἐτέλεσε δύο
 θέατρα χωριστὰ νὰ κάθεται ὁ λαὸς τῆς Ῥώμης μὲ
 πολλὴν ἄνεσιν, καὶ τὰ ῥηθέντα δύο θέατρα ἐγύριζαν
 εἰς τρόπον, ὅπου εὐκόλα ἐνώνοντο ἐν σχήματι ἀμφιθεά-
 τρου· Ὁ Πομπήϊος δὲν ἠθέλησε νὰ φανῆ κατώτερος τῶν
 προῤῥηθέντων εἰς ταύτην τὴν ὑπόθεσιν· ἔδειξε μάλιστα
 καὶ πολλὴν μεγαλειότητα κατασκευάζωντα ἓνα θέα-
 τρον, μέσα εἰς τὸ ὅποιον, καθὼς γράφει ὁ Τερτυλλιανὸς,
 ἔκαμε τὴν κτίσιν καὶ ἀφιέρωσιν τοῦ ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης.

Πλὴν ὅσα ἐνταῦθα ἐδιηγῆθαμεν, δὲν ἦσαν διατεταγ-
 μένα,

Π Ι Ν Α Ξ

Τῶν περιεχομένων ἐν τῷ παρόντι Βιβλίῳ.

Α

	Φύλ.
Ἀβὺλη βουνὸν Μαυριτανίας .	77
Ἀγάλματα ἀφιερῶνται εἰς τοὺς ψευδοθεοὺς .	183
Ἀγαλμα τοῦ Ἀγέμωνος εἰς Αἴγυπτον .	40
Ἀγαμέμνων βασιλεὺς .	130
Ἀγαμέμνονος συμβάντα .	150
Ἀγήνωρ .	101
Ἀγριόχοιρος Καλιθῶνος .	84
Ἀγχίσης καὶ Αἰνείας .	123
Ἀγῶνες τέσσαρες ὁποῖοι .	211
Ἀδης κατὰ τοὺς ποιητὰς .	53
Ἀδμητος βασιλεὺς Θεσσαλίας .	22
Ἀδρασος .	109. 134
Ἀδωνις φονευθεὶς .	26
Ἀθάμας βασιλεὺς Θηβῶν .	46

Ἄμαλθείας κέρας .	79
Ἄμαθουντα .	38
Ἄμφιθεάτρου πρῶτον θέαμα .	219
Ἄμφιάραος Μάντης .	112
Ἄμφίωνος Μουσικὸν λάλημα ὁποῖον .	92
Ἄμφιτρίτη .	43
Ἄμφιτρίων Θηβαῖος .	58
Ἄνδραγαθία Ἡράκλεους .	75
Ἄνθοῦσα θεά .	19
Ἄνταιος υἱὸς τῆς γῆς .	76
Ἄντηνωρ .	161
Ἄντιγόνης ἱστορία .	114
Ἄπις θεὸς Αἰγυπτίων .	205
Ἀποθέωσις τις εἰς Ῥώμην .	206
Ἀπόλλων ἐνομιζέτο Ἥλιος .	24
Ἀπόλλων ἐφευρετὴς τῆς Μουσικῆς .	25
Ἀπόλλωνος ἱστορία .	20
Ἀπόλλωνος γέννησις .	20
Ἀργοναυὲς ὁποῖα ἦεν, καὶ διατί .	97
Ἀργοναῦται .	96. 98
Ἄργος .	174
Ἄρης, καὶ θυσία αὐτοῦ .	194
Ἄργος ὁ πολυόμματος .	19

Ἄψυρτος τίς . . . 99

6

Βάαλ, ἢ Βῆλος ὁποῖος . . . 178

Βαβυλῶνος τεῖχη . . . 187

Βαβυλῶνος βασιλεὺς . . . 185

Βάθος Ταρτάρου . . . 57

Βάκχου ἱστορία . . . 32

Βάκχαι τίνες καὶ Βασσάριδες . . . 33

Βαρούχ . . . 185

Βάττος ὁ βοσκός . . . 36

Βέλη τοῦ Ἡρακλέους βαμμένα εἰς τὸ αἷμα τῆς

Ἰδρας . . . 80

Βελλαρμῖνος . . . 185

Βελλερεφόντης . . . 56 . 174

Βερεκυνθία θεά . . . 11

Βιωτία πόθεν ὠνομάσθη . . . 102

Βούσιρις βασιλεὺς Αἰγύπτου . . . 24 . 75

Βριαρεὺς . . . 14

Βρόμιος . . . 32

Βρόντης Κύκλωπας . . . 18

Δευκαλίων υἱὸς Προμηθέως .	27
Δηϊάνειρα .	79
Δηϊανείρας τὸ ἔνδυμα διατὶ φαρμακῶνει τὸν Ἡρακλέα .	80
Δηϊολέοντα φονευθέντα .	102
Δηΐφοβος .	143
Δῆλος νησίον πλέον εἰς τὴν θάλασσαν ἔνθεν κάκειθεν .	20
Δήμητρα θεὰ τῶν καρπῶν .	31
Δίδυμοι σημεῖα τοῦ Ζωδιακοῦ .	91
Διμήτωρ ὁ Βάκχος .	32
Διομήδης .	74
Διόσκουροι τίνες .	91
Διονύσου ἱστορία .	32
Διὸς ἱστορία .	13
Διὸς Ὀλυμπίου ἄγαλμα, πέμπτον θαῦμα .	188
Διχόνοια τῶν θεῶν διὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος .	136
Διχόνοια Ὀδυσσεῶς καὶ Αἴαντος διὰ τὰ ὄπλα τοῦ Ἀχιλλέως .	142
Διώνη θεὰ .	38
Δρέπανον, ἢ Τράπανον .	164
Δρυῖδων, ἢ Δρυῖδων ἱερέων :	202

Ἐλλήσποντος πόθεν .	κίσιπὸ κρηθῆσθ' ἀνὸδ	46
Ἐνδυμίων ἀγαπητικὸς Σελήνης .		29
Ἐνταφιασμὸς βασιλέων ἐν Ῥώμῃ .		206
Ἐορταὶ Ἀθῆνας .		204
Ἐορτῶν περὶ διωρισμένων εἰς τιμὴν τῶν ψευδοθεῶν .		203
Ἐποψ ζῆτεῖ τὸν Ἴτυν .	κίσιπὸ κίσιπ	221
Ἐρατὴ ἢ Μοῦσα .	κεφαλαῖα	26
Ἐριλλος βασιλεὺς .	κίσιπὸ κίσιπ	75
Ἐριχθόνιος .	κεφαλαῖα 41	123
Ἐριννύες, καὶ Εὐμενίδες τίνες .	κίσιπὸ κίσιπ	55
Ἐρμαφρόδιτος .	κεφαλαῖα 4	36
Ἐρμουῦ ἱστορία .	κεφαλαῖα 34	34
Ἐρόστρατος ἔκαυσε τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος .	κεφαλαῖα 30	30
Ἐρύμανθον ὄρος	κεφαλαῖα 72	72
Ἐσπερίδες φυλάττουσι τὰ χρυσᾶ μῆλα .	κεφαλαῖα 75	75
Ἐσπερος Ἀστὴρ τίς .	κεφαλαῖα 40	40
Ἐστία ποῖα θεὰ λέγεται .	κεφαλαῖα 197	197
Ἐξιάδες ἰέρισαι παρθένοι .	κεφαλαῖα 13	13
Ἐξιάτορες τίνες .	κεφαλαῖα 190	190
Ἐτεοκλῆς .	κεφαλαῖα 109	109
Εὐάδνης ἔρωτας .	κεφαλαῖα 115	115
Εὐγλωττίας ἐφευρετὴς τίς .	κεφαλαῖα 36	36
Εὐξείνος Πόντος .	κεφαλαῖα 31	31

Ἡλύσιον ὁποῖος τόπος .	35. 59
Ἡρα γεννᾶ χωρίς συνουσίας ἀνδρός	19
Ἡρας ἱστορία .	17. 47
Ἡρακλέους ἱστορία .	58
Ἡρακλέους δώδεκα ἄθλα .	71
Ἡριδανὸς ποταμὸς .	27
Ἡρόφιλος .	203
Ἡρωες ὁποῖοι ἦσαν .	62
Ἡσιόνη τίς .	23. 124
Ἡφαίστος .	18
Η Ἄλαια ἢ Μοῦσα . - ἀπόδειξις τῆς ἀπορίας ἐξ ἧς ἀποδείχθη ὅτι ἡ Ἄλαια ἦν ἡ Μοῦσα	26
Θαύματα ἐπὶ τοῦ Κόσμου .	187
Θαῦμα πρῶτον τὰ τεῖχη τῆς Βαβυλώνης .	187
Θεὰ ἢ Ἑρα ὁποῖους δυοῖμους γεννᾶ .	9
Θεάματα τῆς παλαιᾶς Ῥώμης .	215
Θεάματων τρίτον εἶδος ὁποῖον .	223
Θεάτρον ὅπου ἐφεῦρεν ὁ Κούριος .	224
Θεάτρων , θεαμάτων καὶ ἀμφιθεάτρων διαφορὰ .	223
Θεάτρων σχολισμὸς .	222
Θέμις θεὰ δικαιοσύνης .	28

- Ἰανός 10
 Ἰανός δέχεται τὸν Κρόνον φευγάτου 10
 Ἰανός βασιλεύς 172
 Ἰάσωνος ἱστορία 96
 Ἰδομενεύς 149
 Ἰεροσκόπει 200
 Ἰερέων περὶ τῶν ψευδοθεῶν 196
 Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ 123
 Ἰκαρος 37
 Ἰκάριον πέλαγος πόθεν 37
 Ἰλος, ὅθεν Ἴλιον ἢ Τρωάδα 124
 Ἰνδιγέται θεοὶ οἰκιακοί 206
 Ἰνώ 45
 Ἰξίων 59
 Ἰοκάστη 105
 Ἰόλη 80
 Ἰπποδάμεια 117
 Ἰππόδρομον 112
 Ἰπποκένταυροι ὅσοιοι 87
 Ἰππολύτη βασίλισσα Ἀμαζόνων 73
 Ἰππόλυτος 21

Καλυψώ δέχεται τὸν Ὀδυσσεά . . .	158
Κάλχας Μάντις . . .	138
Καμήλη βασίλισσα . . .	170
Καπανεύς ὁποῖος . . .	112
Καρχηδῶν πόλις . . .	165
Κασσάνδρα . . .	147, 151
Κάτορος ἱστορία . . .	90
Κατακλυσμός Δευκαλίωνος . . .	28
Κελητισαὶ τίνες . . .	213
Κένταυρος ὁ Νῆσσοσ . . .	80
Κένταυροι ὁποῖοι . . .	59
Κέρας ἀμαλθείας ὁποῖον . . .	79
Κέρβερος ὁ σκύλος τοῦ Ἅδου . . .	54
Κηρυκεῖον Ἑρμοῦ . . .	35
Κίμβοι . . .	191
Κίρκη θυγάτηρ Ἥλιου . . .	156
Κίρκη Μάγισσα . . .	50
Κλειώ ἡ Μοῦσα . . .	26
Κλεομένης Θεὸς Αἰγυπτίων . . .	63
Κλυταιμνήστρα . . .	150
Κλωθώ ἡ Μοῖρα . . .	55
Κολοσσὸς τῆς Ρόδου πέμπτον θαῦμα . . .	25, 188
Κορύβαντες ἱερεῖς . . .	12

Δαβύρινθος Θαῦμα δεύτερον . . .	187
Δαίσις βασιλεύς . . .	106
Δαιτυργόνες . . .	155
Δακεδαιμόνιοι . . .	191
Δαομέδων . . .	124
Δαοδάμεια . . .	139
Δαομέδων βασιλεύς . . .	23
Δάρες Θεοὶ Λατίνων . . .	60
Δαύρεντος πόλις . . .	167
Δάχεσις ἢ Μοῖρα . . .	55
Δέρμη λίμνη . . .	71
Λευκοθέα τίς . . .	47
Δέων σημεῖον τοῦ Ζωδιακοῦ . . .	71
Δῆδα ἐγέννησε δύο αὐγά . . .	90
Δήθης νερά . . .	35
Δητὼ γυνὴ τοῦ Διός . . .	20
Δίμνη Αὐλίδος . . .	133
Δίτυος Ῥάβδος . . .	200
Διχαῖδες πόθεν λέγονται . . .	81
Δυαῖος . . .	32
Δυγκεύς ὁποῖος . . .	98
Δύκαια ἑορταὶ εἰς Ῥώμην . . .	52
Δύκαια ὁποῖα . . .	197

Μενέλαος φιλοξενεῖ τὸν Πάριον .	129
Μενέλαος ἀνέλαβε τὴν Ἑλένην .	147
Μενοικεὺς υἱὸς Κρέοντος .	110
Μετεμψύχωσιν τίς ἔλεγε .	35
Μηδεία Μάγισσα περιβόητος .	99
Ἰφάνδρεῦθι μὲ τὸν Αἰγέα .	101
Μίδας πῶς ἔλαβεν αὐτία Γαιϊδάρου .	94
Μίλων Κρατωνιάτης ἀθλητής .	213
Μίνωας βασιλεὺς , ὅθεν ὁ Μινώταυρος .	27 . 84
Μινώταυρον νικᾷ ὁ Θησεύς .	84
Μισθοδοσία ποία ἐλέγετο .	221
Μοῖραι τρεῖς .	55
Μορφεὺς θεὸς ὀνείρων .	55
Μοῦσαι θυγατέρες Διὸς καὶ μνημοσύνης , καὶ ἦσαν ἑννέα .	26
Μύθων ἀλήθεια .	171
Μυρτίλος .	117
Μυρμηδόνες πόθεν ἔγιναν .	57
Μῶλυ φυτὸν ὁποῖον .	157
Μῶμος θεός :	61

Ἐιφηφόροι μικρᾶς ἡλικίας . VI	220
Ἐιφηφόρων ἀγῶνες .	218
Ἐιφηφόρων πρῶτον θῆμα .	219

O.

Ὀδυσσεύς .	153
Ὀδυσσεύς ἀποβιβάζει τὸν Πηνελόπειον .	133
Ὀδυσσεύς ἀποβιβάζει τὸν Ἰφιδάμαντα .	131
Ὀδυσσεύς πῶς περνᾷ τὰς Σειρήνας .	50
Οἰδίποδος ἱστορία .	105
Οἴνου ἐφευρετὴς ὁ Βάκχος .	33
Οἰχαλία πόλις .	80
Ὀλύμπια παιγνίδια .	210
Ὀμφάλη βασίλισσα Λυδίας .	78
Ὀπιν λέγουσιν οἱ Λατῖνοι τὴν Κυβέλαν .	11
Ὀπλα Ἀχιλλέως .	133
Ὀργια Διονύσου .	33
Ὀρέσου συμβάντα .	152
Ὀρεσις ἢ Ἀνδριανούπολις .	153
Ὀρφείως ἱστορία .	92
Ὀρχήστρα ὅποια .	216
Ὄσιρις βασιλεὺς .	179

Πασιφάη .	27
Πάφος .	38
Πελοπόννησος πόθεν .	118
Πέλοπος ἱστορία .	115
Πέλοψ .	117
Πειναιὸς ποταμὸς .	73
Πενάτες θεοὶ Λατίνων .	60
Πένταθλοι τίνες καὶ παίγματα αὐτῶν .	209
Πενθησιλέα βασίλισσα Ἀμαζόνων .	136
Περσεφόνη .	29. 31
Περσέως ἱστορία .	64
Περσία πόθεν ἐκλήθη .	65
Πήγασος ἄλογον .	42. 66
Πηνελόπη .	131
Πηνελόπης ἀγάπη .	159
Πηνελὸς ποταμὸς .	22
Πίκος βασιλεὺς Λατίνων .	52
Πλίνιος .	189
Πλούτων καὶ Ποσειδῶν υἱαὶ τοῦ Κρόνου .	10
Πόλεμος τῆς Θήβας .	109
Πολιορκία τῆς Τρωάδος .	135
Πολύβιος πατὴρ Οἰδίποδος .	106
Πολυδεύκου ἱστορία .	90

κοντο νὰ μεταβαλθοῦσι καὶ νὰ γένουν ἄνθρωποι, καὶ
 διὰ τοῦτο ἐκλήθησαν Μυρμηθῶνες, ἀγκαλὰ καὶ κατὰ
 τὸ ἀληθές δὲν εἶχαν τοιαύτην ὀνομασίαν, παρὰ μό-
 νον διατὶ ἐκαταγίνοντο πολλὰ εἰς τὴν δουλείαν καὶ κό-
 πους, καὶ κατὰ μίμησιν τῶν μυρμηκῶν ἔφεραν πάν-
 τος τὴν γῆν ἀνωκάτω.

Εὐθὺς ὅπου οἱ κριταὶ ἀπεφάσιζον ἐναντίον τῶν παι-
 σμάτων τῶν ψυχῶν, ἐρρίπτονταν ἀπὸ τῶν Εὐμενίδων
 μέσα εἰς τὸ βᾶθος τοῦ Ταρτάρου, ὅπου ἦτον τόπος
 διωρισμένος πρὸς τιμωρίας. Ἐκεῖ ἐφαίνοντο οἱ γίγαν-
 τες, καὶ οἱ Τιτᾶνες μέσα εἰς τὰς φλόγας φορτωμένοι
 ἀπὸ μεγάλῃ βουρᾷ, διὰ νὰ μὴν δυνηθοῦσι πλέον ν' ἀ-
 ναστῆθοῦν. ἐφαίνετο καὶ ὁ Τάνταλος ἀπὸ δίψαν ἀκα-
 τάπαυστον ἐνοχλούμενος ἀναμέσον τοσαύτης εὐπορίας
 ὑδάτων. (Λουκιαν. διαλογ. Μενίππου καὶ Ταντάλου.)
 ἐκεῖ εὐρίσκειτο καὶ ὁ Σαλμονεὺς ὁ πρῶτος τῆς Ἡλίδος
 βασιλεὺς, ὅπου ἐκεραυνώθη ἀπὸ τοῦ Διὸς, διατὶ θέ-
 λωντας νὰ τιμᾶται μὲ πολλὴν τάλμην του ὡς θεὸς,
 μιμούμενος μὲ βρονταῖς τὸν Δία, ὅταν ἐπέρνα μὲ τὸ ἄ-
 μάξι ἐπάνω εἰς τὴν χαλκινὴν γέφυραν ὅπου εἶχε κα-
 τασκευάσῃ, καὶ τρέχοντας καὶ ρίπτοντας φλόγας, ἐ-
 θανάτωνεν ὅσους ἐπλήγωνεν. ἦσαν ἐκεῖ αἱ Δαναίδες,
 ἡ καὶ Βελιδες· αὐταὶ εἶχαν πάππον τὸν Βῆλον, καὶ

μεγάλην πέτραν, ὅπου εὐθὺς ἔπεφτε κάτω, διὰ τὰ ἔ-
 χη ὁ ταλαίπωρος παντοτινὴν ἐργασίαν. τέλος πάν-
 των ἐφαίνετο καὶ ὁ Ἰξίων δεμένος διὰ παιδείυσιν εἰς
 ἓνα τροχὸν ἀεικίνητον. τὸ αἴτιον ἐξάθη διατὶ ἐβού-
 λετο τὰ συνουσιασθῆ μετὴν θεᾶν Ἥραν. καὶ ὁ Ζεὺς
 πλάσσωντας μὲ μίαν Νεφέλην τὸ εἶδωλον τῆς Ἥρας,
 ἐξηπάτησε τὸν Ἰξίωνα, ἐκ τῆς ὁποίας Νεφέλης ἐγέν-
 ησε τοὺς Κενταύρους, τὸ ἥμισυ ἀνθρώπους, καὶ τὸ
 ἐπίλοιπον ἄλογα. (Λουκιαν. διάλογ. Ἥρας καὶ
 Διός.)

Ὅσοι πάλιν ἔζησαν μὲ τίμιον βίον, καὶ ὅσοι ἐπλή-
 ρωσαν τὸν διωρισμένον ἔρον τῶν βασάνων τοὺς εἰς τὸν
 Τάρταρον, τοὺς ὀδηγοῦσαν εἰς τὸ Ἠλύσιον, ἡγοῦν
 εἰς τόπον τρυφερὸν καὶ πολλῆς εὐφροσύνης γέμοντα.
 ἔμως ὕστερον ἀπὸ μερικοῦς χρόνους ἔπρεπε τὰ ἐπι-
 στρέψωσιν εἰς τὸν κόσμον, διὰ τὰ ζῶσι μὲ ἄλλα
 σώματα, καὶ διὰ τὰ μὴ ἔχουσιν οὐδεμίαν μνήμην
 τοῦ Ἠλυσίου, ἔπιναν ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ τῆς Λήθης,
 ὅπου εὐδύνετο τὰ σβύστη τὴν ἐνθύμησιν πάντων τῶν πα-
 ρελθόντων πραγμάτων.

οι περισσότεροι τὴν ἐπροσκυνούσαν, καὶ κάθε ἡγε-
 μών, καὶ βασιλεὺς ἐκράτει μίαν χρυσὴν τύχην εἰς
 τὸν οἶκόν του, διὰ τὴν ἔχη βοηθῶν καὶ ἐλεήμονα.

Παραιτοῦμεν ἐδῶ τὴν θεᾶν Νέμεσιν, ἡ ὁποία ἔβλε-
 πε τὰ πταίσματα, καὶ κηκοπραξίας, διὰ τὴν παιδεύη
 τοὺς πταίσας. παραιτοῦμεν καὶ τὸν θεὸν Μῶμον,
 ὁ ὁποῖος ἐκαταφρονεῖτο, καὶ ἐμισεῖτο ἀπὸ τὸν κόσ-
 μον ὅλον διὰ τὰ κακά του ἤθη, γεννημένος ἀπὸ τὸν
 ὕπνον, καὶ ἀπὸ τὴν νύκτα. ἦτον μέγας καὶ ἄκρος
 φλύαρος, καὶ ἤλεγχε πάντων τῶν ἀνθρώπων τὰς πρά-
 ξεις διὰ τὴν ὑπερβολικὴν του ματαιοφροσύνην. καθὼς
 πράττουσι τιμὲς δύστροποι, ὅπου ἀντιλέγουσι, καὶ κα-
 τακρίνουσι πᾶσαν ὑπόθεσιν.

Τέλος τοῦ πρώτου Βιβλίου.

τὰς μεγάλας τῶν ἀρετῶν, καὶ θανάσια κατορθώμα-
 τα ἐπλησίαζαν πρὸς τὴν τελειότητα τῶν θεῶν. καὶ διὰ
 τοῦτο, τέλος πάντων ἐσυναριθμοῦσαν εἰς τὴν τάξιν
 ταύτην τούτους ὅπου εἶπαμεν, ἀγκαλὰ καὶ γεννημέ-
 νους ἐκ μόνης καὶ ἀπλῆς ἀνθρωπίνου φύσεως. τὰ ἀ-
 γάλματα ὅπου ἀφιέρωναν πρὸς αὐτοὺς ἦσαν μεγαλή-
 τερα τοῦ φυσικοῦ μεγέθους. καὶ σχεδὸν πάντοτε τοὺς
 ἀφιέρωναν τὸν δράκοντα, ὡσάν σημεῖον ἀθανασίας,
 πρὸς τὴν ὑποίαν εἶχαν φθάσει. καθὼς βλέπομεν εἰς
 τὸν Βιργίλιον, ὅταν αὐτὸς ὁμιλῶντας περὶ τοῦ τάφου
 τοῦ Ἀγχίσου, εἶπεν, ὅτι ἐξῆλθεν ἓνας μέγας δράκων.
 καὶ ὁ Κλεομένης, ὡς γράφει ὁ Πλούταρχος, ἐλατρεύ-
 θη ὡς θεὸς ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους, ἐπειδὴ καὶ εἶδασε
 πῶς ἐγεννήθη ἀπὸ τὸ σῶμά του ἓνας δράκων, ἀφ' οὗ ἐ-
 κείνος ἀπέθανεν. Οἱ ἐξαιρετώτεροι τούτων τῶν ἡμι-
 θεῶν ἦσαν ὁ Περσεὺς, ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Θησεὺς, οἱ Ἀρ-
 γοναῦται, καὶ τόσοι ἄλλοι στρατάρχαι, ὅπου ἐδοξά-
 σθησαν εἰς τὸν πόλεμον τῆς Θήβας, καὶ τῆς Τρωά-
 δος, τοὺς ὁποίους δεχόμεθα ὡς ὑπόθεσιν τοῦ δευτέ-
 του βιβλίου.

ἐφυλάχθησαν καὶ ἐσώθησαν μὲ τὰ δούττια τῶν ἀλιέων, ἤτοι φαράδων, καὶ μὲ τὸν τρόπον τοῦτον ἐπληρώθη ὁ χρυσμός. ἐπειδὴ παριστάμενος μίαν ἡμέραν ὁ Ἀκρίσιος εἰς μίαν μάχην ἔχει ἐχθρῶν, ἀλλὰ μάχην διὰ χάραν καὶ πεπλασμένην, ὅπου εὕρισκετο παρών καὶ ὁ Περσεύς, ἐλάβώθη κατὰ δυσυχίαν ὁ Ἀκρίσιος· καὶ ἀπέλαβε τὸν μελλούμενον θάνατον.

Ἐλθὼν ὁ Περσεύς εἰς δόκιμον ἡλικίαν ἠγαπήθη ἀπὸ τοὺς θεοὺς. Ἡ Ἀθηνᾶ τὸν ἐφιλοδώρησε χαρίζωντάς του τὸν ἐδικόν της καθρέπτην, διὰ νὰ τὸν φυλάττη ὡς θώρακα. ἔφερνεν εἰς τοὺς πόδας καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν τὰς πτέρυγας, ὅπου τοῦ ἔδωκεν ὁ Ἑρμῆς μὲ τὴν μάχαιράν του, διὰ μέσου τῆς ὁποίας ἔπραξε θαυμαστὰ κατωρθώματα. ἐπειδὴ ἐν πρώτοις, καθὼς λέγουσι τινές, ὑπέταξε τὴν χώραν, ὅπου ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἐκλήθη Περσία. δεύτερον, ἐλευθέρωσε τὴν ταλαίπωρον Ἀνδρομέδαν, τὴν ὁποίαν αἱ Νηρηίδες διὰ τὴν καταφρόνησιν ὅπου ἡ μήτηρ του εἶχε κάμει περὶ τῆς εὐμορφίας των, ἐπροσκόλλησαν εἰς ἕνα σκόπελον, τουτέστιν εἰς ἕνα βῆρος μεγαλώτατον πετρῶδες κείμενον εἰς τὸ πέλαγος, διὰ νὰ καταφαγωθῇ ἀπὸ τὰ θαλασσινὰ θηρία, καὶ τέλος πάντων τὴν ἐπῆρε διὰ γυναϊκά του. Τρίτον, ἔσχον τὸν αὐτὸν και-

Ζεὺς ἀπὸ τοῦ Διὸς, ἔρριψε κατὰ γῆς τὸν ἰωπέα,
 καὶ οὕτως ἐπέταξε πρὸς τὸν Οὐρανὸν διὰ νὰ γένη συγ-
 κάτοικος μετὰ τῶν ἀσέρων· ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπανέλθω-
 μεν εἰς τὴν ῥηθεϊσαν Μέδουσαν, πρέπει νὰ θεωρή-
 σωμεν ὅτι ἀγκαλὰ καὶ ἀποκεκομμένη παντελῶς ἡ κε-
 φαλή ἐκείνη, δὲν ἔχασεν ὅμως τὴν δύναμίν της, ἀλ-
 λά πάλιν ἐμετασχημάτιζεν ὡς τὸ πρότερον εἰς λίθους
 ὄλους ἐκείνους, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐπαριστάνετο, κα-
 θὼς ἐσυνέβη τοῦ Ἄτλαντος, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ Περ-
 σεὺς τὴν ἔδειξε, διατι δὲν ἠθέλησεν ὁ Ἄτλας νὰ δεχ-
 θῇ τὸν Περσεέα εἰς τὸν οἶκόν του νὰ κατοικήσῃ.

Ὁ Περσεὺς δὲν ἐξάθη μόνον εἰς τὰ πολεμικὰ ἐξαί-
 ρετος, ἀλλὰ, καθὼς εἶναι ἰδίωμα τῶν θαυμαστῶν ἀν-
 θρώπων, ἐσπούδασε ν' ἀνθήσουν τοῦ καιροῦ ἐκείνου τὰ
 γράμματα, θεμελιώνοντας ἓνα σπουδαστήριον ἐπάνω
 τοῦ ὄρους ἐλικῶνος διὰ νὰ γυμνάζωνται οἱ νέοι, καὶ
 διὰ τοῦτο οἱ Ποιηταὶ καὶ Ἀστρονόμοι τὸν ἐσυναρίθ-
 ησαν μὲ τοὺς ἀσέρας· καὶ ἐπαραίτησεν εἰς τοὺς πο-
 λεμάρχους τὴν ιδέαν ἐνὸς μεγάλου στρατάρχου, διατι
 τὰ ὄπλα του εἶναι τόσα ἱερογλυφεῖα εὐμορφώτατα διὰ
 σχηματισμὸν πολλῶν ἐφευρεμάτων καὶ νοημάτων, κα-
 θὼς εἶναι, λόγου χάριν, ἡ φρόνησις τυπωμένη, καὶ
 σχηματισμένη διὰ μέσον τοῦ καθρέπτου τῆς Ἀθηνᾶς,

τασχιματίσθη, καὶ ἔλαβε τὸ εἶδος τοῦ Ἀμφιτρώωνος, καὶ ἐπαρασάθη πρὸς αὐτὴν διὰ νυκτός, μακρύνωντας τὴν νύκτα τριπλασίως, διὰ νὰ μὴ προληφθῇ ἀπὸ τὴν ἡμέραν, καὶ διατι ἐχρειαζέτο πολὺ καιροῦ διάσθημα διὰ πλάσιν τοσοῦτου καὶ τοιοῦτου ἀνδρός, ὅθεν ὁ Ἡρακλῆς ἐπωνομάσθη τριέσπερος. καὶ ἀγκαλὰ ἡ Ἀλκμήνη νὰ ἦτον ἐγγασρωμένη μὲ τὸ βρέφος Ἴφικλον ἀπὸ τοῦ Ἀμφιτρώωνος, ἐγγασρώθη ὅμως καὶ ἀπὸ τοῦ Διὸς, καὶ οὕτως ἐγέννησεν ὄμοῦ καὶ τοὺς δύο υἱούς· καὶ μὲ ὄλον τοῦτο ἐκαλεῖτο Ἀμφιτρωονίδης καὶ ὁ Ἡρακλῆς παρὰ τοῖς ποιηταῖς, μὴ ἔχοντες οἱ Συγγραφεῖς κενά ἐμπόδιον, πῶς ὁ Ἀμφιτρώων δὲν ἦτον πατῆρτος.

Τὸν αὐτὸν καιρὸν ὁ Σθένελος βασιλεὺς τῶν Μυκηναῶν ἔμελλε νὰ γεννήσῃ τὸν Εὐρυσθέα, καὶ ὁ Ζεὺς εἶχε κάμη ὄρκον, ὅτι ὁ πρωτόγονος, ἦγον ἢ ὁ Εὐρυσθέας, ἢ ὁ Ἡρακλῆς ἤθελε βασιλεύσει, καὶ ἤθελε κυριεύσει τὸν ἄλλον. τὸ ὅποιον ἀκούσασα ἡ θεὰ Ἡρὰ ἔχθρὰ σκληροτάτη τῶν παλακίδων τοῦ ἀνδρός της, καὶ τῶν τέκνων ὅπου ἐγεννώντο, ἐπιμελήθη νὰ γεννηθῇ ὁ Εὐρυσθέας ἐπτά μηνῶν, καὶ ἀκολούθως ἐκατήνησε τὸ σκῆπτρον εἰς τὰς χεῖράς του.

Ἄλλοι λέγουσι πῶς ἡ θεὰ Ἡρὰ διὰ τὰς πολλὰς παρακλήσεις τῆς Ἀθηνᾶς ἐκαταπραῦνθη πρὸς τὸν Ἡ-

πολλὰς ἐπιδρομὰς τοῦ λέοντος, ὅπου πίπτωντας ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς Σελήνης, μέσα εἰς τὸ θάσος καλούμενου Νεμέην, ἔκαμνεν ἄμετρον διαφθοράν εἰς ἐκείνην τὴν χώραν, καὶ δὲν ἐδύνετο ποσῶς νὰ πληγωθῇ μὲ ὅσα βέλη ταῦ ἔρριπταν. ὁ Ἡρακλῆς οὕτως τὸν ἐκατάδραμε τοιοιυτοτρόπως, ὅπου τὸν ἠνάγκασε νὰ χωθῇ μέσα εἰς ἓνα σπήλαιον, ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν ἐδύνετο νὰ φύγη, καὶ μὲ ἀσύγκριτον ἀνδρείαν τὸν κατέπνιξε. λοιπὸν διὰ τὸν Θρίαμβον τοῦταν ἠθέλησε νὰ περιπατῇ πάντατε μὲ τὴν λεοντῆν, ἥγουν μὲ τὸ δέρμα τοῦ αὐτοῦ λέοντος ἐνδυμένος, καὶ καθὼς μυθολογοῦσιν, αὐτὸς εἶναι ὁ λέων ὅπου συναριθμεῖται μὲ τὰ δώδεκα σημεῖα τοῦ Ζωδιακοῦ.

Τοῦ ἔτυχεν ἔπειτα νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὴν λίμνην Λέρνην, πλησίον τοῦ Ἄργους, διὰ νὰ τολμήσῃ καὶ νὰ ἐπιχειρηθῇ ἐναντίον τῆς Ὑδρας, φοβερώτατον δράκοντα, καὶ παραδόξου φύσεως. ἐπειδὴ καὶ εἶχεν ἑπτὰ μεγάλας κεφαλὰς, καὶ ὅταν ἔρριπταν τὴν μίαν, ἐξαναγεννῶντο πολλαὶ ἄλλαι. ὥστε διὰ τὸ ἀπολέσσουν τὸ θηρίον τοῦτο, ἔπρεπε νὰ τὸ φονεύσῃ τινὰς ὄλον μὲ μίαν πληγὴν, ἐνώωντας τὴν μάχαιραν ὀμοῦ καὶ τὴν φωτίαν, καθὼς ἔκαμνεν ὁ Ἡρακλῆς.

Ἐβρίσκετο κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐπάνω τοῦ ὄρους

ταμὸν Θερμόδοντα εἰς τὴν Καππαδοκίαν, ἀποφασίσασι νὰ βασιλεύουν ἀπὸ λόγου τῶν τὴν μάχην, καὶ νὰ μὴ δεχθῶν οὔτε ὑπανδρίαν, οὔτε ἄλλον ἄνθρωπον, ὁποῦ νὰ ἐξουσιάζῃ τὸ βασίλειον, ἢ τὸ σφάτευμα, ὡς ὁποῦ ὅταν ἐτεκνογονοῦσαν μὲ τὴν συνουσίαν τῶν ξένων, ἐφόνευαν ὅλα τ' ἀρσενικά, καὶ ἀνέθρεφαν μόνον τὰ θηλυκά, κόπτωντάς τιν τὸ δεξιὸν βραχίον, διὰ νὰ δύνωνται νὰ μεταχειρισθῶν τὸ δοξάρι. ἔπραξαν ἀξιοπρεπῆ κατορθώματα εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, ὑπὸ τῆς ὁδηγίας τῆς Πενθησιλέας. Ἄλλ' ὁ Ἡρακλῆς μὲ τὴν συνδρομὴν τοῦ Θησέως τὰς ἐνίκησε, καὶ διὰ προσαγῆς τοῦ Εὐρύσθεως αἰχμαλώτευσεν τὴν βασίλισσάν των Ἰπολύτην, τὴν ὁποίαν ἔφισεν νὰ ὑπανδρευθῇ μὲ τὸν Θησέα.

Ὁ ἑβδομὸς ἀθλὸς ἀριθμεῖται, ἔταν ἐκαθάρισε καὶ ἐπάσφρευσε τὰς ἐπαυλάς, ἢ σαύλους ἀπὸ τὴν κόπρον τοῦ Αὐγείου βασιλέως τῆς Ἡλίδος, (Γεωγραφ. Μελετίου φύλλα 364) εἰς τοὺς ὁποίους ἐκαταντοῦσαν πᾶσαν ἡμέραν πολλαῖς χιλιάδες βόϊδια, καὶ διατιπᾶσα ἡ κίπρος καὶ ἡ σαπρία ὁποῦ ἐσυναθροίσθησαν μετὰ πολλοῦ χρόνου ἐμόλυνε τὸν ἀέρα, ὁ Ἡρακλῆς ἔτρεφεν ἐκεῖ δύο ποταμούς, τὸν Ἀλφειὸν, καὶ τὸν Πειραιεὶον, καὶ εἰς μικρὰν ῥοπὴν καιροῦ ἐκαθάρισε τὴν ἀ-

κατὰ τὸν τρόπον ὅπου ἔκαμεν ἐναντίον τοῦ Διομήδους,
καὶ κατὰ παρέκβασιν ἐδῶ λέγομεν ὅτι ὁ Γυριῶν, ὅπου
εἶχε τρία σώματα μὲ μίαν ψυχὴν ἦτον μὲ κατάστασιν
ἐναντίαν τοῦ βασιλέως Ἐρίλλου, περὶ τοῦ ὁποῖου ὁ
μικεῖ ὁ Βιργίλιος εἰς τὸ ὄγδον τῆς Δινειίδος, ὅπου
εἶχε τρεῖς ψυχὰς εἰς ἓνα σῶμα, καὶ δὲν ἐδύνατο ν' ἀ-
ποθάνῃ οὔτε μ' ἓνα, οὔτε μὲ δύο θανάτους μόνον.

Ἄλλη ἀνδραγαθία τοῦ Ἡρακλέους, ἱστορεῖται, ὅ-
ταν ἔδωκεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Εὐρυσθέως τὰ χρυσὰ
μῆλα, ὅπου ἀνεφέροντο πρὸς τὴν Ἡραν, τὰ ὅποια
αἱ Νύμφαι Ἑσπερίδες θυγατέρες τοῦ Ἑσπέρου ἀδελ-
φοῦ τοῦ Ἄτλαντος ἐχρεωσούσαν διὰ νὰ φυλάσσουν·
ἀλλ' ἦτον πρότερον ἀνάγκη νὰ καταδαμασθῇ ἓνας φο-
βερώτατος δράκων, ὅπου ἐκάθητο εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ
περιβολίου, εἰς τὸ ὅποιον τὰ ρηθέντα μῆλα εὕρισκοντο.
καὶ μὲ ὅλον τοῦτο ἐτελειώθη οὗτος ὁ ἀγών.

Τὰ μεγάλα ταῦτα κατορθώματα ἐκατάσκησαν τὸν
Ἡρακλέα φοβερόν, τόσον πρὸς τὸν βασιλέα Εὐρυ-
σθέα, ὅσον καὶ πρὸς τοὺς λοιποὺς Ἡγεμόνας τοῦ
κόσμου· δὲν εὐρέθη λοιπὸν μετὰ ταῦτα οὔτε Θηρίον,
οὔτε Τύραννος νὰ τοῦ ἐναντιωθῇ, καὶ ὁ Ἡρακλῆς νὰ
μὴ τὸν καταδαμάσῃ· ἐθανάτωσε καὶ τὸν Βούσιριν
νιόν τοῦ Ποσειδῶνος, ὅς τις ἐπιβουλεύετο τοὺς ξένους,

Ἡρακλέους ἕνα βόϊδι μὲ πάσης λογῆς βλασφημίας
καὶ κατάρας.

Ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἄλλην μίαν φοράν, ἐ-
χώρισε τὰ δύο βουνα, Κάλπην, καὶ Ἀβύλην, διὰ τὰ
ὄψη τὴν εἴσοδον τοῦ Ὠκεανοῦ εἰς τὴν μεσόγειον θά-
λασσαν διὰ τοῦ στενοῦ τῆς Γιβιλτέρας. Τὰ δύο ταῦ-
τα βουνα κείμενα τὸ ἕνα ἔμπροσθεν τοῦ ἄλλου, ἤγρου
ἡ Κάλπη εἰς τὴν Ἰσπανίαν, καὶ ἡ Ἀβύλη εἰς τὴν
Μαυριτανίαν ἐφαίνοντο δύο σῆλαι, καὶ διὰ τοῦτο λέ-
γονται αἱ δύο σῆλαι τοῦ Ἡρακλέους, εἰς τὰς ὁποίας
ἔβαλε τὴν ἐπιγραφὴν· μὴ περαιτέρω φανερώνωντας
πῶς ἐκεῖ τὰ ἦτον τῆς Οἰκουμένης τὸ τέλος, καὶ αὐτὸς
τὰ ἔθεσεν ἐκεῖ τὸν ὄρον τῶν ἐνδοξεοτάτων τοῦ κατορ-
θωμάτων. καὶ τὸ σοχασμοῦ ἄξιον εἶναι, πῶς δὲν ἐ-
μεταχειρίσθη ποτὲ ἄλλης φύσεως ὄπλα, παρὰ μίαν
ράβδον ἐλαίας, τὴν ὁποίαν ἀφιέρωσε τέλος πάντων τοῦ
Ἑρμοῦ θεοῦ τῆς εὐγλωττίας, νομίζωντας καὶ τιμῶν-
τας τὴν ἀρετὴν τοῦ λόγου ἰσοδύναμον μὲ τὴν ἰσχὺν
τῶν ὄπλων.

Ἡ θεὰ Ἡρα θλιβομένη βλέπουσα τὴν ἀπόκλιψιν
τοσαύτης δόξης τοῦ Ἡρακλέους, ἐζήτη πάντοτε ἀφορ-
μὴν διὰ τὴν ἀπώλειάν του, ἢ καὶ διὰ καμμίαν του
δυστυχίαν. διὰ τοῦτο καταβαίνωντας αὐτὸς εἰς τὸν

τὸν ἑκατάπεισε νὰ γνέθῃ, καὶ φορῶντάς γυναικείου
 ἔνδυμα, ἔζη ὡς μία ποταπὴ καὶ ἀχρεία δούλη τῆς βα-
 σιλίσσης ταύτης.

Ἦγάπησεν ἔπειτα τὴν Δηϊάνειραν, διὰ χάριν τῆς
 ὁποίας ἐπολέμησε μὲ τὸν Ἀχελῶον υἱὸν τῆς Θέτιδος,
 ὅς τις γνωρίζοντας τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀδυνατώτερον, ἐ-
 μεταβάλλθη πότε εἰς δράκοντα, καὶ πότε εἰς ταῦρον,
 τοῦ ὁποίου ὁ Ἡρακλῆς εὐγαλεν ἓνα κέρατον, διὰ τὸ
 ὁποῖον ὁ Ἀχελῶος ἐσυγχίσθη τόσον, ὅπου ἔμεινεν ὕ-
 σερρον εἰς εἶδος ποταμοῦ, ὁ ὁποῖος βασᾶ τὸ ὄνομά
 του. καὶ αἱ Νηϊάδες αἱ θυγατέρες του λυπηρέναι ὑπὲρ
 τασαύτης δυσυχίας, ἔδωκαν τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας,
 ὅπου εἶχαν ἀπὸ τὸν Δία διὰ νὰ ἐξαγοράσουν τὸ κέ-
 ρατον τοῦ πατρός των. ἐπειδὴ πρέπει νὰ μάθωμεν, ὅτ
 τι ὁ Ζεὺς εὐρισκόμενος νήπιος, καὶ θρεφόμενος μὲ τὸ
 γάλα μιᾶς αἰγὸς ὀνομαζομένης Ἀμαλθείας, διὰ τῆν
 ἐπιμέλειαν τινῶν Νυμφῶν, ὅπου εἶχασι τὴν ἐπιμέ-
 λειάν του καὶ φροντίδα, ἠθέλησε νὰ δεῖξῃ τὴν εὐγνω-
 μοσύνην του, ὅπου εἶχε πρὸς αὐτάς, θέτωντας τὸ ζῶον
 τοῦτο ἀναμέσων τῶν ἀστέρων, καὶ χαρίζοντας τῶν
 Νυμφῶν ἓνα κέρατον ἐκείνης τῆς αἰγὸς, ὅπου εἶχε τὴν
 δύναμιν διὰ ν' ἀποδίδῃ πρὸς αὐτάς τὰ ὅσα ἐπιθυμοῦ-
 σαν, καὶ διὰ τοῦτο τὸ ὠνόμασαν κέρας τῆς Ἀμαλθείας.

τόσου τρομεράν καὶ μανιώδη, ὅπου ἐρρίφθη διὰ τὴν ἄμετρον ἀπελπησίαν εἰς μίαν πυρκαϊάν, καὶ κατέκαύθη. ἀλλὰ πρὸ τοῦ νὰ ἀποθάνῃ ἐρρίψε τὸν Λίχαν εἰς τὸν ποταμὸν. καὶ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ ρηθέντος δούλου ἐκλήθησαν αἱ Διχάδες, αἱ ὁποῖαι εἶναι τρία Νησίδια. ἡ δὲ Δηϊάνειρα ἐκ τῆς λύπης ἐθανατώθη μὲ τὸ ρόπαλον, ἥτοι ράβδον τοῦ ἀνδρός της.

Ὁ Ἡρακλῆς πρὸ τοῦ νὰ ἀποθάνῃ, ἔβαλεν εἰς ὄρκον τὸν Φιλοκτῆτην υἱὸν τοῦ Παϊάντος, φίλου του καὶ σύντροφον διὰ νὰ μὴ φανερώσῃ τινὸς τὸν τόπον τοῦ ἐνταφιασμοῦ του, καὶ τοῦ ἐχάρισε τὰ βέλη του βαμμένα μὲ τὸ αἷμα τῆς Ὑδρας. ἀλλὰ μαθόντες οἱ Ἕλληνας ἀπὸ τὸν Δελφικὸν χρησμὸν, ὅταν ὑπήγαιναν πρὸς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, πῶς ἡ πόλις ἦτον ἀνίκητος χωρὶς τὴν σάκην καὶ τὰ βέλη τοῦ Ἡρακλέους, ἠναγκάσθη ὁ Φιλοκτῆτης νὰ δηλοποιήσῃ ποῦ εὕρισκοντο κρυμμένα τὰ ρηθέντα. καὶ πρῶτον μὲν ἀρνεῖτο πολλὰ ὁ Φιλοκτῆτης τὰ ὅσα ἤξευρεν. ἔπειτα ὅμως ἠναγκάσθη σφοδρῶς καὶ μὴ θέλωντας νὰ παραβῆ τὸν ὄρκον, ἔδειξε διὰ τοῦ ποδὸς τὸν τόπον. ἀλλ' ἐπλήρωσε τῆς ἐπιπορκίας τὴν τιμωρίαν, διατὶ κατὰ τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν Τρωάδα ἓνα βέλος τοῦ ἐπλήγωσε τὸν πόδα, ὅπου ἦτον ὄργανον τῆς ἀωιστίας. καὶ ἡ πληγὴ κατεσάθη

τῶν τῶν, καὶ τὸν πλοῦτον ἐπαίνα εἰς τὴν καταπίπτωσιν
 τῶν τάλαιπάρων ὑπηκόων, καὶ πρὸς ἐκείνους οἱ ὅποιοι
 ἔπερταν εἰς τὰς χεῖράς των. Τοιοῦτος ἀδίκητης ἐφημί-
 σθη Φάλαρις ὁ Σικελίας βασιλεὺς, ὃς τις ἐκλείε ζων-
 τανούς τοὺς ἀνθρώπους μέσα εἰς χάλκινον ταῦρον, ὑ-
 ποκάτω τοῦ ὁποίου ἀνάπτουσα ἡ φωτία, ὁ σκληρο-
 κάρδιος ἐκείνος εὐφραίνεται ἀκούοντας ταῖς κραυγαῖς
 τῶν, αἱ ὑποῖαι ἀπὸ τοῦ φόματος τοῦ πεπλασμένου
 ζώου ἐξερχόμεναι, ὡς μυκηθμοὶ βοῶς ἐφαίνοντο. πρῶ-
 τος ὁποῦ ἐδοκίμασε τὸ τιμωρητικὸν τοῦτο καὶ ἀπάν-
 θρωπον ὄργανον (Γεωγραφ. Μελετίου φύλ. 296,) λέ-
 γεται ὁ Ἀθηναῖος Ἀρχιτέκτων τοῦ ὀλεθρίου ἐφευρέμα-
 τος, ἀνάματι Πέριλλος. Ὁ δὲ ἀναμάρτυρος ἀποφάσι-
 σεν ὁ Θεσεύς ἀλήρης ἀγαθότητος καὶ μεγαλοψυχίας
 ἀποφάσισε νὰ ταπεινώσῃ τὴν ἀλαζονίαν πάντων τῶν
 τοιούτων Τυράννων, ἀποιδάωντάς των τὰ ἴσα, ὁποῦ
 αὐτοὶ ἔπραττον πρὸς τοὺς ἄλλους. Ὑπῆγεν εὐθύς ἐ-
 ναυτίον τοῦ κλέπτου Σμίρωνος, ὃς τις ἐλάμβανε μεγά-
 λην χαρὰν πνίγωντάς εἰς τὸ πέλαγος ὅλους τοὺς διαδά-
 τας. ἐπαίδευσε τὴν σκληρότητα καὶ ἀπανθρωπίαν τοῦ
 Προκρούσου, ὁποῦ διεσπάραττε καὶ ἐκατάλοπτεν ἄ-
 σους εὕρισκεν, ἢ τοὺς ἔθετεν εἰς ἓνα κρεβδάτι, καὶ
 ἐν ἐπερίσσειαν ἀπὸ τὸ μάκρος τοῦ κρεβδατίου, ἐκό-

νέους πρὸς τροφήν τοῦ Μινωταύρου. τὸν τρίτον χρό-
 νου ἔπεσεν ὁ κλῆρος ἐπ' αὐτῷ τοῦ Θησεύς, ὃς τις ὑπῆγε
 καὶ ἐλευθέρωσε τὴν πατρίδα του ἀπὸ τοῦ βαρύτατου
 χρέος, φθείρωντας τὸν Μινώταυρον. τὸ τοιοῦτον φο-
 βερῶτατον ζῶον ἑκατοῖκα εἰς τὸν Λαβύρινθον, τεχνούρ-
 γημα τοῦ Δαιδαλοῦ θαυμάσιον, καθὼς εἰς ἄλλου τό-
 πον ἐδιηγῆθημεν, καὶ ὅπου εἶχε τόσους ἐμπειλεγμέ-
 νους γύρους καὶ ἀδιαλύτους, εὐρίσκοντας καθένας εὐ-
 κολου τὴν εἰσόδου, καὶ δυσκολωτάτην ἔπειτα τὴν ἐξο-
 δον. προβλέπωντας ὁμοῦς ὁ Θησεύς τὸ τοιοῦτον ἀτόπον
 ἐκέρδησε τὴν φιλίαν τῆς Ἀριάδνης θυγατρὸς τοῦ βα-
 σιλέως, ἣ ὁποία τοῦ ἔδωκεν ἕνα νῆμα, ἧτοι κλωστήν,
 μὲ τὸ μέσον τῆς ὁποίας ὑπέσρεψε διὰ τῆς ἰδίας ὁδοῦ,
 μετὰ τοῦ φόβου τοῦ Μινωταύρου, καὶ ὠδήγησε μετ'
 ἑαυτοῦ τὴν Ἀριάδνην, τάσσωντάς τῃς μεγάλας εὐερ-
 γείας εἰς τὸ βασιλεῖον τῶν Ἀθηνῶν. ἀλλ' ὀρεγόμενος
 πλέον τὴν ἀδελφήν τῆς Φαῖδραν, τὴν ἐπῆρεν ὁμοῦ καὶ
 αὐτήν καὶ ἐπῆγευ εἰς τὸ νησίον τῆς Νάξου. φθάνων-
 τας ἐκεῖ ὁ Θησεύς ἐπαραιτήσε τὴν Ἀριάδνην κοιμω-
 μένην, καὶ ἀπῆλθε μὲ τὴν Φαῖδραν. Ἡ δὲ Ἀριάδνη
 ἐξύπνησε, καὶ βλέπουσα πῶς ἔμεινε μοναχῇ, ἐκλαίει
 καὶ ὠδύρετο διὰ τὴν ἀπάτην καὶ ἀπιστίαν τοῦ Θησεύς.

Ἄλλοι παλιν διηγοῦνται πῶς ὁ Θησεύς διὰ τὰ εὐχαρι-

ὠμιλοῦσαν περὶ τῶν ἀναγκαίων μέσων, τὰ ὅποια ἡ φύσις διατηρεῖ πρὸς φύλαξιν καὶ σωτηρίαν τῶν σωμάτων, καὶ μάλιστα ἐκείνων, ὅπου βαστοῦσι καὶ σώζονται μὲ τὴν τραφὴν.

Μετὰ ταῦτα ὁ Πυρίθοος ὁ βασιλεὺς τῶν Λαπίθων, ἐθνῶν τῆς Θεσσαλίας, ἐπιθυμῶντας νὰ εἶδῃ τοιοῦτον θαυμασίον ἄνδρα, ἔτρεχεν εἰς τοὺς τόπους του, διὰ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ τὸ ὀλιγώτερον διὰ νὰ φανερωθῇ πρὸς διαφθέντευσιν. καὶ ἀπαντῶντας τὸν Θησέα, ἐθαύμασαν τοιοτουτρόπως τὴν εὐμορφίαν, ἀνδρείαν, καὶ μεγαλοφυχίαν ὁ ἓνας τοῦ ἄλλου, ὥστε ὅπου ἐβεβαίωσαν εἰς τὸν ἴδιον τόπον ἀνάμεσον τοὺς μίαν ἀκριβεστάτην φιλίαν, καὶ ὤμοσαν ἀμοιβαίαν συνδρομὴν καὶ βοήθειαν, ὅταν ἢ ὁ ἓνας, ἢ ὁ ἄλλος ἤθελε λάβῃ δύσκολον ὑπόθεσιν, καὶ ἀντιλήψεως δεομένην.

Πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἐνώσεως ταύτης ὁ Πυρίθοος μὲ τὴν ὁμόνοιαν τοῦ Θησέως ἐπαίδευσεν αὐστηρῶς τοὺς Κενταύρους, οἱ ὅποιοι ἀδίκησαν ὑβριστικᾶ, καὶ παρ' ὀλίγου ἐφόνευσαν τοὺς Λαπίθας εἰς ἓνα χορὸν, πρὸς τὸν ὁποῖον τοὺς εἶχε καλέσει τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου μὲ τὴν Ἰπποδάμειαν. Οἱ Κένταυροι ἐσάθησαν οἱ πρῶτοι ἐφευρετικῆς τῆς χρήσεως τοῦ ἀλόγου διὰ νὰ καβαλληκευθῇ, καὶ διὰ τοῦτο ἐνομίζοντο μισοὶ ἄνθρωποι,

παρὰ τοῦ Πλούτωνος εἰς τὴν ἴδιαν τιμωρίαν διὰ τὴν
 τόλμην ὅπου ἔδειξεν ἐναντίον τῆς γυναικὸς του, θέ-
 λοντας νὰ τὴν ἀρπάξῃ. Ἐδινγήθημεν εἰς τὸ προηγουμένον κεφάλαιον ὅτι ὁ
 Θησεὺς ἐπῆρε διὰ γυναικᾶ του τὴν Ἰπολύτην βασι-
 λισσαν τῶν Ἀραζόνων, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγεννήθη ὁ Ἰπ-
 πόλυτος. ἔλαβεν ἔπειτα διὰ δευτέραν γυναῖκα τὴν
 Φαῖδραν, μίαν θυγατέρα τοῦ Μίνως. Ἡ Φαῖδρα ἠ-
 γάπησε τὸν πρόγονόν της Ἰππόλυτον, καὶ μὴ δυναμέ-
 νη νὰ τὸν καταπέσῃ πρὸς τὴν ἀτοπον ὄρεξίν της μὲ
 πολλὰς παρακαλέσεις, τὸν ἐκατηγόρησεν ἄδικα πρὸς
 τὸν Θεσέα, λέγουσα πῶς ἐκεῖνος τὴν ἐβίαζεν ἐναντίον
 τῆς τιμῆς της. Ὁ Θεσεὺς ἐπίστευσεν εὐκᾶλα τὴν κα-
 τηγορίαν, καὶ ἐξώρισεν ἐκ τῆς οἰκίας τὸν ταλαίπωρον
 Ἰππόλυτον, παρακαλῶντας καὶ τὸν Ποσειδῶνα διὰ
 νὰ παιδεύσῃ τὸ νομιζόμενον πταῖσμα. Ἐσυνέβη λοι-
 πὸν, ὅτι φεύγωντας ὁ δυστυχὴς νέος τοῦ πατρὸς τὴν
 ὄργην, καὶ ἀναβαίνωντας εἰς τὸ ἀμάξι του, ἀπάν-
 τησεν ἕνα θαλάσσιον θηρίον ἐπάνω εἰς τὸ περιγιάλι
 τῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον ἔβαλε τόσον φόβον εἰς τ' ἄ-
 λογά του, ὅπου τὸν ἔρριψαν παρευθὺς εἰς τὴν γῆν,
 καὶ ἀπέθανε, σύρνωτάς του πλάγια διὰ τόπων δυσβά-
 των, μὲ τὴν φυγὴν. ἤκουσεν ἡ Φαῖδρα τὴν δυστυ-

ζόμενοι χωρίς ἀμοιβαίαν συμφωνίαν. ὁμως ὁ Πολυδεύ-
 κης διὰ τῆς ἐκ τοῦ Διὸς γεννήσεως ἦτον ἀθάνατος,
 καὶ ἀπελάμβανε τοῦ Διὸς τὴν χάριν καὶ τὸ προτέρημα.
 ἀλλ' ἀγαπῶντας τὸν ἀδελφόν του ὀλοφύχως, τόσον ἐ-
 πρόκοψε παρακαλῶντας τὸν Δία, ὡς τε ὅπου ὁ Θεὸς
 ἐδέχθη καὶ τοὺς δύο χωρὶς διαφορὰν ὡς υἱούς του,
 τόσον ὅπου ἐκαλοῦντο ὑπὸ πάντων κατ' ἐξοχὴν Διόσ-
 κουροι, δηλαδὴ τέκνα τοῦ Διὸς. μάλιστα τέλος πάν-
 των ὁ Ζεὺς ἐφεῦρε τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Πολυ-
 δεύκης ἐκατάστησε τὸν Κάστορα τῆς ἀθανασίας κοινω-
 νόν, ὡς τε ὅπου ἐξοῦσαν ἀλληλοδιαδόχως ὁ εἷς μετὰ
 τὸν ἄλλον ἕως ὅπου ἀνεβιάσθησαν μεταξὺ τῶν σημείων
 τοῦ Ζωδιακοῦ, ὅπου συνθέτουσι τοὺς καλουμένους
 Διδύμους.

Ἀλλὰ δὲν ἐφθασαν εἰς τὴν δόξαν ταύτην προτοῦ
 νὰ τὴν ἀποκτήσουν μὲ πολλὰ ἐξαίρετα κατορθώματα.
 καὶ πρῶτον μὲν ἐπῆραν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Θεσπέως
 τὴν ἀδελφὴν τοὺς Ἑλένην, ὑπ' αὐτοῦ προαρπαχθεῖ-
 σαν. ἔπειτα ἐκαθάρισαν τὴν θάλασσαν ἀπὸ τοὺς
 κουρσάρους, οἱ ὅποιοι ἐκαμναν μεγάλην βλάβην εἰς
 τὴν συναλλαγὴν καὶ πραγματείαν. ὅθεν ἐνομίζοντο
 Θεοὶ θαλασσινοὶ, καὶ παρομοίως ἀποτρόπαιοι, ὡσαν
 ὅπου ἐμπόδιζαν ὅλας τὰς δυσυχίας, καὶ διὰ τοῦτο
 τοὺς

Ὁ Ἀρίων ἐφάνη περίβλεπτος εἰς τὴν παρούσαν τέ-
 χνην, καθὼς δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ἐκ τοῦ ἀ-
 κολούθου συμβεβηκότος. ἐμβῆκεν εἰς ἓνα καράβι διὰ
 νὰ γυρίσῃ ἐκ τῆς Ἰταλίας πρὸς τὴν Ἑλλάδα. οἱ Ναῦ-
 ται ἀποφασίσασιν νὰ τὸν φονεύσουν διὰ τὸ ἀποκτήσουν
 τὸ ἀργύριόν του, καὶ εἴτε καὶ ἂν εἶχεν. Ὁ Ἀρίων
 ἐννοῶντας τὴν ἐπιβουλήν, ἐζήτησεν ὀλίγον καιροῦ διά-
 στημα, ἕως νὰ ψάλλῃ ὡσάν κύκνος τὴν ἐτοιμασίαν τοῦ
 θανάτου. Οἱ Ναῦται τοῦ τὸ ἐσυγχώρησαν. καὶ ὁ
 Ἀρίων ἐτραγούδησε μὲ τὴν ἁρμονίαν, ὅπου οἱ Δελ-
 φῖνες γλυκανθέντες ἐπλησίασαν εἰς τὸ καράβι, καὶ ὁ
 Ἀρίων ἐρρίφθη μὲ προθυμίαν εἰς τὸ πέλαγος. Πα-
 ρευθὺς ἓνας τῶν Δελφίνων βάνωντάς τον ἐπάνωθεν του,
 τὸν ἔφερεν εἰς τὴν στερεάν, πρὸς τὴν Κόρινθον. Ὁ
 βασιλεὺς Περίανδρος τὸν ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς, καὶ
 μαυθαίνοντας τῶν Ναυτῶν τὴν παρανομίαν, ἔσειλε
 νὰ τοὺς πάρῃ, καὶ ὁμολογήσαντες τὴν ἀπάνθρωπόν
 τους μελέτην, τοὺς ἐθανάτωσε κατὰ τὸ πρέπον. Ὁ
 Ζεὺς διὰ μισθὸν τοῦ Δελφίνου, τὸν ἀνύψωσεν εἰς τὸν
 χορὸν τῶν ἀσέρων.

Ἀφίνομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸν Σάτυρον Μαρσύαν
 (Φιλοστρατ. Μαρσύας) ὅπου διὰ κενοδοξίαν καὶ κα-
 κίην του τύχην ἠθέλησε νὰ ἀνταγωνισθῇ μὲ τὸν Ἀπόλ-

γῶν, εἶναι γνώμη κοινὴ, πῶς ὁ ἄριστος Ὀρφεὺς ὑπε-
 ρεπερίσσευσεν ὅλους τοὺς ψαλμωδοὺς. ὄντας οὗτος
 ποιητὴς καὶ φιλόσοφος, ἦτον καὶ εἰς τὴν μουσικὴν ἐπι-
 στήμην ὑπέρτερος. ἀλλὰ δὲν εἶναι πρᾶγμα θαυμα-
 σίον, ἐπειδὴ ἐκατάγεται ἀπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ
 τῆς Καλλιόπης.

Ἐκίνει πρὸς ἀκρόασιν τὰ τετράποδα ζῶα, (Φιλο-
 στρατ. Ὀρφεὺς) τὰ ὄρνεα, ἐξερρίζωνε τὰ δένδρα,
 καὶ τοῦ ἐπλησίαζαν, γλυκαινόμενα ἐκ τῆς ὠδῆς καὶ
 τὸ θαυμαστότερον, ἐχάριζε κίνησιν πρὸς τοὺς λίθους,
 καὶ ἐκατάσαινεν ἀκινήτους τοὺς ποταμοὺς.

Ἐργάσθη πρὸς τούτοις καὶ περισσότερα· ἔχασε τὴν
 γυναῖκα του Εὐρυδίκην, ἡ ὁποία φεύγουσα τὸν βιαστι-
 κὸν καὶ ἐνειδιστικὸν ἔρωτα τοῦ Ἀρισταίου βασιλέως
 τῆς Ἀρκαδίας, ἐπάτησεν ἕνα δράκοντα, ἡ ὄφιν, ἐ-
 θαγκάσθη καὶ ἀπέθανεν. ὑπῆγεν ὁ τεθλιμμένος Ὀρ-
 φεὺς πλησίον τῆς εἰσόδου τοῦ Ἄδου, καὶ μὲ τὴν με-
 λωδίαν του ἐξέπληξε τόσον τὸν Πλούτωνα, τὴν Περ-
 σεφύνην, καὶ ὅσης ἄλλης λογιῆς ἀπάνθρωπα ἐκεῖ ἐκα-
 τοικουσαν, ὅπου τοῦ ἐσυγχωρήθη νὰ πάρῃ μεθ' ἑαυ-
 τοῦ τὴν Εὐρυδίκην, ἀλλὰ μὲ τὴν ὑπόσχεσιν, νὰ μὴ
 σρέψῃ τὸ πρόσωπόν του ὀπισθεν ἐν τῇ ὁδῷ, ἕως οὔ
 νὰ φθάσῃ ἐπάνω τῆς γῆς. Ἄλλ' ἡ αὐτοῦ ἀγάπη μὴ

ψυχὴν ἐξαίρετον, τὸσον ὅπου ἔμβαينεν εἰς μεγάλην ὑποψίαν· τὸν ἔπεμψε πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ περιφήμου χρυσομάλλου, νομίζοντας πῶς εἰς τὴν τοιαύτην ἐπιχείρησιν ἔμελλεν ἀναμφιβόλως ν' ἀποδάνη.

Προεῖπομεν ἄνωθεν ὅτι ὁ Αἰήτης βασιλεὺς τῶν Κόλχων ἐκυρίευε τὸν θησαυρὸν τοῦτον, καὶ τὸν ἔβαλε διὰ φύλαξιν εἰς ἓνα δάσος ἀφιερωμένον τοῦ Ἄρεος, προσθέτωντας διὰ μεγαλητέραν ἀσφάλειαν τινὰς ταύρους ὀρμητικούς, ὑποῦ εἶχαν πόδας χαλκωματένιους, καὶ ἀπὸ τοὺς μυκτῆράς των ἐξήρχοντο φλόγες φοβεραῖς, καὶ ὁμοῦ εὐρίσκετο ἓνας μέγιστος δράκων, μὲ πλῆθος ἀνθρώπων ἀρματομένων, γεγεννημένων ἀπὸ τοὺς ὀδόντας τοῦ αὐτοῦ δράκοντος προεσπαρμένων εἰς τὴν γῆν.

Ὁ Ἰάσων διὰ νὰ ἐπιτύχη τὸν σκοπὸν του, ἐπιμελήθη νὰ κατασκευάσουν τὴν Ἀργοναῦν εἰς τὸ ἱερόν τοῦ Παγασαίου Ἀπόλλωνος, ὃθεν ἐπωνομάσθη Παγασαία. Ὁ κτίστης ἐκαλεῖτο Ἄργος, καὶ διὰ τοῦτο ἐκλήθη τὸ καράβι Ἀργώ. τὰ ξύλα πρὸς τὴν κατασκευὴν τοῦ καραβίου τὰ ἔλαβαν ἀπὸ τὰ δάση τῆς πόλεως Δωδώνης. τὰ δένδρα ἐκεῖ ἔδιδαν χρησμούς· διὰ τοῦτο καὶ τὸ καράβι ὠμίλει, καθὼς μυθολογοῦσι.

Πολλοὶ τῆς Ἑλλάδος ἥρωες ἐξαίρετοι ἐμβῆκαν εἰς τὴν Ἀργοναῦν, θέλοντες νὰ μετέχουν τῆς δόξης ὅπου

ση φωνάζοντες, καὶ κρίζοντες τὸν Ὑλαν.

Οἱ Ἀργοναῦται ἀπάντησαν πράγματα δύσκολα καὶ ἄτοπα· ἠναγκάσθησαν γὰρ περάσθουν πλάγια τὰ νη-
σία καλούμενα Συμπληγάδες, τὰ ὅποια εἶναι δύο με-
γάλαι πέτραι, ἧτοι σκόπελοι τοῦ εὐξείνου πελά-
γους πλησίον τοῦ σώματος τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου,
ἐποῦ ἐφαίνοντο πῶς ἔρχοντο ὁμοῦ γὰρ ἐνωθούσι διὰ
γὰρ ἐμποδίσουν τὸ πέραμα· ἀλλὰ τέλος πάντων ἔφθα-
σαν εἰς τὴν Κολχίδα.

Ὁ Ἰάσων ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς ἐφιλιώθη μὲ τὴν Μή-
δειαν περιβόητον μάγισσαν θυγατέρα τοῦ Αἰήτου βα-
σιλέως τῶν Κόλχων· αὐτὴ μὲ τὴν τέχνην της ἀποκεί-
μησεν ὅλα τὰ θηρία ὅπου ἐφύλαγαν τὸ χρυσόμαλλον,
καὶ οὕτως ἐκατάστησε τὸν Ἰάσονα ἐξουσιαστὴν τοῦ
ποθουμένου.

Ἐξ ἀνάγκης ὁ Ἰάσων ἐφύγε μὲ τὴν Μήδειαν, τὴν
ὁποίαν ἐπῆρε διὰ γυναῖκά του· καὶ ἡ κακώτροπὴ Μή-
θεια λαβοῦσα μεθ' ἑαυτῆς τὸν μικρὸν Ἀψυρτον ἀδελ-
φόν της, τὸν ἐκατάκοψεν εἰς διάφορα μέλη, καὶ τὸν
ἔρριψεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὅπως, ὁ πατήρ της ὅπου τὴν ἐ-
ξέτρεχε, ἐπιμελούμενος εἰς τὸ γὰρ συναθροίξῃ τὰ διε-
σπαρμένα μέλη, ἀκολούθως ἤθελε δώσει εὐκαιρίαν
τῆς Μηδείας γὰρ φύγη μὲ τὸν Ἰάσονα.

ἀλλὰ τὰ ρηθέντα ἔλα εὐρέθησαν μαγευμένα . ὅθεν ἐξήλθε φλόγα τρομερὰ , καὶ κατέκαυσε τὸ Παλάτιον , τὴν νύμφην , καὶ τὸν πατέρα τῆς Κρέοντα .

Ἐτρεξεν ὁ Ἰάσων διὰ νὰ παιδεύσῃ καὶ νὰ τιμωρήσῃ τὴν Μήδειαν , ἣ μάγισσα τὸν ἀναμένει , καὶ ἀπὸ τὸ ὕψος ἐνὸς πύργου , ἀφ' οὗ ἤλεγξε τὴν ἀχαριστίαν του , ἐκατάκοψεν ἐμπρὸς αὐτὴν τοὺς δύο παιδιὰ ὅπου μετ' αὐτοῦ ἐγέννησε , καὶ δύο μεγάλοι δράκοντες τὴν ἐπήρασαν καὶ τὴν ἔφεραν εἰς τὴν Ἀθῆναν . ἐκεῖ ὑπανδρεύθη μὲ τὸν βασιλέα τῆς πόλεως Αἰγέα , μὲ τὸν ὁποῖον ἐγέννησε τὸν Μῆδον . ἀλλὰ βουλευθεῖσα μετέπειτα νὰ φυλακίσῃ τὸν Θησέα , ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ , καὶ ὑπῆγε μὲ τὸν υἱὸν τῆς Μῆδου διὰ νὰ περάσῃ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς πρὸς ἓνα μέρος τῆς Ἀσίας , ὅπου ὠνομάσθη ἔπειτα Μήδεια .

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν . Ζ' .

Ἱστορία τοῦ Κάδμου , καὶ τῶν Θηβῶν .

Ο Ζεὺς ἄρπαξε τὴν Εὐρώπην θυγατέρα τοῦ Ἀγήνωρος βασιλέως τῶν Φυινίκων , καθὼς εἶπομεν εἰς τὸ πρῶτον βιβλίον , κεφ. γ' . Ὁ Ἀγήνωρ ἐξείλε τὸν υἱὸν τοῦ Κάδμου εἰς διάφορα μέρη τοῦ κόσμου νὰ τὴν ἐ-

πῶς ἦταν παλαιαὶ διαφοραὶ Θῆβαι· μία εἰς τὴν Κιλι-
 κίαν, ὅπου ἐγεννήθη ἡ Ἀνδρομάχη γυνὴ τοῦ Ἑκ-
 τορος· μία εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἡ ὁποία εἶχεν ἑκατὸν
 θύρας· ἐκ ταύτης ἐκλήθη καὶ ἡ Θηβαῖς περίφημος διὰ
 τοὺς Ἀναχωρητὰς ὅπου ἐκεῖ ἐκατοικοῦσαν· ὅμως ἡ ἐν-
 δοξοτέρα ὁμολογεῖται κοινῶς ἐκείνη τῆς Βοιωτίας·
 μυθολογοῦσιν ὅτι ὁ Ἀμφίων ἐκτίσεν τὰ τείχη τῆς Θή-
 βας (Γεωγραφ. Μελετ. φύλ. 345.) διὰ τοῦ λαλήμα-
 τος τῆς Κισθάρας· αὐτὸς ἐστᾶθη ἐξαίρετος εἰς τὴν μου-
 σικὴν, καὶ εἰς τὴν ἀρμονίαν, τὴν ὁποίαν ἐδιδάχθη
 παρὰ τῶν Λυδῶν, προσθέσας εἰς τὰς τέσσαρας προ-
 τέρας χορδὰς, ἄλλας τρεῖς εὐρεθείσας παρὰ αὐτοῦ· κα-
 λοῦσι τὰς Θήβας ἑπταπύλους, ὡσάν ὅπου τὸ πάλαι
 εἶχον ἑπτὰ πύλας, ἦτοι θύρας, τῶν ὁποίων τὰ ὀ-
 νόματα ἦσαν ταῦτα· Ἡλεκτρὶς πύλη, κληθεῖσα ἐκ
 τῆς Ἡλέκτρας ἀδελφῆς τοῦ Κάδμου, διὰ τῆς ὁποίας
 ὠδεύον εἰς τὰς Πλαταιάς· Προίτις, ὀνομασθεῖσα ἀπὸ
 Προΐτου ἀνδρὸς ἐπιχωρίου, διὰ τῆς ὁποίας ἐφέροντο
 εἰς τὴν Χαλκίδα, καὶ Τευμησόν· Νηίτις, λαβοῦσα
 τὴν κλησιν ἀπὸ τῆς νήτης, ἦτοι χορδῆς, τὴν ὁποίαν
 εὔρεν ὁ Ἀμφίων· δι' αὐτῆς ἀπήρχοντο ἐπὶ τὴν Ὀγκαΐ-
 δα πόλιν· Ὑψίς-η, μὲ τὸ νὰ ἦτον τὸ ἱερὸν τοῦ Ὑψί-
 σου Διὸς, ἡ φέρουσα ἐπὶ τὰς Ποτιαῖς· Κρηνίς, ἡ ἐ-

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄.

Ἱστορία τοῦ Οἰδίποδος.

Λαῖος ὁ βασιλεὺς τῆς Θήβας ἔλαβε διὰ γυναϊκάτου τὴν Ἰοκάστην θυγατέρα τοῦ Κρέοντος Ἀρχοντος Θηβαίου. ἔμαθεν ἀπὸ τὸ μαντεῖον πῶς ἔμελλε νὰ φονευθῆ ἀφ' ἐνὸς ὅπου ἤθελε κατάγεσθαι ἀπὸ τὸν γάμον του. ὅθεν ἐπροσάχθηκεν ἡ γυνὴ τοῦ Ἰοκάστη νὰ πνίξῃ τὰ βρέφη ὅπου ἤθελαν γεννηθῆ, ὅταν εὐρίσκοντο εἰς τὰ σπάργανα. ἐγεννήθη ὁ Οἰδίπους, καὶ ἡ μήτηρ του μὴ ὑποφέρουσα νὰ πράξῃ τοιαύτην κακοπραγίαν, ἐπαράδωκε τὸ βρέφος εἰς ἕνα στρατιώτην, διὰ νὰ γένῃ ὁ ὑπηρέτης τοῦ προσάγματος. ἀλλ' αὐτὸς λυπηθεὶς τὸ μικρὸν ἄδολον καὶ ἄνακον παιδίον, εὐχαριστήθη νὰ τοῦ τρυπήσῃ τὰ πόδια, τὰ ἐπέρασεν ἔπειτα μὲ ἕνα βροῦλον, καὶ οὕτως ἐκρέμασε τὸ ταλαίπωρον βρέφος εἰς ἕνα δένδρον τοῦ ὄρους Κιθαίρωνος, διὰ νὰ ἀποθάνῃ τοιοντοτρόπως. Ὁ Φόρβας βοσκὸς τοῦ Πολυβίου βασιλέως τῆς Κορίνθου περνῶντας ἐκεῖ κατὰ τύχην, ὅπου ἦτον τὸ παιδίον, τὸ ἔλυσε, καὶ βλέπωντάς το εὐμορφου, τὸ ἐφλοδώρησε τῆς βασίλισσας τῆς Κυρᾶς του. αὐτὴ τὸ ἠγάπησε, τὸ ἀνέθρεψεν, ὡσάν νὰ ἦτον υἱὸς τῆς. ὠνομάσθηκεν Οἰδί-

μωσιν, καὶ οὐδείς ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὴν πό-
λιν. Τὸ μαντεῖον ἀπεκρίθη, ὅτι δὲν ἦτον ἄλλος τρό-
πος ἐλευθερίας ἐκ τῆς τυραννίδος ταύτης, πᾶρεξ νὰ
δοθῇ τὸ ἀληθές σημαίνόμενον τοῦ αἰνίγματος. δηλα-
δῆ, ποῖον εἶναι τὸ ζῶον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖου τὴν αὐγὴν
περιπατεῖ μὲ τέσσαρα πόδια, τὸ μεσημέριον μὲ δύο,
καὶ μὲ τρία τὸ ἑσπέρας. Ὁ Κρέων ἐξουσιάζωντας τὸ
βασιλείου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λαίου, ἐδιαλάλησεν
εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, πῶς ἄφινε τὸ βασιλείον του, καὶ
ἔδιδε διὰ γυναῖκα νόμιμον τὴν Ἰοκάστην χῆρα τοῦ
Λαίου εἰς ἐκεῖνον ὅπου ἤθελεν ἐξηγήσει τὸ αἰνίγμα.
Ὁ Οἰδίπους ἔγενεν ἐξηγητῆς, καὶ ἀνάφερε τὴν ἀληθῆ
σημασίαν τοῦ προβλήματος. εἶπε λοιπὸν, ὅτι τοῦτο ἦ-
τον ὁ ἄνθρωπος, ὅπου ὄντας παιδίον περιπατεῖ ὡσάν
τὰ τετράποδα ζῶα μὲ τέσσαρα πόδια, ἦγουν μὲ δύο
χέρια, καὶ μὲ δύο πόδια. εἰς τὴν νεότητά του ὁδεύει
μὲ δύο πόδια, χωρὶς ἄλλην βοήθειαν. καὶ εἰς τὸ γε-
ρατειὸν χρειάζεται ῥάβδον, ὡσάν τρίτον πόδι πρὸς
βοήθειαν τοῦ περιπατήματος.

Τὸ Θηρίον οὕτω νικημένον, ἐκτύπησε θυμωμένον τὴν
κεφαλὴν του πρὸς μίαν πέτραν, τὴν ἐκατάκοψε, καὶ
παραίτησε τὴν χώραν εἰς μεγάλην ἀνάπαυσιν. Ὁ
Οἰδίπους δι' ἀνταμοιβὴν ἐδέχθη τὴν κυβέρνησιν τῆς

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ΄.

Ἱστορία τοῦ πολέμου τῆς Θήβας.

Ο πόλεμος τῆς Θήβας ἐγένετο ὑπόθεσις πολλῶν ποιητῶν παλαιῶν. μεταξὺ τῶν Λατίνων, ὁ Στάτιος ἔγραψε δώδεκα βιβλία. μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων, ὁ Ἀντίμαχος, τὸν καιρὸν τοῦ Πλάτωνος, ἐσύνθεσεν εἰκοσιτέσσαρα βιβλία, μὲ ὅλον ὅπου δὲν εἶχε περιγράψει μόνον τὰς ἐτοιμασίας τῆς περιφήμου ταύτης πολιορκίας.

Ὁ Ἐτεοκλῆς λοιπὸν, καὶ ὁ Πολυνείκης οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Οἰδίποδος διὰ νὰ μὴ διαιρέσουν, καὶ ἀδυνατήσουν τὸ βασίλειον, ἐνόμισαν ἀρμοδιώτερον τὸ νὰ ἔχωσι τὴν κυβέρνησιν πάντοτε ὁλόκληρον, ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον, εἰς διάστημα ἐνὸς χρόνου. Ὁ Ἐτεοκλῆς ὡς πρωτόγονος ἔλαβε πρότερον τὴν ἐξουσίαν. ἀλλὰ περάσωντας ὁ χρόνος, δὲν ἠθέλησε ν' ἀφίση τὸ σκῆπτρον ὅπου εἶχεν.

Αὕτη ἐστὶν ἡ αἰτία, ὅπου ὁ Πολυνείκης ἐβιάσθη νὰ ἐκδικηθῆ μὲ μίαν πολιορκίαν διὰ τὴν ἀδικίαν ὅπου ἐλάβανεν, ἐζήτησε βοήθειαν ἀπὸ τοῦ Ἀδράσου βασιλέως τῶν Ἀργείων, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε συμφωνήσει διὰ τὸν γάμον μιᾶς τῆς θυγατρὸς. Ὁ Ἀδράσος τὸν ἐβοήθησε μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις τῆς βα-

μεγαλόψυχη, ὅπου δὲν ἤθελε νὰ ὑπανδρευθῆ, μόνου
 μὲ ἄνδρα εὐπρέπεστον τοῦ καιροῦ ἐκείνου, καὶ ἀρκε-
 τὸν διὰ νὰ τὴν ὑπερβάλῃ ἐπαίνω εἰς τὰ ἐδικά της κα-
 ταστάματα, πρᾶγμα ὅπου ἐτέλεσεν ὁ Ἰππομένης·
 ἀλλ' ἐπειδὴ οὗτοι δὲν ἐφύλαξαν τὴν τιμὴν ὅπου ἐ-
 χρεωσούσαν πρὸς τὴν Κιβέλην, μετεμορφώθησαν καὶ
 ἔγιναν ὁ ἓνας λέων, καὶ ἡ ἄλλη λέαινα.

Ὁ Τυδεὺς δὲν ἐσάθη εὐτυχέστερος τῶν δύο στρατη-
 γῶν, περὶ τῶν ὁποίων ὠμιλήσαμεν. ἦτον μικρὸς τὴν
 ἡλικίαν, ἀλλὰ δυνατὸς ὑπερβολικῶς, καὶ εἰς πολλὰ
 πράγματα ἔδειξε τὴν ἀνδρείαν του. ὑπῆγεν ἀγγελια-
 φόρος καὶ μηνυτὴς πρὸς τὸν Ἐτεοκλῆν διὰ νὰ συμφω-
 νήσῃ τὰ ζητούμενα παρὰ τοῦ Πολυνείκου, καὶ βλέπ-
 πωντας πῶς δὲν ἐπρόκοπτε ποσῶς, ἐκάλεσεν εἰς πάσης
 λογῆς μάχην κατ' ἓνα. καὶ δὲν ἐπαρρησιάσθη τιὰς,
 ὅπου νὰ μὴ ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν νικημένος. ὅθεν πεν-
 τήκοντα οἱ πλεον ἀνδρειότεροι ἐσυμφώνησαν διὰ νὰ
 τὸν καταπλακώσουν εἰς τὴν ῥόδον, ἐκ τῆς ὁποίας ἐ-
 μελλε νὰ ὑποσρέψῃ. ἀλλὰ τοὺς ἐφόνευσεν ὅλους, καὶ
 δὲν ἄφισε ζῶντα, μόνον ἓνα, τὸν ὁποῖον ἐσείλε πρὸς τὸν
 Ἐτεοκλέα, διὰ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν εἶδῃσιν. ὅμως τέλος
 πάντων ἐπληρώθη ἀπὸ μίαν σαΐταν, τὸ ὁποῖον πρᾶγ-
 μα ἐλύπησε πολλὰ τὸν Ἀμφιάραον, ὅς τις ἐναντιώθη-
 μέ

Τέλος πάντων οἱ δύο ἀδελφοὶ Ἐτεοκλῆς, καὶ Πολυνεΐκης ἐγίναν ἐχθροὶ, καὶ ἀνάμεικτόν τοὺς ἐθανατώθησαν. ἀλλ' ὁ Θάνατος δὲν ἐσάθη ἀρκετὸς νὰ καταπαύσῃ τὴν ἔχθραν. Αἱ θεαὶ καλούμεναι Ἐρινύες ἔκαμαν διαμονὴν ἐκεῖ. ὅπου ἡ ἀδελφή των Ἀντιγόνη τοὺς ἔθαψε, καὶ ἐφύτευσαν ἓνα δένδρον τῆς ρογδιᾶς, ἐκ τῆς ὁποίας ἔρρεεν αἷμα, διὰ σημεῖον τῆς αἰδίου ἀλληλομαχίας. ὁμοίως καὶ ἡ φλόγα τῆς πυρκαϊᾶς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐμελλον τὰ σώματα καὶ τῶν δύο νὰ κατακαυθῶσιν ὁμοῦ, ἐδιαίρέθη, καὶ δὲν ἐδυνήθη πλέον νὰ ἐνωθῇ, ὥστε ὅπου ἔχρειάσθη νὰ μείνῃ τὸ σῶμα τοῦ Πολυνεΐκου, διὰ νὰ ἐνταφιασθῇ χωριστᾶ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι΄.

Ἱστορία τῆς Ἀντιγόνης, καὶ διὰ τὰ ὅσα ἐσυνέβησαν εἰς τὸν πόλεμον τῆς Θήβας.

Ο Κρέων βλέπωντας ἀποθαμένον τὸν Οἰδίπουν μετὰ τοὺς υἱούς του, ἔλαβεν εὐθύς τὴν πρώτην δύναμιν καὶ κυριότητα ἐπάνω εἰς τὸ βασίλειον.

Τὸ πρῶτον ἔργον ὅπου ἔπραξεν, ἐμπόδισε φανερὰ νὰ μὴ ἐνταφιασθῇ τὸ σῶμα τοῦ Πολυνεΐκου, ἀλλὰ νὰ μείνῃ τροφὴ τῶν σκύλων, καὶ τῶν ὀρνέων, ἐπειδὴ

καὶ πρότερον δὲν ἐνταφιάζοντο τὰ σώματα.

Ἡναγκάσθη λοιπὸν ὁ Ἄδρατος νὰ πέμψη μίχην πρεσβείαν πρὸς τὸν Κρέοντα, διὰ νὰ ἐνταφιάσῃ τοὺς νεκροὺς. ὁ Κρέων δὲν ὑπήκουσεν, ὥστε ἐποῦ ὁ Ἄδρατος μὴ δυνάμενος νὰ πολεμήσῃ μὲ τὸν Κρέοντα, ἐπαρακάλεσε τὸν Θησεά, ὅς τις μὲ ἓνα σφάτευμα ὑποχρέωσε τὸν Κρέοντα διὰ νὰ ἐνταφιασθῶν τὰ ρηθέντα σώματα.

Δὲν ἔμεινε παρὰ μόνον τὸ σῶμα τοῦ Καπανέως, ὅστις διὰ τὰς βλασφημίας του κεραυνωθεὶς παρὰ τοῦ Διὸς ἑκατεκαύθη χωριστῶς, καὶ ἡ γυνὴ του Εὐάδνη μὲ τὴν ἀφορμὴν ταύτην ἔδειξε τὸν πολὺν ἔρωτα, ὅπου ἔτρεφε πρὸς τὸν ἄνδρα της, ἐπειδὴ ἐσολίσθη μὲ τὰ ἐκλεκτότερα ἐνδύματα, καὶ οὕτως ἐρρίφθη μέσα εἰς τὴν πυρκαϊάν, διὰ νὰ κατακαῆ ὁμοῦ μὲ τὸν ρηθέντα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14'.

Ἱστορία τοῦ Ταντάλου, καὶ τοῦ υἱοῦ του Πέλοπος.

Οἱ Θηβαῖοι, καὶ οἱ Ἀργεῖοι εὕρισκοντο παίγνιον τῆς τύχης ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους ὁ Τάνταλος βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, καὶ οἱ καταγόμενοι τοῦ Ταντάλου ἦσαν ὑποκείμενοι πάντες εἰς διαφοροὺς δυστυχίας.

σον πλῆθος ὑδάτων καὶ τροφῶν, καθὼς εἶπαμεν εἰς τὸ γ'. κεφαλ. τοῦ πρώτου βιβλίου.

Ἐγέννησεν ὁ Τάνταλος μίαν θυγατέρα ὀνόματι Νιόβην, ἣ ὁποία εὐρέθη πολλὰ δυσυχῆς διὰ ἐδικὴν τῆς ματαιοφροσύνην. ἐπειδὴ ἔχουσα πολυτεκνίαν, ἔλαβέ τίσιν τολμηρότητα, ὅπου ἠθέλησε νὰ προτιμηθῇ τῆς Ἀητοῦς. Ὄθεν ὁ Ἀπόλλων, καὶ ἡ Ἄρτεμις ἐφόνευσαν ὄλατῆς τὰ παιδία, καὶ τόσον αὐτὴ ἐλυπήθη, καὶ τόσον ἐξηράνθη, ὅπου ἐξῆλθεν ἡ μυθολογία, ἥγουν πῶς ἐμεταβάλλθη εἰς λίθον.

Ὁ Πέλοψ ἐπαραίτησε τὴν Φρυγίαν, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ βασίλειον τῆς Ἡλίδος, ὅπου ἠγάπησε τὴν Ἴπποδάμειαν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Οἰνομάου. ἀλλ' οὗτος ὁ βασιλεὺς μαθὼν, ὅτι ὁ γαμβρός του ἐμελλε νὰ τὸν θανατώσῃ, δὲν ἤθελε νὰ ὑπανδρεύσῃ τὴν θυγατέρα του εἰς ἄλλον τινὰ, μόνον εἰς ἐκεῖνον, ὅπου εὐρίσκετο ἀρκετὸς νὰ τὸν ὑπερβάλλῃ κατὰ τὸ τρέξιμον τῆς ἀμάξης.

Ὁ Πέλοψ ἀμελῶντας τὸ τοιοῦτον, καὶ ὡς μηδὲν λογισάμενος, ἐπεχειρίσθη μὲ θάρρος τὸν ἀγῶνα, καὶ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸν του, ἐπιθεξιῶθη, καὶ ὑποσχόμενος ἀνταμοιβὴν τοῦ Μυρτίλου, ὅς τις ἦτον κυβερνήτης τοῦ ἀμαξίου τοῦ Οἰνομάου, τὰ πράγματα ἐσυνέβησαν εἰς τρόπον, ὅπου ὁ Μυρτίλος ἐδιάταξε τὸ

ἀμά-

τὸν ἐκάλεσεν εἰς ἓνα τραπέζην διὰ τὰ τελειώσασθαι φιλι-
 κῶς πάσας τὰς διαφορὰς των. Ὁ Θυέστης ὑπῆγε μετὰ
 πάσης χαρᾶς, ὑπερεπιθυμῶντας τὰ ἰδῆ καὶ τοὺς υἱοὺς
 του. ἀλλ' ἀφ' οὗ ἠγέρθησαν ἀπὸ τῆς τραπέζης, Ὁ
 Ἀτρεὺς τοῦ ἔδειξε τὰς κεφαλὰς, καὶ πὰς χεῖράς των
 κομμένας, ἀποδείχνωντάς του, πῶς εἰς τὴν τραπέζην
 ἄλλο οὐκ ἔφαγε, παρὰ μόνον τὴν σάρκα τῶν τέκνων-
 του. λέγουσιν οἱ Ποιηταὶ πῶς ὁ Ἥλιος ἐσκοτίσθη, καὶ
 ὑπέσβεψε πρὸς τὴν ἀνατολήν, διὰ τὰ μὴ ἰδῆ ἡ πράγμα
 τόσο σκληρόν.

Ὅμως καθὼς ἓνα πταῖσμα φέρει μεθ' ἑαυτοῦ καὶ
 ἄλλο, ἀπάντησεν ὁ Ἀτρεὺς τὸν Αἰγισθόν υἱόν του
 Θυέστου, ὅστις ἐνομιζέτο ἀποθαρμμένος, ἀλλ' ἐφυλάχθη,
 καὶ ἐθράφη ἀπὸ τὰς αἰγας, ὅθεν ἐπωνομάσθη Αἰγι-
 σθος. εὐνέβη λοιπὸν, ὅτι ὁ Αἰγισθος διὰ τὰ ἐκδι-
 κῆσθαι τὸν πατέρα του, ἔβρεξε τὰς χεῖράς του μέσα εἰς
 τὸ αἷμα τοῦ Ἀτρείου. ἐφόρευσε τὸν Ἀγαμέμνονα μετὰ
 τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος, λαβὼν σύμφωνον καὶ ὁμό-
 γνωμον τὴν Κλυτεμνήστραν, γυναῖκα τοῦ Ἀγαμέμνονο-
 υος, διὰ τὰ γένη καὶ αὐτὴ τῆς τοιαύτης πράξεως
 ὑπηρετῆς.

Θέλομεν εἰπῆ ἐν ἰδίῳ τόπῳ, πῶς ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγα-
 μέμνονος Ὀρέστης διὰ ἐκδικῆσθαι ἐφόρευσε τὸν Αἰγι-

μήλη βαρεμένη μέσα εἰς τὴν φυλακὴν, ἐξίσθησε καὶ ἐπερίγραφεν ὄλατῆς τὰ πάθη μὲ μίαν βελώνην ἐπάνω εἰς ἓνα λινόπανον, καὶ τὸ ἔδωσε μιᾶς δουλεύτρας νὰ τὸ ἐγχειρίσῃ κρυφὰ τῆς Πρόκνης, ἣ ὅποια μαζοῦσα τὸ πρᾶγμα, καὶ κρύψασα διὰ τινὰ καιρὸν τὴν λύπην, ἀφ' οὗ ἔφθασαν τὰ ὄργια, ἧτοι ἑορταὶ τοῦ Διονύσου, ἐνδεδυμένη μὲ θύρσους καὶ δέρματα κατὰ τὸ ἔθος, ὑπῆγε πρὸς τὴν ἀδελφὴν τῆς, τὴν ὁποίαν ἐνδεδυμένην μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὠδήγησεν εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτιον, ὅπου συμβουλευθεῖσαι, ἣ Πρόκνη λαβοῦσα τὸν Ἴτην, καὶ φωνεύσασα τοῦτον, γυρίζοντας ὁ ἄνδρας τῆς εἰς τὸ σπῆτι, ἔβαλεν εἰς τὸ τραπέζι τὸ νεκρὸν παιδίον διὰ τροφήν τοῦ Τηρέως· αὐτὸς μαζὼν τὸ γινόμενον ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ παιδὸς, τὴν ὁποίαν ἣ Πρόκνη πρὸς τὸ τέλος τοῦ δείπνου ἐπρόσφερε διὰ τῆς Φιλομήλης, ἐταράχθη, καὶ τὴν γυναῖκά του ἑκατάτρεξε μὲ ὄργην, ἀλλὰ διὰ εὐσπλαγχίαν τῶν θεῶν τὴν εἶδε μεταβαλμένην εἰς χελιδόνα, ἣ ὁποία ἐφύλαξε πάντοτε τὴν συνήθειαν διὰ νὰ κατοικῇ μέσα εἰς τῶν ἀνθρώπων τὰς οἰκίας. Ὁ Τηρεὺς ἐμεταμορφώθη εἰς ὄρνεον ὀνόματι ἔποψ, καὶ ἐπεριπάτει ζητῶντας τὸν υἱὸν τοῦ Ἴτην, φωνάζωντας ποῦ, ποῦ· τὸ Ἴτης ἐμεταβάλλθη εἰς φασιανόν, εὐρισκόμενον εἰς τὴν Κολχίδα,

κρωτήριον τοῦ Σιγείου.

Ὁ πρῶτος ὅπου ἔβαλε τὰ θεμέλια, καὶ ὅπου ἐκυ-
ρίευσεν ἑστάθη ὁ Δάρδανος υἱὸς τῆς Ἥλέκτρας, καὶ
τοῦ Διὸς, ὅστις φονεύσας τὸν Ἰάσιον ἀδελφόν του, ἤ-
ναγκάσθη νὰ φύγη, καὶ νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὴν Φρυγίαν,
ὅπου ἔλαβε διὰ γυναικῶν τὴν θυγατέρα τοῦ βασι-
λέως Τεύκρου, οἱ ὅποιοι ἐνωθέντες εἰς τὴν κυβέρνησιν
τῆς χώρας, ἔκαμαν καὶ ἡ χώρα ἐπωνομάσθη πότε Τεύ-
κρια, καὶ πότε Δαρδανία, ὄνομα τὸν καιρὸν ἐκείνου
ἰδίου τῆς Τρωάδος. τοῦτο συνέβη, κατὰ τὴν θείαν
Γραφήν, ὅταν Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ ἔγινε διάδοχος τοῦ
Μαῦσέως, πρὸς χρόνους ἑπτακοσίου πρὸ τῆς ἀρχῆς τῆς
παλαιᾶς Ῥώμης.

Ὁ Δάρδανος ἐπεραίτησε διάδοχον τῆς βασι-
λείας τοῦ τὸν υἱόν του Ἐριχθόνιον, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ
Τρῶς, βασιλεύσας μετωνόμασε τὴν πόλιν, καὶ ἐκλά-
θη Τρωάς.

Τοῦτος ὁ Τρῶς ἐγέννησεν ἐν πρώτοις τὸν Γανυμή-
θην, ὅπου ἠρπάχθη ὑπὸ τοῦ Διὸς. δεύτερον, τὸν
Ἀσάρακον πατέρα τοῦ Κάπυος, ἐξ οὗ ἐγεννήθη ὁ Ἀν-
χίσης ὁ ἠγαπημένος ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, ἐκ τῆς ὁ-
ποίας ἐγεννήθη ὁ Αἰνεΐας ἐπάνω τοῦ χεῖλους τοῦ Σι-
μόντος ποταμοῦ. ἀλλ' ὁ ἐκλεκτότερος τῶν υἱῶν του

Ὁ Πρίαμος ἐς ἐρεώθη εἰς τὴν βασιλείαν του, καὶ τὴν αὔξησε μὲ τὰ ὅσα καλῶς ἀπόκτησε, καὶ κατέστησε τὴν Τρωάδα περιφανέστεραν, καὶ ἐνδοξοτέραν τοῦ προτέρου καλλωπισμοῦ. ἐδυνάμωσε τὰ τεῖχη μὲ ἀκροπόλεις διὰ προφύλαξιν καὶ σιρώσειν, ὅπου ἐκαλοῦντο Πέργαμα. Ἐλαβε διὰ γυναϊκά του τὴν Ἐκάβην θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς Θράκης, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέννησεν υἱοὺς, δηλαδὴ τὸν Ἔκτορα, τὸν Πολίτην, τὸν Δηίφοβον, τὸν μάντιν Ἐλενον, τὸν Τρώϊλον, τὸν Πάριν, καὶ τὸν Ἡολύδωρον. ἡ Πολυξένη, ἡ Κασσάνδρα, καὶ ἡ Κρέουσα ἐσάθησαν αἱ πλέον ἐξαιρετώτεραι, καὶ πλέον λαμπρότεραι τῆς οἰκίας του. μεγάλη καὶ θαυμαστὴ μεγαλοπρέπεια εὑρίσκετο εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ βασιλέως τούτου, καὶ πολλοὺς χρόνους ἔζησεν εὐδαίμων. ἀλλὰ τέλος πάντων εἶδεν ὀφθαλμοφανῶς τὴν ἐλόκληρον ἐρήμωσιν τῆς Τρωάδος, ἡ ὁποία δὲν ἐβάσασξε παρὰ μόνου ἕως τριακοσίων χρόνων διάστημα. θέλομεν ἔπειτα φανερώσει ποίας φύσεως εὐρέθη ἡ τοιαύτη μάχη.

σισαν διὰ τὰ τὸν κάμουν κριτὴν ἐπάνω εἰς τὴν εὐμορφίαν, ὅπου πᾶσα μίαν ἐνόμιζε τοῦ λόγου τῆς τιμιωτέρα. Ὁ Ζεὺς λοιπὸν (Λουκιαν. Θεῶν κρίσις) μὴ θέλωντας τὰ γένη δικαστῆς, καὶ τὰ προκρίνη ποία ἦτον ἢ καλλίστη, ἐπειδὴ καὶ ἴσα ἠγάπα καὶ τὰς τρεῖς, ἐπεμψε τὸν Ἑρμῆν πρὸς τὸν Πάριθα, δίδωνταίς του ἕνα μῆλον, καὶ λέγωντας, καθὼς γνωρίσῃ ὁ Πάρις, ἅς δώσῃ τῆς Θεᾶς τὸ ἄθλον « καὶ ἡ νικῶσα τῷ κάλλει λαβέτω τὸ μῆλον » θέλουσα ἡ Ἀθηνᾶ τὴν προτίμησιν, τοῦ ἔταξε τὰ τὸν κάμη πολεμιστὴν ἐξαίσιον, καὶ νικηφόρον πάντοτε. ἡ Θεὰ πάλιν Ἥρα τοῦ ἔταξε τὰ τὸν καταστήσῃ δεσπότην ἀπάσης τῆς Ἀσίας, ἀλλ' ἡ Ἀφροδίτη τοῦ ἐπρόσφερε διὰ δωρεάν τὴν Ἑλένην, τὴν θυγατέρα τῆς Λήδας, τὴν ὁποίαν πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπεθύμησαν, ἀλλὰ προεκρίθη ὁ Μελέαρος τοῦ γένους τῶν Πελοπιδῶν. μὲ τοιοῦτους ἐρωτικούς λόγους ἡ Ἀφροδίτη ἐνίκησε, καὶ ἔλαβε τὸ μῆλον.

Μετὰ ταῦτα ἔδειξεν ὁ Πάρις τὴν ἀνδρείαν του. Οἱ εὐγενεῖς νέοι τῆς Τρωάδος ἐσυναθροίσθησαν πλησίον τῆς Τρωάδος διὰ τοὺς ἄθλους καὶ παιγνίδια τοῦ παλαισματος, καὶ καθ' ἕνας ἐσπούδαζε τὰ δεῖξῃ τὴν ἐπιδεξιότητά του καὶ δύναμιν. Εἰσῆλθεν εἰς τὸ μέσον ὁ Πάρις καὶ ἔρριψε κατὰ γῆς ὅλους ἐκείνους, ὅπου ἐ-

παχθείσαν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, καὶ τότε ὑπὸ τῆς ἐξουσίας τοῦ Τελαμῶνος, ἢ μᾶλλον διὰ τὴν ἐπιτύχην τὸν σκοπὸν τοῦ, μὲ τὴν ἀπόκτησιν τῆς Ἑλένης ἀδελφῆς τοῦ Κάστρος, καὶ τοῦ Πολυδεύκου, (καθὼς εἶπαμεν εἰς τὸ τέταρτον κεφάλαιον) κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν τῆς Ἀφροδίτης. Ὑπῆγε λοιπὸν κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν Σπάρτην, ὅπου ὁ Μενέλαος τὸν ἐδέχθη μὲ πᾶσαν φιλοφροσύνην, καὶ τὸν ἐπαράιτησεν εἰς τὸν οἶκόν του χωρὶς καμμίαν ὑποψίαν, μέλλοντας τὰ ὑπάγει διὰ τὴν Κρήτην διὰ ἐδικὰς του ὑποθέσεις.

Ἀλλὰ ἡ καλὴ γνώμη καὶ ἀγαθὴ προαίρεσις τοῦ Μενελάου δὲν ἐπληρώθη μὲ τὴν πρέπουσαν ἀνταμοιβήν, ἐπειδὴ φιλιωθεὶς τεχνικὰ ὁ Πάρις μὲ τὴν Ἑλένην, ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τὴν ποθουμένην γυναῖκα, καὶ τὴν ὠδήγησεν εἰς τὴν Τρωάδα.

Δὲν ἐκακοφάνη τοῦ Πριάμου τὸ τοιοῦτον ἔργον, πρῶτον μὲν διὰ τὰς κακοπραγίας ὅπου ἔλαβεν ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων, ὅταν εὐρίσκετο φυλακωμένος, καὶ δεῦτερον, διατι ἐπολιόρησαν, καὶ ἔκδυσαν μὲ σκληρότητα τὴν Τρωάδα, τὸν καιρὸν τοῦ Λαομέδοντος, καὶ τέλος πάντων, διατι ἔλπιζε μὲ τὴν ἀφορμὴν ταύτην, πῶς ἐμελλε τὰ πάρη ἀπὸ τὰς χεῖράς των τὴν ἀδελφήν του Ἡσιόνην.

λεύς τῆς Ἰθάκης, καὶ τοῦ Δουλιχείου, νησίᾳ τοῦ Ἰω-
 υίου πελάγους· ἡ ἀγάπη τῆς γυναικὸς τοῦ Πηνελόπης
 τὸν εἶχε τόσον δυνατὰ δεμένον, ὅπου δὲν ἐδύνατο νὰ
 χωρισθῆ ἀπ' αὐτῆς· ἐπλαττε λοιπὸν τὸν ἑαυτὸν του
 μωρὸν, καὶ ἄγνωστον, κρεμνῶντας πρὸς τὸ ἄροτρον
 δύο ζῶα διαφόρου γένους, καὶ ἀνεπιτήδεια εἰς ὑπηρε-
 σίαν· μετὰ ταῦτα ὠδήγει τὸ ἐργαλεῖον ἐπάνω εἰς τὸ
 περγιάλι, σπέρνωντας ἀλάτι, ἀντὶς διὰ σιτάρι· ἀλλὰ
 μὲ τὸ νὰ ἦτον αὐτὸς φρόνιμος, καὶ διὰ συμβουλὰς ἐ-
 πιτήδιος διὰ τὰς ὑποθέσεις μάλισα τοῦ πολέμου, δὲν
 ἠθέλασι νὰ ὑπάγουν χωρὶς τοῦ Ὀδυσσεύς· ἐντεῦθεν ὁ
 Παλαμῆδης ἐπιχειρήσθη νὰ ξεκαλύψῃ τοῦ Ὀδυσσεύς
 τὴν τέχνην· ἐπῆρεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς Πηνελόπης
 τὸ παιδίον τῆς μικρῆς, τὸν Τηλέμαχον, καὶ τὸν ἔ-
 θεσεν εἰς τόπον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐμελλε νὰ περάσῃ
 τὸ γεωργικὸν ἄροτρον· ἐνόησεν ὁ φρόνιμος Ὀδυσσεὺς
 τὴν πανοῦργον ἐργασίαν, καὶ οὕτως ἐπαρამέρισε τὸ
 ἐργαλεῖον ὀλίγον τι, διὰ νὰ μὴ βλάβῃ τὸ βρέφος· μὲ
 τὸν τρόπον τοῦτον ἔδειξε πῶς δὲν ἦτον μωρὸς, καθὼς
 ἐβούλετο νὰ δείξῃ, καὶ ἠναγκάσθη νὰ μεταλλάξῃ βου-
 λήν· ἀλλ' ἐφεῦρέ τὸν τρόπον διὰ νὰ ἐκδικηθῆ ἐναν-
 τίου τοῦ Παλαμῆδου, ἐπειδὴ τὸν καιρὸν τῆς πολιορ-
 κίας τῆς Τρωάδος, ἐπλασε τινὰς ἐπιστολάς τοῦ Πριά-
 μου,

τὸν ἔβαλεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ βασιλέως Λυκομήδους, ὅπου ἐνδυθεὶς μὲ θελυκὰ φορέματα, ἔμαθε τὸν θελυκὸν βίον, καὶ ἠγάπησε τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Διδιάμειαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέννησε τὸν Πύρρον. Ὅμως ἐξεσκεπάσθη ἀπὸ τῆς πανουργίας τοῦ Ὀδυσσεως, ἐπειδὴ ἐπορεύθη οὗτος εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Λυκομήδους μὲ διάφορα θελυκὰ σολίσματα, καὶ μὲ διάφορα ὄπλα, καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἄπλωσεν εὐθὺς τὰς χεῖρας εἰς τὰ ὄπλα, καὶ μὲ τὸν τρόπον τοῦτον ἐφανερώθη. μὴ δυνάμενος λοιπὸν διὰ νὰ λείψῃ ἀπὸ τὸ σράτευμα, ἡ Θέτις ἐπαρακάλεσε τὸν Ἥφαιστον, διὰ νὰ τεχνευθῇ ὄπλα τόσον ἐπιτήδεια, ν' ἀντισταθῶν εἰς πάσης φύσεως σαΐτας, διὰ νὰ τὸν ἔχῃ ἔξω παντὸς κινδύνου.

Ὁ λιμὴν τῆς αὐλίδος εἰς τὴν Βοιωτίαν, ἀπέναντε τῆς νήσου Εὐβοίας, ὅπου τὴν σήμερον καλεῖται Εὐριπος, ἦτον ὁ τόπος, ὅπου καθόλου ἐσυναθροίζοντο τὰ τάγματα, καὶ παρήλθον χρόνοι πολλοὶ, ὥστε νὰ ἐτοιμασθοῦσι τ' ἀναγκαῖα πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν, διότι τὸ ναυτικὸν συμπλήρωμα, ὅπου ἀνέβαινεν εἰς χίλια διακόσια, ἢ τριακόσια καράβια, δὲν ἐδύνατο νὰ κινήσῃ. προσέτι δὲ καὶ ἓνα ἐνοχλητικὸν συμβεβηκὸς πρὸς τὸ τέλος ἔφερεν ἀργοπορίαν εἰς τὸ ταξίδι.

ται ὡς ἰέρισσα τὰ χρειαζόμενα. μετὰ ταῦτα ἐδιατάχθησαν ὅλα εὐπρεπῶς, καὶ ἡ ὀδοιπορία ἐπέτυχεν εὐτυχῆς ἕως τῆς Τρωάδος. Δὲν εὐρέθη ἄλλος, παρὰ μόνου ὁ Τήλεφος βασιλεὺς τῆς Μυσίας, ὅς τις ἠθέλησε νὰ ἀντισταθῇ πρὸς τὸ τοιοῦτον πέραμα. ὅμως ὁ Ἀχιλλεὺς ἐμάκρυνε καὶ εὐγαλε τὸ ἐμπόδιον τοῦτο, πληγῶνοντας τὸν Τήλεφον. καὶ τὸ μαντεῖον εἶπεν ὅτι διὰ νὰ παύσῃ τῆς πληγῆς ὁ πόνος, ἔπρεπεν ἡ βοήθεια νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὸ σιδήρου ὅπου ἔκαμε τὴν πληγὴν. ὅθεν ὁ Τήλεφος ἐζήτησε τὴν φιλίαν τοῦ Ἀχιλλεύου. καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς παιδευθεὶς ἀπὸ τοῦ Χείρωνος ἱατροῦ ἀρίστου, ἔπεμφε τὸ ἱατρικὸν τοῦ πάθους, μὲ τὸ νὰ ἔσμιξεν ἴον, ἥτοι σκουριὰν ἐκ τοῦ σιδήρου, ὅπου ἐβάβη τὸ αἶμα τῆς πληγῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ΄.

Ἱστορία τῆς πολιορκίας τῆς Τρωάδος.

Κ Ἀμνοντες οἱ Ἕλληνες τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, ἠύραν μίαν ἀντίστασιν ἰσχυρωτέραν τῆς προσδοκίας. ὁ Πρίαμος ἐπροητοίμασε τὴν ἀναγκαῖαν διὰ προφύλαξιν. ὁ Μέμνων στρατηγὸς ἐξαισίος τοῦ καιροῦ ἐκείνου ἐπρόσφερε μεγάλην βοήθειαν ἀπὸ μέρους τοῦ βα-

Ὁ Σκαμάνδρος ποταμὸς βλέπωντας τὸν Ἀχιλλέα, πῶς ἐρήμωνε τὴν γῆν τῆς Τρωάδος, καὶ ὅτι ὁ δρόμος τῶν ὑδάτων δὲν ἔτρεχε διὰ τὸ πλῆθος τῶν νεκρῶν, ἐνώθη μὲ τὸν πλησίον του ποταμὸν Σιμόεντα διὰ νὰ πνίξουν τὸν Ἀχιλλέα, καὶ ἦλθαν εἰς τόσην πλημμύραν, καὶ τόσον ἐπερίσσευσαν, ὅπου ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ ἐπιτύχουν τὸν σκοπὸν τους, ἀν δὲν ἐπρόφθανεν ἡ θεὰ Ἥρα, ἣτις ἔπεμφεν εὐθὺς τὸν Ἥφαιστον, ὃς τις περικυκλωμένος ἀπὸ μεγάλην φλόγα, ἐρρίφθη βιαστικὰ ἐπάνω τοῦ Σκαμάνδρου, καὶ ἐδαπάνησε τὸ περισσότερο μέρος τῶν ὑδάτων.

Ἡ ῥήθεισα πολιορκία ἐβάσταξε πολλοὺς χρόνους, καὶ ἔγινεν ὀλέθριος εἰς τὰ δύο μέρη. ἐπειδὴ πολλοὶ ἐξαίρετοι ἄνδρες ἔχασαν τὴν ζωὴν τους. ἀλλὰ πολλοὶ ἀπόκτησαν τσαούτην δόξαν, ὅπου τοὺς ἔκαμαν ἀθανάτους εἰς τὴν ἐνθύμησιν τῶν ἀνθρώπων.

Μετὰ τὸν Ἀγαμέμνονα, καὶ τὸν Μενέλαον, ὁ Ἀχιλλεὺς ἐφάνη θαυμάσιος διὰ τὴν ἀνδρείαν του, καὶ διὰ τ' ἄλλα προτερήματα, καθὼς καὶ ὁ ἠγαπημένος του Πάτροκλος. ὁ Ἰδομενεὺς υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος. ὁ Αἴας υἱὸς τοῦ Τελαμώνος, καὶ ἄλλος Αἴας υἱὸς τοῦ Οἰλέως βασιλέως τῶν Λωκρῶν, ταχυδρόμος, καὶ τοξευτὴς ἐμπειρότατος. ἐδοξάσθη ὁ υἱὸς τοῦ Τυδέως,

πος ἄσχημος, ἐναντιούμενος εἰς ὅλους, ὥστε ὁ Ἀχιλλεύς μ' ἓνα γρόθου τὸν ἐφόνευσε.

Τῶν Ἑλλήνων ὁ πρῶτος ὁποῦ ἐξῆλθεν διὰ τὸ κάραιβι, ἀφ' οὗ ἔφθασαν εἰς τὴν Τρωάδα, ἐσάθη ὁ Πρωτεσίλαος, τὸν ὁποῖον εὐθύς ὁ Ἔκτωρ τοξεύοντας τὸν ἔρριψε κατὰ γῆς. ἡ γυνή του Λαοδάμεια ἔλαβε ταιαύτην χάριν ἀπὸ τῶν θεῶν εἰς τὴν δυστυχίαν της, νὰ εἶδῃ μόνου τὴν σκιάν του. ὅμως ἀγκαλιάζουσα τὴν σκιάν ἀπέθανε.

Πολλὰ ἔπραξαν ὅσοι εὐρίσκοντο μέσα εἰς τὴν πολιορκίαν, καὶ ἐξήρχοντο τῆς πόλεως· ἀλλ' ἔγινε πολλὴ χύσις αἵματος. ὁ Τρωΐλος υἱὸς τοῦ Πριάμου ἀγκαλιὰ καὶ νέος ἐτόλμησε νὰ συνερισθῇ μετὰ τοῦ Ἀχιλλέως, ἀλλ' εἰς τὴν μάχην ἐνικήθη. τοῦτο ἐλύπησε κατ' ὑπερβολὴν τοὺς Τρωαδίτας, ἐπειδὴ ὁ χρησμὸς ἔλεγεν, ὅτι ζῶντος τοῦ Τρωΐλου ἡ πόλις ἔμενε σώα καὶ ἀνίκητος. Ὁ Ἔκτωρ ἀδελφὸς τοῦ πρωτόγονος ἐκδίκησε τὸν θάνατόν του, θανατώνοντας ὅσους Ἕλληνας εὕρισκε, καὶ οἱ Τρωαδίται ὁμοθυμαδὸν ἔλεγαν πῶς αὐτὸς μόνος ἐδύνετο νὰ διαφθείρῃ ὅλον τὸ σράτευμα τῶν ἐχθρῶν.

Ὁ Ἔρωτας ὅμως ἔβλαπτε περισσότερον τοὺς Ἕλληνας ἀπὸ τὰ ὄπλα τῶν Τρωαδιτῶν. ἐπειδὴ ὁ Ἀγαμέμνων

Ὁ θάνατος τοῦ Ἑκτόρος ἐσκότισε δυνάτᾳ τοὺς Τρωαδίτας, καὶ τὸ περισσότερο ὅταν εἶδασι τὴν Πενθησιλέαν βασίλισσαν τῶν Ἀμαζόνων φονευμένην διὰ χειρὸς τοῦ αὐτοῦ Ἀχιλλέως, καὶ ὅλας τὰς ἀκολούθους τῆς βασίλισσης διακεκομμένας, ἢ βυθισμένας εἰς τὸν Σκάμανδρον ποταμὸν ὑπὸ τοῦ Διομήδους.

Ὁ Μέμνων ἐσυλλογίζετο ν' ἀναπληρώσῃ καὶ νὰ ἐξαγοράσῃ τοιαύτην ἀπώλειαν. καὶ οἱ Τρωαδίται τὸν ἐπαρατηροῦσαν ὡς μέγα σήριγμα. τὸ ὅμως ἐπληρώθη ἀπὸ Αἴαντος τοῦ Τελαμώνος, καὶ τέλος πάντων ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως μὲ μονομαχίαν· εἰς τὰ θέκτικον κέφ. τοῦ πρώτου βιβλίου εἶπαμεν πόσῃ λύπην ἔλαβεν ἡ μήτηρ του, καὶ πῶς τὸν ἐμεταμόρφωσεν εἰς ὄρνεον. Ἡ βασίλισσα Ἐκάβη βλέπουσα τὴν ἀπώλειαν τοῦ Μέμνουος, μετὰ τὸν χαμὸν ἄλλων ἐξαιρέτων τέκνων, ἐσπούδαζε νὰ ἐκδικηθῇ ἐναντίον τοῦ Ἀχιλλέως. ὁ Πάρις ἔταξε νὰ τὴν παρηγορήσῃ, καὶ ἐπιχειρίσθη μίαν αἰσχρὰν ἀπισίαν, διατὶ ἐννοήσας πῶς ὁ Ἀχιλλεὺς ἠγάπα τὴν ἀδελφὴν του Πολυξένην, τοῦ ἔδωκεν ἐλπίδα νὰ τὴν πάρῃ διὰ γυναῖκά του, καὶ τὸν ἐκάλεσεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ νὰ συνομιλήσουν πλατύτερον ἐπάνω τῆς τοιαύτης ὑποθέσεως· ἀλλ' ὅταν ὁ Ἀχιλλεὺς θὲν ἐσυλλογίζετο παράμοιον κα-

Ὁ θάνατος τοῦ Ἀχιλλέως ἐπαρηγόρησε τοὺς Τρωαδίτας, ἀλλ' ἡ παρηγορία ἐτελείωσε μετ' ὀλίγου καιρὸν, διατι Πύρρος ὁ υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως ἔλθων ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, ἔγινε διάδοχος τοῦ πατρὸς του μὲ τὴν ἴσιν εὐτυχίαν, ἀγκαλὰ καὶ νεαρᾶς ἡλικίας, καὶ μὲ διάφορες μάχαις ἐκδίκησε τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, ἐφόνευσε καὶ τὸν προδότην Πάριδα. λέγουσιν ὁμοῦ ἄλλοι πῶς ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Φιλοκτήτου μὲ μίαν σαίταν τοῦ Ἡρακλέους.

Διὰ τὰ συντέμνωμεν τοὺς λόγους, διὰ συμπλήρωσιν τῆς δυσυχίας τῶν Τρωαδιτῶν, ἐσυνέβη ὅτι ὁ ἄξιος Ὀδυσσεὺς ὁμοῦ μὲ τὸν Διομήδην ἀφαίρεσαν τὸ Παλλάδιον τὸσον ἀναγκαῖον εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς Τρωάδος. Τοῦτο ἐκατάπεισε τὸν Πρίαμον νὰ συμβιβασθῇ μὲ τοὺς Ἕλληνας, μ' ὅλον ὁποῦ δὲν ἐπεθύμα νὰ ἐπιστρέψῃ τὴν Ἑλένην, τὴν ὁποῖαν ἕνας τῶν υἱῶν του Διόφοβος εἶχε λάβῃ διὰ γυναικά του μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πάριδος.

Ὁ Αἰνείας, καὶ ὁ Ἀντίνορ ἐκλέχθησαν διὰ τὴν συμβίβασιν. ἐσυμπέραναν τὴν εἰρήνην μὲ ἀργύρια, καὶ μὲ πολλὰ χαρίσματα πρὸς τοὺς Ἕλληνας διὰ νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τοὺς τόπους των.

σαρέσκεϊαν βαρεῖ τὸ ἄλογον μὲ λόγῃην, ἀλλ' ἐφάνη
 πῶς οἱ θεοὶ τὸν ἐπαίδευσαν, πέμποντες δύο φοβερωτά-
 τους δράκοντας, οἱ ὅποιοι τὸν ἐθανάτωσαν μὲ δύο του
 τέκνα. γονατίζουσιν ἔπειτα οἱ Τρωαδίται παρὰ τοὺς
 πόδας τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ συμπεραίνου-
 σι νὰ φέρουν εἰς τὴν χώραν μέσα τὸν ῥηθέντα ἵππον.

Ἐξεπλάγησαν, καὶ περισσότερον ἐθάρρυνσαν, ὅταν
 ἤκουσαν τὸν παρ' Ὀδυσσεὺς πεμφθέντα Σίνωνα, ὅς
 τις ἔκαμε καὶ τὸν ἄρπαξαν ὡσάν κατάσκοπον καὶ ἐ-
 ξέτασάν. ἐπλαττε πῶς ὄντες ἔτοιμοι νὰ ὑπάγουν οἱ
 Ἕλληνες εἰς τοὺς τόπους των, οἱ θεοὶ ἐζήτησαν διὰ
 θυσίαν ἕνα τοῦ γένους τῶν Ἑλλήνων. καὶ διὰ τοῦτο
 ἔλεγεν ὁ Σίνων, ἐγὼ ἠναγκάσθηκα νὰ φύγω, διὰτι ὁ
 πανοῦργος Ὀδυσσεὺς ὡσάν ἐχθρὸς μου ἐτεχνεύθη, καὶ
 τῆς θυσίας ὁ κλῆρος ἔπεσεν ἐπάνωθέν μου. μετὰ τὴν
 διήγησιν ταύτην, ἀκολουθῶντας τὴν εἰρωνεΐαν, ἔδω-
 κε νὰ καταλάβουν, ὅτι ὁ σκοπὸς τῶν Ἑλλήνων δὲν
 ἦτον ἄλλος παρὰ νὰ καταπραΰνουν τὴν ὀργὴν τῆς Ἀ-
 θηνᾶς, καὶ νὰ τὴν ἔχουσι βοηθὸν, καὶ διὰ τοῦτο ἀ-
 φιερώμενοι ἐκεῖνο τὸ ἄλογον, τὸ ἔκαμαν τισούτου με-
 γέθους, διὰ νὰ μὴ δυνηθῇ νὰ εἰσέλθῃ μέσα εἰς τὴν
 πόλιν, καὶ νὰ μὴ δυνηθοῦσι νὰ λάβουν οἱ Τρωαδίται
 οὐδὲν ὄφελος πρὸς διαφθοράν τῶν Ἑλλήνων.

κυρίευσεν ὑπερον ἕνα μέρος τῆς Ἠπείρου, ὀνομα-
σθέν Μολοσσία.

Ἡ Κασσάνδρα ἐβιάσθη καὶ ἠτιμάσθη παρὰ Αἴαν-
τος τῶν Λοκρῶν, μὲ ὄλον ὅπου ἠγκάλιασε τὸ ἄγαλμα
τῆς Ἀθηνᾶς, ὡς ἄσυλον, καὶ τόπου ἀσφαλείας. ἀλλ'
ὁ Ἀγαμέμνων τῆς ἐφύλαξε τὴν ζωὴν, καὶ τὴν ἔλαβε
μεθ' ἑαυτοῦ, διὰ τὰ ἐξαιρέτά της προτερήματα.

Ὁ Μενέλαος μετέλαβε τὴν Ἑλένην, φρονεύσας τὸν
Δηϊφῶβον, ὅπου τὴν εἶχε διὰ γυναϊκά του. Ἡ Ἐκά-
βη ἔλαχε τοῦ Ὀδυσσεῶς.

Ὁ Ἐλενος υἱὸς τοῦ Πριάμου, ἔμπειρος εἰς τὸ νᾶ
προλέγει τὰ μέλλοντα, ἐφύλαχθη παρὰ τοῦ Πύρρου,
καὶ ἐδέχθη πολλὰς χάριτας, διατι τὸν ἐμπόδισε νᾶ
εἰσέλθῃ μέσα εἰς ἕνα καράβι, τοῦ ὁποίου ἐπρομήνυσε
τὸν καταποντισμόν.

Ἐφύλαξαν τὴν ζωὴν τοῦ Ἀστυάκτος υἱοῦ νεαροῦ τοῦ
Ἐκτορος, ἐπειδὴ καὶ ἡ μήτηρ του Ἀνδρομάχη μὲ τὰ
δάκρυά της καὶ παρακάλισες ἔλαβε τοιαύτην χάριν πα-
ρὰ τῶν κορυφαίων τοῦ στρατεύματος. ἀλλ' ἀποφασί-
σθηκεν εἰς θάνατον παρὰ τοῦ Ὀδυσσεῶς, καὶ ἐγκρε-
μίσθηκεν ἀπὸ ὑψηλοῦ πύργου, διὰ ὑποψίαν πῶς μὲ
τὸν καιρὸν ἔμελλε νᾶ ἐκδικήσῃ τὸν θάνατον τοῦ πα-
τρὸς του. ἀγχαλὰ καὶ τοῦτο θὲν ἐβιάθη τὰ ἀληθῆς αἵ-

ω του πελάγους, ἐγέμισε τὴν θάλασσαν ἀπὸ ταραχῆν, καὶ κεραυνούς, ἔρριψε φωτίαν εἰς τὰ καράβια, καὶ τὰ ἐβύθισε. μὲν ὅλον τοῦτο αὐτὸς ἐσώθη κολυμβῶντας, καὶ ἔφθασεν εἰς τὰς μεγάλας πέτρας, ἧτοι σκοπέλους ἐκεῖ πλησίον. καὶ διασωθεὶς ἐλύσαξεν ἐναντίον τῶν θεῶν, λέγωντας ὅτι ἀμετάπειστα μὲ τὴν δυνάμιν του ἦτον ἀρκετὸς νὰ σωθῆ. Ὁ Ποσειδῶν τὸν ἤκουσε, καὶ μὲ τὴν σιδηρὰν του ράβδον ἐδιάσρεψε τὴν μεγάλην ἐκείνην πέτραν, καὶ οὕτως ἐπνίγηκεν εἰς ἐκεῖνα τὰ ὕδατα. Ἡ Θέτις θεὰ εὐσπλαγχνισθεῖσα, ἰδιοχείρως τὸν ἔθαψεν εἰς τὸ περιγιάλι τῆς θαλάσσης.

Ὁ Ναύπλιος πάλιν θυμωθεὶς, πῶς οἱ ἀρχιγοὶ τοῦ στρατεύματος ἐκαταδίκασαν πρὸς θάνατον τὸν υἱόν του Παλαμήδην διὰ ταῖς τέχναις τοῦ Ὀδυσσεῶς, ἀναφε φωτίαις πολλαῖς ἐπὶ τοῦ ὕψους τοῦ ὄρους Καφαρέως εἰς τὸ νησίον τῆς Εὐβοίας προσέναντι τοῦ Ἑλλησπόντου διὰ νὰ σύρῃ πλησίον ὅλον τὸ πλῆθος, διὰ νὰ κατακοπῆ πρὸς ταῖς πέτραις, ὅπου εἰς ἐκείνην τὴν πλευρὰν εὐρίσκονται περισσαῖς. τὸ ὅποιον ὁμως δὲν ἐσυμέβη καθὼς ἤθελε, διατὶ ὁ Διομήδης μὲ τὸν Ὀδυσσεῶν ἐπορεύθησαν δι' ἄλλου μέρους.

Ὁ Ἰδομενεὺς ἀπὸ τοὺς πλέον ἀνδρειομένους τῆς ναυτικῆς κινδυνεύωντας νὰ καταποντισθῆ, ἔταξε τοῦ

Ἡ Κασσάνδρα τὴν ὁποίαν ὁ Ἀγαμέμνων ᾤδηγησεν ἀπὸ τὴν Τρωάδα, τοῦ ἐπροεῖπε τὴν δυστυχίαν ταύτην, καὶ δὲν ἔπαυε λέγωντάς του τὴν εἰς ὄλην τὴν ὁδόν. πλὴν ἀγχαλὰ καὶ νὰ ἔλαβε τὴν δύναμιν ἀπὸ τὸν Ἀπόλλωνα νὰ προλεγή τὰ μέλλοντα, ὅμως διατὶ τὸν ἔβλαψε μὲ τινὰ ἀνομίαν, τοῦ ἔπεμψε τὴν δυστυχίαν ταύτην, ὅτι αὐδὲς ἐπίστευε τοὺς χρησμούς του, ἀλλὰ μᾶλλον καθ' ἑνας ἐπίστευε τὸ ἐναντίον.

Ὁ Ὀρέτης βλέπωντας τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀδικούμενον διὰ τὴν σκληρότητα πρὸς τὸν πατέρα του, ἐθανάτωσε τὸν Αἴγισθον, καὶ τὴν μητέρα του Κλυταιμνήστραν, ὅπου ἦσαν αἴτιοι τοῦ θανάτου. καὶ ἀγχαλὰ νὰ ἐφαίνετο πῶς εἶχε κάποιον δικαιολόγημα, μ' ὅλον τοῦτο ἡ συνείδησίς του ἐξέσχιζε τὴν καρδίαν, παρασφαίνωντάς του ἀδειαλείπτως τὸ φοβερὸν θέαμα μιᾶς μητρὸς πεφουνημένης ὑπὸ τοῦ υἱοῦ της.

Ἡ Θλίψις αὕτη τοῦ εὐρίσκετο ἀνυπόφερτος, καὶ ἀπὸ τοὺς χρησμούς ἔμαθε, πῶς ὁ τρόπος διὰ νὰ ἐλευθερωθῆ δὲν ἦτον ἄλλος, παρὰ νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὴν Ταυρίδα ἐπαρχίαν τῆς Σκυθίας, ὅπου ἐσώζετο τῆς Ἀρτέμιδος ὁ ναός, τὸ ἄγαλμα τῆς ὁποίας εἶχε νὰ τὸ φέρῃ πρὸς τὴν Ἑλλάδα. ὑπῆγε λοιπὸν ὁμοῦ μὲ τὸν φίλον του Πυλάδην υἱὸν τοῦ Στροφίου βασιλέως, μετὰ τοῦ

θεσμῶς, φάσις· καὶ οὕτως ὑπέστρεψεν ὁ Ὀρέτης εὐ-
 τυχῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τῆς μανίας
 ἐποῦ τὸν ἔθλιβε, καὶ μετέλαβε τὴν κυβέρνησιν τῶν
 ἐδικῶν του τόπων, κτιζώντας διαφόρους πόλεις εἰς τὴν
 Θράκην, ἀνάμεσα τῶν ὁποίων ἦτον καὶ ἡ Ὀρεσίς,
 κληθεῖσα ὑστερον Ἀδριανούπολις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ΄.

Ἱστορία διὰ τὰ ὅσα ἐσυνέβησαν τοῦ Ὀδυσσεύς,
 μετὰ τὸν πόλεμον τῆς Τρωάδος.

ΑΦ' οὗ ἐτελείωσεν ὁ ἄριστος Ὀδυσσεὺς τοὺς κόπους,
 καὶ ταλαιπωρίας τῆς πολιορκίας δέκα χρόνους, ἐπέ-
 ρασαν ἄλλοι δέκα χρόνοι, ὅπου ἐπολέμησε μὲ τοὺς
 κινδύνους τῆς ναυτικῆς· μετὰ βίας εὐρέθη μέσα εἰς τὸ
 πέλαγος, ὅπου μία μεγάλη ταραχὴ τῆς θαλάσσης τὸν
 ἔρριψε πρὸς τὰ πλάγια μέρη τῆς Θράκης χώρας τῆς
 Κικονίας, ὅπου ἔχασε τὴν Ἑκάβην· διατὶ ἀκούσασα
 ἡ βασίλισσα τούτη, ὅτι ὁ γαμβρός της Πολυμήτωρ
 βασιλεὺς τῆς Θράκης, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐμπιστε-
 θῆ κατατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ πολέμου, καὶ τοῦ εἶχε παρα-
 δώσει τὸν Πολύδωρον μικρὸν τῆς τέκνον μὲ τοὺς τι-

διὰ νὰ ὑπάγουσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὥστε ὅπου τοὺς ἐβίασαν διὰ νὰ ἔμβουν εἰς τὰ καράβια.

Πάλιν ἄλλη ἀνεμοζάλη τοὺς ἔρριψεν εἰς τὴν Σικελίαν, ὅπου ὁ πτωχὸς Ὀδυσσεὺς ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Πολυφήμου ὀνομαστοῦ Κύκλωπος. Τοῦτος ὁ Πολύφημος ἔφαγεν ἔξ συντρόφους τοῦ Ὀδυσσεύς, καὶ τὸν ἐβέβαιωνε πῶς διὰ καλοκάγαθίαν τὸν ἐφύλαγε νὰ τὸν φάγη ὕστερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους. πλὴν ὁ ῥηθεὶς Ὀδυσσεὺς τὸν ἐμέθυσε, καὶ τοῦ ἐκατάκοψε τὸν ὄφθαλμὸν, ἐπειδὴ καὶ ἦτον μονόφθαλμος, καὶ οὕτως ἔφυγε πρὸς τὸν θεὸν Αἴολον, ὅς τις τὸν ἐδέχθη μὲ πολλὴν φιλοφροσύνην, καὶ τοῦ ἐχάρισεν ὅλους τοὺς ἀνέμους, ἔξω ἀπὸ τὸν Ζέφυρον, τοὺς ὁποίους ἐκράτει κλεισμένους μέσα εἰς ἀσκοὺς, δι' ἀμφιβολίαν, νὰ μὴ φανούσιν ἐναντίαι κατὰ τὴν ὁδόν. ἀλλὰ οἱ σύντροφοι τοῦ Ὀδυσσεύς περιέργοι νὰ εἰδοῦσι τί εὕρισκετο μέσα εἰς τοὺς ἀσκοὺς, τοὺς ἀνοίξαν, καὶ παρευθὺς ἔφυγαν οἱ ἀνεμοὶ, καὶ ἔρριψαν τὰ καράβια τοῦ Ὀδυσσεύς πρὸς τὰ νησιά τοῦ Αἰόλου, ὅς τις δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ δεχθῆ ἐκεῖνους τοὺς τάλαιπώρους, οὔτε νὰ τοὺς κάμῃ ἄλλαν τινὰ χάριν. ὅθεν ἠναγκάσθησαν διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὰ πλευρὰ τῶν Λαισρυγόνων, πλησίον τοῦ τόπου, ὅπου κατὰ τὸ παρὸν εἶναι ὁ λιμὴν τῆς Γαιέτας.

ση τοῦ Ὀδυσσεύς ταῖς τοιαύταις παράδοξες μεταβολαῖς. ἐθαύμασεν ὁ ἄξιος Ὀδυσσεύς, καὶ ἀποφάσισε νὰ ὑπάγῃ διὰ νὰ εὔρῃ τὴν μάγισσαν. Ὁ Ἑρμῆς τοῦ ἔδωκεν ἓνα φυτὸν καλούμενον μῶλυ, ὅπου εἶναι φυτὸν τῶν θεῶν, καὶ προφυλάττει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὰ φαρμάκια, καὶ μαγείας. λοιπὸν καταπλακῶνει μὲ τὸ ξίφος τὴν Κίρκην, καὶ τὴν ἀναγκάζει νὰ μεταβαλῇ τοὺς συντρόφους του εἰς τὴν προτέραν μορφήν, καὶ αὐτὴ τὸ ἔπραξε, καὶ ἀκολούθως ἐφιλιώθησαν τοιοῦτοτρόπως, καὶ ἐγέννησαν διάφορα παιδιὰ, τὸ πρωτόγονον τῶν ὁποίων ὠνομάσθη Τηλέγονος.

Ὁ τῦ Ἐσுλλογίαθῃ ἔπειτα, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν Ἄδην, βουλόμενος νὰ συμβουλευθῇ μὲ τοὺς χρήσμοις, καὶ ἡ Κίρκη τοῦ ἔδωκε τὸν τρόπον τῆς πράξεως. Ἀπάντησε τὸν σύντροφόν του Ἐλπήνορα, τὸν ὁποῖον εἶχε παραιτήσῃ πλησίον τῆς Κίρκης. εἶδε τὴν ψυχὴν τῆς μητρός του Ἀντικλείας, καὶ τοῦ μάντεως Τειρεσίου μετὰ τῶν ὁποίων ὠμίλησε περὶ τῆς μελλούσης του τύχης. ὑπέσχεψε πρὸς τὴν Κίρκην, διὰ ν' ἀκολουθήσῃ μετὰ ταῦτα τὴν ἔδοιπόριαν του διὰ θαλάσσης.

Εἶπομεν εἰς τὸ ἐνδέκατον κεφαλ. τοῦ πρώτου βιβλίου, πῶς αὐτὸς ἔφυγε τὰς ἐπώδους, ἤγουν τὰ κινδυνώδη τραγούδια τῶν Σειρήνων, προσάξας νὰ τὸν δέ-

διὰ τὰ ὑπάγη πρὸς τὴν πατρίδα τοῦ.

Ἄλλ' ὁ Ποσειδῶν θέλωντας τὰ ἐκδικηθῆ διὰ τὸν βεβλαμμένον ὄφθαλμὸν τοῦ υἱοῦ του Πολυφῆμου, ἐκατάκοψε τὸ καράβι. ὅθεν ἐδόθηκεν ὁ πτωχὸς Ὀδυσσεὺς εἰς πολλὴν ἀπελπισίαν. ὅμως ἡ Νύμφη Λευκοδόη τοῦ ἔδωκε διὰ βοήθειαν μίαν σανίδα, μετὰ τῆς ὁποίας ἐφέρθηκεν ἕως τὸ νησίον Φαιακίαν, τὴν καλουμένην σήμερον Κόρκυραν, καὶ Κέρκυραν, καὶ κοινότερον νησίον τῶν Κορφῶν.

Ἡ Ναυσικάη θυγάτηρ τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων ἀπάντησε τὸν Ὀδυσσεῖα γυμνὸν ἐπάνω εἰς τὸ περιγιάλι τῆς θαλάσσης, καὶ τοῦ ἔδωκεν ἕνα ἔνδυμα διὰ τὰ σκεπασθῆ, καὶ τὸν ἐπρόσφερε τῆς μητρὸς της, ἥτις τὸν ἐγνώρισε διάτινα σημεῖα, ὅπου εἶχεν εἰς τὸ σῶμά του, καὶ τὸν προσεδέχθη φιλοφρόνως, τιμῶντάς τον καθὼς ἔπρεπεν εἰς ἄνδρα ἐξαίσιον καὶ ἀξιολύμητον. καὶ ἀφ' οὗ ἔλαβεν ἀναψυχὴν ἐκ τῶν ἀπειρῶν κόπων, τοῦ ἐδόθη ἕνα καράβι, ὅπου τὸν ἔφερεν εὐτυχῶς εἰς τὸ νησίον τῆς Ἰθάκης.

Ἦτον ὁ εἰκοστὸς χρόνος, ὅπου ἡ γυνὴ του Πηνελόπη παντοτινὰ ἐθλίβετο, ἐπιθυμοῦσα τὰ τὸν εἰδῆ. τῆς ἔλεγον πῶς ἐπνίγηκεν εἰς τὸ πελαγος. πολλοὶ νέοι λοιπὸν τὴν ἐζητοῦσαν διὰ ὑπανδρίαν. ἀλλ' αὐτὴ φυλάττου.

ειον τῆς Ἰθάκης διὰ τὰ τὸν προσκυνῆσαι, καὶ ὡς ἀ-
 γνώριστος ἐμποδισμένος νὰ εἰσέλθῃ, ἔγινε μεγάλος θό-
 ρυβος, ὅθεν ἐπρόσδραμεν ὁ ταλαίπυρος Ὀδυσσεύς, καὶ
 μὴ γνωρίζωντάς του ὁ Τηλέγονος τὸν ἐπλήγωσε μὲ μίαν
 λόγχην, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον κολλημένη μία ἄκανθα ἰχ-
 θύος ἔνομαζομένου ξιφίας, διὰ τὴν ὁποίαν πληγὴν ἐθα-
 νατώθη. Τοιοῦτοτρόπως ἐτελείωσεν ὁ δυστυχὴς Ὀδυσσεύς,
 τὸν ἐποῖον ὁ Ποιητὴς Ὀμηρὸς (Ὀδυσσεΐας ἀ.) κά-
 λει πολύτροπον, δηλαδὴ πανοὔργου, διατὶ μάλα πολ-
 λά πλάγχθη, τούτέστιν, ἐγύρισε πολλοὺς τόπους. ἐκ
 τοῦ ὁποίου καταλαμβάνομεν, πῶς ὁ ἄνθρωπος, ὅπου
 περιπατεῖ πολὺν κόσμον μαυθαίνει καὶ πολλὰ πράγμα-
 τα, βεβαιώνωντάς το καὶ ὁ ρηθεὶς Ὀμηρὸς λέγωντας,
 πολλῶν ἀνθρώπων ἴδεν ἄσπερα, καὶ νόον ἔγνω.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν . Κ Α ' .

Ἱστορία τοῦ Αἰνείου.

Οἱ Τρωαδίται βλέπωντες τὴν χώραν τοὺς φθείρομέ-
 νην, ἠναγκάσθησαν νὰ ἐρευνήσουν εἰς ἄλλον τό-
 πον τὴν τύχην τοὺς. τινὲς μὲ τοὺς Ἐνετοὺς, ὅπου ἦ-
 σαν λαοὶ τῆς Παφλαγονίας, ὑπὸ τῆς ὁδηγίας τοῦ Ἀν-
 τήνορος, ἑνὸς τῶν στρατηγῶν τοῦ Τρωϊκοῦ στρατεύμα-

το νὰ κτίσῃ μίαν πόλιν, ἀλλ' ἐμποδίσθη ὑπὸ μιᾶς
λυππητερᾶς φωνῆς, ἡ ὁποία ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ τόπου, εἰς
τὸν ὁποῖον ἐτάφη ὁ Πολύδωρος φονευμένος ὑπὸ τοῦ
Πολυμνήστορος μὲ ἄκραν ἀπιστίαν καὶ σκληρότητα, κα-
θὼς εἶπαμεν εἰς τὸ προειρημένον κεφάλαιον.

Ἰωῆγε λοιπὸν εἰς τὴν Κρήτην, ἀλλὰ μία μεγάλη
ἀνεμοζάλη τὸν ἐδίωξε, καὶ ἀπὸ τοὺς χρησμούς τῶν οἰ-
κειακῶν θεῶν ἔμαθεν εἰς τὸ ὄνειρόν του, πῶς ἔπρεπε
νὰ πορευθῆ πρὸς τὴν Ἰταλίαν, καὶ πῶς ἐκεῖ ἔμελλε
νὰ κάμῃ ταις ἀπόκτησές του.

Ἐπρόσαξε μὲ τὴν ἐντολὴν ταύτην νὰ ὑψωθοῦσι τὰ
πανία τοῦ καραβίου. καὶ ἓνας ἀνεμοσρόβιλος τὸν φέρ-
νει ἀπέναντι τῶν Στροφαῶν Νήσων, ὅπου αἱ Ἄρ-
πύϊαι τὸν ἐκαταδίωξαν. ὕστερον ἐπορεύθη εἰς τὴν
Ἡπειρον, καὶ ἀπάντησε τὴν Ἀνδρομάχην γυναῖκα
πρώην τοῦ Ἑκτορος, τὴν ὁποίαν ὁ Πύρρος ἔλαβε διὰ
τὸν ἑαυτὸν του, ὁδηγούντάς την εἰς τὰς Ἑλλάδας ἀλ-
λὰ μετὰ ταῦτα τὴν ἀποτάχθη, καὶ τὴν ὑψάνδρευσε
μὲ τὸν Ἑλένου.

Ὁ Αἰνεΐας ἀφ' οὗ ἐδέχθη ἀπὸ τοῦ Ἑλένου πᾶσαν
φιλοξενίαν μὲ τὰς ἀναγκαίας παραγγελίας διὰ τὴν κω-
βέρνησιν, ὅπου ἔμελλε νὰ κρατήσῃ διὰ τὴν ὁδοπο-
ρίαν, ἐπορεύθη πρὸς τὴν Ἰταλίαν, καὶ τέλος πάντων
φθά-

δελφός της, ὅπου μὲ σκληρότητα ἐφόρευσε τὸν ἄνδρα
 της τοῦ Σιχαίου διὰ νὰ κερδήσῃ τὸν θησαυρὸν του,
 ἐμελέτα νὰ πράξῃ τὸ ἴδιον πρὸς αὐτήν, ἐπορεύθη διὰ
 θαλάσσης μὲ ὄλουτης τὸν πλοῦτον, ἔπου ὁ ῥήθεις πρό-
 θότης ἤθελε νὰ κυριεύσῃ, καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν Ἄ-
 φρικτὴν ἀπέναντι τοῦ Δρεπάνου εἰς τὴν Σικελίαν. καὶ
 μὴ θυνηθεῖσα νὰ ἐπιτύχῃ οὔτε μὲ πολὺ ἀργύριον, πα-
 ρὰ τόσῃ μόνῃ γῆν, ὅσῃν ἐπερικύκλωνεν ἓνα δέμμα
 τοῦ Ταύρου, διὰ νὰ θμελιώσῃ τὴν κατοικίαν της,
 ἐτεχνεύθη μίαν πανουργίαν τῆς ἀκολούθου φύσεως. ἔ-
 κοψαν τὸ δέμμα τοῦ ζώου, καὶ τὸ ἐμάκρυναν τόσο
 λεπτύνωντάς το, ὅπου ἐκερικύκλωσαν μεγαλώτατον διά-
 σημα, ὅπου ἐκτίσθη ἡ Καρχηδών, ἥτις ὠνομά-
 ζετο Βύρσα, ἐκ τῆς βύρσις, ἡ γούν δέρματος τοῦ
 Ταύρου.

Ὁ Λίνειας μετὰ τῶν συντρόφων του ἐπαρδόθη
 εἰς τὴν Διδῶ, ἡ ὁποία τὸν ἐδέχθη μὲ ἀγάπην, καὶ
 τόσο ἐφιλιώθη, ἔπου ἤθελε νὰ ὑπανδρευθῇ μετ' αὐ-
 τοῦ, ἀγκαλιὰ καὶ ἀποφάσισε νὰ μὴ ἐνωθῇ μὲ ἄλλον
 ἄνδρα, ἐκτὸς τοῦ Σιχαίου, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχεν
 ἔλθῃ της τὴν ἔρσιν, καὶ καρδίαν, καὶ διὰ τὴν αἰ-
 τίαν ταύτην δὲν ἀκροάζετο ποσῶς τὴν ζήτησιν τοῦ βα-
 σιλέως τῆς Πετουλίας Ἰάρβα, ἐκ τῆς ὁποίας ἀφομῆς ὁ

Ἐφθασε λοιπὸν εὐτυχῶς εἰς τὴν πόλιν τῶν Κουμάνων, καὶ ὑπῆγε νὰ εὕρῃ τὴν Σίβιλλαν μέσα εἰς τὸ σπήλαιόν της, διὰ νὰ δυνηθῇ μὲ τὰς παραγγελίας της νὰ πορευθῇ μέσα εἰς τὸν Ἄδην, διὰ νὰ ἰδῇ τὸν πατέρα του Ἀγχίστην, καὶ νὰ μάθῃ τ' ἀκόλουθα τῆς τύχης του, καθὼς ἔκαμε, καὶ νῆρε πρῶτον τὸ χρυσὸν κλαδίον πρὸ τῆς εἰσόδου εἰς τὸ Ἠλύσιον, ὡς πρᾶγμα πολὺ ἀναγκαῖον διὰ νὰ τὸ χαρίσῃ τῆς Περσεφόνης.

Ἀφ' οὗ ὑπέστρεψεν ἀπὸ τὸν Ἄδην, πορευόμενος διὰ θαλάσσης, εὐρίσκεται τέλος πάντων εἰς τὸν Τίβεριν ποταμὸν, καὶ ὑπάγει ἕως εἰς τὴν πόλιν Λαύρεντον, ἔπου ἐξουσίαζεν ὁ βασιλεὺς Λατίνος, ὃς τις τὸν ἐδέχθη φιλοφρόνως, καὶ μαθὼν τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὀδοιπορίας του, χωρὶς δυσκολίαν τοῦ ὑποσχέθη διὰ νόμιμον γυναικὰ τὴν θυγατέρα του Λαβινίαν, τὴν ὁποίαν οἱ θεοὶ τὴν εἶχαν διορίσῃ πρὸς τοῦτον τὸν εὐγενῆ ξένον, ἀγκαλὰ καὶ νὰ ἦτον διὰ ὑπόσχεσιν φυλαγμένη νὰ δοθῇ τοῦ Τούρνου βασιλέως τῶν Ρουτούλων πρὸς τὸν ὁποῖου ἡ βασίλισσα καλουμένη Ἀμάτη, γυνὴ τοῦ Λατίνου. εἶχε μεγάλην ἔφεσιν.

Ἡ τοιαύτη εὐτυχία ἤγειρε τὰς ἐλπίδας τοῦ Αἰνεΐου ὡς ὅπου δὲν ἐνθυμείτο πλέον τὰς πολλὰς δυστυχίας, τὰς ὁποίας ἔπαθε μετὰ τσοῦτους χρόνους. ἀλλ' ἡ θεὰ

κράτει συνδεδεμένα τὰ σώματα ζῶντα, μὲ τὰ νεκρά.
 Διὰ τὰς συνεχεῖς ἐπιδρομὰς τοῦ Τούρνου, τὸ σπρά-
 τευμα τοῦ Αἰνείου ἐκακοπάθησε τὸν καιρὸν, ὅπου ὁ
 Αἰνείας ἔλειπεν ἀπὸ τὴν μάχην. ἔξω ἀπὸ τοῦτο οἱ
 Ρούτουλοι ἀναψαν φωτίαν εἰς τὰ καράβιά του, οἷτι-
 νες ἐμεταβάλλθησαν παρὰ τοῦ Διὸς, καὶ ἔγιναν θα-
 λάσσαι Νύμφαι, διὰ τὰς παρακλήσεις τῆς θεᾶς Κυ-
 βέλης, ἡ ὁποία ἦτον αὐτῶν προσάτις, καὶ οἱ Τρωα-
 δῖται κατεσάθησαν εἰς τὰ ἔσχατα. Ὅμως ὁ Αἰνείας
 τοὺς ἐδυνάμωσε μὲ τοὺς Τυρρήνους, καὶ ἡ μήτηρ του
 Ἀφροδίτη τοὺς ὑπεράσπιζε κατὰ τὸ δυνατόν πλησίον
 τοῦ Διὸς ἐναντίον τῶν καταδιώξεων τῆς Ἥρας. πρὸς
 τούτοις ἡ Ἀφροδίτη ἐπιδεξεύθη καὶ ὁ Ἥφαιστος ἔκα-
 μεν ὅπλα, ὅπου ἐκατάστησαν τὸν Αἰνείαν ἀνίκητον
 εἰς τοὺς πολέμους, καὶ ἐζωογονεῖ πάντοτε εἰς τὴν
 ψυχὴν του τὴν ἀξίαν ἐκείνην θερμότητα τοῦ πολέμου,
 ὅταν ἐθιῶρει τὴν ἀσπίδα του, ἥτοι σκουτάρι, ἐπάνω
 τοῦ ὁποίου μὲ θείαν τέχνην ἐπαριστάνοντο τὰ εὐδοξα
 κατορθώματα τῶν προγενεσέρων του.

Ἡ τοιαύτη μάχη ἔγινε πολλὰ αἰματώδης καὶ εἰς τὰ
 δύο μέρη. καὶ ὁ Αἰνείας ἐλυπήθη καθ' ὑπερβολὴν διὰ
 τὸν θάνατον τοῦ Νίσου καὶ Εὐρύαλου, ἔπειτα διὰ τὸν
 θάνατον τοῦ Παλαντίου υἱοῦ τοῦ Εὐάνδρου. ἀλλ' ἐκ-

ἡ πολιορκία τῶν Λατίνων ἐβάσταξεν ἕως τὸν καιρὸν τοῦ Ρωμύλου, ὅς τις ἔγινεν ὁ πρῶτος θεμελιωτὴς τῆς Ῥώμης, ἀποκτιῶντας ὅλην τὴν περίχωρον, ἀγκαλὰ καὶ ὑπερον ὁ Τοῦλλος Ὀσέλιος τρίτος βασιλεὺς τῆς Ῥώμης ἐφθείρε παντελῶς τὴν πόλιν Ἄλβαν, καὶ πλέου θέν ἔμεινε κἀνένα ἶχνος.

Προτοῦ νὰ τελειώσωμεν τὴν ἱστορίαν ταύτην, πρέπει νὰ σοχασθῶμεν πῶς ἡ ἀλήθεια δὲν εὐρίσκεται χωρὶς μίξιν διαφόρων μύθων. ἔγνωτας καὶ ὁ Βιργίλιος δὲν διηγεῖται τὰ ὅσα ἐσυνέβησαν τῆς Διδουῦς, εἰμὴ μόνου διὰ νὰ σολίσῃ τὸ ποίημά του, διατὶ ἐπ' ἀληθείας ἡ Διδῶ δὲν ἔζησεν, οὔτε ἡ Καρχηδῶν ἐκτίσθη, παρὰ διακοσίους, ἢ τριακοσίους χρόνους μετὰ τὴν διαφθορὰν τῆς Τρωάδος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ΄.

Περὶ τῆς ἀληθείας τῶν μύθων.

Αγκαλὰ καὶ ἡ ἀλήθεια παρομοιάζει τὸ φῶς, ὡσάν ποῦ διαφθείρει τὸ σκότος τοῦ ψεύδους καὶ τῆς πλάνης, μ' ὅλον τοῦτο πολλοὶ μύθοι λαμβάνουσι τὴν ἀρχὴν τους ἀπὸ τῆς ἀληθείας, καὶ τὴν ἀποτελοῦσι μᾶλλον γνωστὴν.

φιλάμβανεν, ἔβλεπεν ἔλα τὰ πράγματα δίχως νὰ τὸν βλέπῃ ἄλλος ἄνθρωπος.

Ἀλλὰ χωρὶς νὰ περνῶμεν τὸν καιρὸν εἰς πολλὰ τοιαῦτα μυστήρια, τὰ ὁποῖα ἐπαρατηρήσαμεν διηγούμενοι τὴν ἱστορίαν ταύτην, οἱ παλαιοὶ θέλοντες νὰ ἀποδείξουν, πῶς ὁ Προμηθεὺς ἔφερε τὸ πολίτευμα εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἐκβάλλωντάς τους ἀπὸ μιᾶς ζωῆς ἀγρίας, ἔλεγον πῶς τοὺς ἔβαλεν εἰς τὸν κόσμον σχηματίζωντάς τους ἀπὸ πηλόν. πῶς ὁ Δευκαλίων, καὶ ἡ Πύρρα ἐμεταμόρφωσαν τοὺς λίθους εἰς ἀνθρώπους. Ὅτι ὁ Ἄμφίων μὲ τὴν λύραν τοῦ ἐκτίσε τὰ τείχη τῶν Θηβῶν, διατι μὲ τὴν γλυκύτητα τῆς εὐγλωττίας του ἐκατάπεισε τὸν λαὸν, ὅπου ἐπλανᾶτο εἰς τὰ δάση, καὶ εἰς τὰ ὄρη, νὰ ζῶσιν ὁμοῦ ὅλοι μέσα εἰς μίαν πόλιν. ἔλεγον παρομοίως, πῶς ὁ Προμηθεὺς ἐκατέβασε τὰ πῦρ ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ἐννοοῦντες, πῶς ἐφεῦρε τὸν τρόπον νὰ ἐγείρῃ τὸ πῦρ ἀπὸ τοὺς λίθους. Ἐκατοῖκα εἰς τὸ Κάυκασον ὄρος, στοχαζόμενος τῶν ἀστέρων τὸν δρόμον, καὶ μελετώντας τὴν ἐπιστήμην ταύτην, καὶ διὰ τοῦτο ἐδιηγούντο, πῶς ὁ Ἑρμῆς τὸν ἐκάρφωσεν εἰς ἐκεῖνο τὸ βουνόν, καὶ διὰ τὸ ὄρυεον ὅπου ἔτρωγε τὸ σκότι του, ἐδηλοῦσαν πῶς αἱ φροντίδες τῆς ἐπιμελείας καὶ σπουδῆς τὸν ἐκατάτρωγαν.

παρασάινουσιν αἱ Εὐμενείδες, καὶ ἡ μανία τοῦ
 Ὁρέσου.

Ὁ ποῖος ὑπερέβαινε τοὺς ἄλλους διὰ καλοκάγαθίαν,
 ἀγχίνοικαν, δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ἐνομίζετο ἰσόθεος.
 διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ζεὺς πρῶτον βασιλεὺς τῆς Κρήτης,
 ἐπωνομάσθη θεός, καὶ ὡς θεός ἐτιμᾶτο. Παρομοίως
 καὶ οἱ ἀδελφοί του, ὁ Ποσειδῶν, καὶ ὁ Πλούτων. Ὁ
 Ποσειδῶν ὁ θεός τῆς θαλάσσης, διατὶ ὥριζε τὴν ναυ-
 τικὴν συνάθροισιν ἐτιμῆθη ὡς θεός. Ὁ Πλούτων ἐ-
 τιμῆθη ὡς θεός τοῦ Ἄδου, ἐπειδὴ ἐσάθη ἀρχηγὸς
 τοῦ ἐνταφιασμοῦ τῶν νεκρῶν. Ἡ αὐτὴ τῶν βασιλέων
 ἦτον ὡς ἡ καταικία τῶν θεῶν. ἀνίσως λοιπὸν καὶ ἐ-
 θίωχταν ἕνα, ἔλεγαν πῶς ἐξωρίζετο ἀπὸ τὸν οὐρανόν.
 ἂν ἔφευγε, διὰ νὰ μὴ ἔλθῃ πρὸς κἀμμίαν δυσυχίαν,
 ἔλεγαν πῶς ἐμετατρέπετο εἰς ὄρνεον, καὶ ἐπέτα. ἂν
 ἐκρύβετο εἰς τὰ θάλασσα, ἔλεγαν πῶς ἐμεταβάλλετο εἰς
 θηρίον, καθὼς ἐσυνέβη καὶ ἔπαθεν ὁ Λυκάων υἱὸς
 τοῦ Πελάσγου βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, ὃς τις διωκό-
 μενος ὑπὸ τοῦ Διὸς, διατὶ ἐπερίπαιζε τὴν τιμὴν, ὅ-
 ποῦ ἐδίδετο πρὸς τοὺς θεοὺς, ἐμεταβάλλθη εἰς λύκον.

Ὅσοι πάλιν ὡς ἄκρως ματαιόφρονες δὲν ἀγαποῦντι,
 οὔτε τιμοῦσι τινὰ, μόνον ἑαυτοὺς, παρασάινουσι τὸν
 Νάρκισσον· ὃς τις βλέπωντας εἰς τὴν πηγὴν τὴν εἰκό-

ρετο πρὸς τοὺς Θεοὺς των, καὶ ὅσα ἐδὼ εἶπαμεν περὶ τῶν τοιούτων παραδόξων μεταμορφώσεων. ὅπως δὲ ἴποτε λοιπὸν ἤρχησαν τὰ τριαῦτα πράγματα, δὲν ἤμποροῦμεν ν' ἀμφιβάλωμεν, πῶς γὰρ μὴ ἐπιστεύθησαν διὰ πολλοὺς αἰῶνας ἀπὸ ἀπείρου πλήθους λαοῦ, διατι δὲν ἐτιμοῦσαν τὸν ἀληθινὸν Θεόν. οἱ ναοὶ των, αἱ θυσαίαι, καὶ ἑορταὶ δὲν ἦσαν ἀφιερῶμεναι μόνον εἰς τοιαύτας θεότητας. τοῦτο ἀναγινώσκειται εἰς τὰς θείας γραφάς, καὶ τοῦτο ἔδειχναν οἱ θεῖοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. καὶ τόσοι ἐξαιρετοὶ ἄνθρωποι τοῦ καιροῦ ἐκείνου ἐλθόντες εἰς τὴν πίσιν τοῦ Χριστοῦ ὠμολόγησαν. ἔπειτα τὴν ἀλήθειαν τῶν ρηθέντων.

Καὶ δὲν δυναίμεθα νὰ εἰποῦμεν πῶς ταῦτα ἦσαν πλάναι τοῦ κοινοῦ λαοῦ, ἐπειδὴ καὶ οἱ φιλόσοφοι πεφωτισμένοι μὲ τὸ φῶς τῆς φύσεως, ἀγκαλὰ καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ εὐρίσκετο εἰς αὐτοὺς φανερά, καθὼς ἔλεγεν ὁ Ἀπόστολος ἐν κεφαλ. α'. πρὸς Ῥωμαίους, δὲν ἐπαραιτοῦσαν ποσῶς νὰ δίδωνται εἰς πάσης λογῆς δεισιδαιμονίας, ἢ διὰ φόβον αἰσχροῦ των κοινῶν νόμων, ἢ διὰ μίαν χαμερπῆ συγκατάβασιν, ὁμογνωμοῦντες μὲ τὰς ἱεροσύλους ἐννοίας τοῦ κοινοῦ λαοῦ. ἀλλὰ τὸ θαυμαστότερον εἶναι, πῶς οἱ μονάρχαι, καὶ οἱ μεγάλοι πολιτικοὶ τῆς γῆς, ὑπέροχοι διὰ τὸ πνεῦμα, καὶ

λίπας νὰ σέβωνται τὰ μισχάρια . ἐννοοῦσαν πρὸς τούτοις οἱ Αἰγύπτιοι τὸν Ἥλιον διὰ Ὅσιριν , καὶ τὴν Σελήνην τὴν γυναῖκά του τὴν βασίλισσαν Ἴσιν . ἐσέβοντο καὶ τοὺς κροκοδείλους , καὶ ἄλλα ζῶα , καὶ τὰ κρομμύδια , ἐπειδὴ ἐν τῷ πολέμῳ τῶν Γιγάντων , οἱ θεοὶ , καθὼς αὐτοὶ ἔλεγον , ἤλθασιν νὰ κρυφθοῦν εἰς τὴν Αἴγυπτον , καὶ μετεμορφώθησαν εἰς τὰ τοιαῦτα πράγματα .

Οἱ παλαιοὶ τῆς ἐνδόξου πόλεως Ῥώμης διὰ πραγαγῆς τῆς γερουσίας ἐθεωποίησαν πολλοὺς Καίσαρας , χωρὶς νὰ ὀμιλήσωμεν περὶ τοῦ αἰσχροῦ ἐκείνου καὶ ἀτιμωτάτου Ἀντινόου ἀγαπητοῦ τοῦ βασιλέως Ἀδριανοῦ , πρὸς τὸν ὁποῖον ἤγειραν θυσιαστήρια , διὰ νὰ παρηγορήσουν καὶ νὰ καταπραΰνουν τὴν λύπην τοῦ βασιλέως διὰ τὸν θάνατον τοῦ παιδός . μάλιστα ἐσπούδαζον διὰ νὰ καταπέισουν τὸν βασιλέα πῶς ὁ νέος ἐκείνος ἐμεταβάλη , καὶ ἔγινεν ἀσὴρ φωτεινός .

Συμπεραίνομεν λοιπὸν πῶς αἱ τοιαῦται μωρίαι , καὶ μᾶλλον ἀνομίαι , δὲν ἐπολιτεύοντο μόνον μεταξὺ τοῦ ἀπλοῦ λαοῦ , ἀλλ' ἐκυρίευαν καὶ τὸ πνεῦμα τῶν ἀξιόπρεπεςάτων ἀνδρῶν , καὶ μεγιστάνων , καὶ ἐδοξάζοντο κοινῶς παρὰ πάντων ὡς ἀρχαὶ καὶ ἀξιώματα τῆς θρησκείας . ἀλλ' ἐξ ἐναντίας πειθανώτατον εἶναι , πῶς

BIBLION Γ

Περὶ τῆς τιμῆς, ὅπου οἱ Ἐθνικοὶ ἐπρόσ-
 φερουν εἰς τοὺς ψευθεῖς θεοὺς.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

Η Γνώσις, τὴν ὁποίαν ἡμεῖς ἔχομεν τοῦ Θεοῦ, μᾶς ὑποχρεώνει ἀναγκαιῶς νὰ τοῦ ἀποδίδωμεν ἄκραν τιμὴν καὶ σέβας, ἐπειδὴ καὶ ἡ τιμὴ γίνεται χρέος ἀρμόδιον κατὰ τὸν βαθμὸν, καὶ ἀξίαν τῶν προσώπων, ὅπου ὑψώνονται ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. καὶ τοῦτο εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἀρετῆς, ἣτις ἐνομάζεται θρησκεία, καὶ εἶναι ἡ πλέον ὑψηλὴ ἀναμέσου τῶν ἡθικῶν ἀρετῶν, μὲ τὸ νὰ μὴ εὑρίσκεται ἄλλη, ὅπου νὰ μᾶς φέρῃ πρὸς μίαν πράξιν δικαιότεραν καὶ ἀγιωτέραν ἀπὸ ταύτης.

Οὕτω λοιπὸν ὁ Θεὸς προσκυνεῖται μὲ μίαν ταπεινῶσιν καὶ ὑποταγὴν ἐξωτερικὴν, εἰς ἔνδειξιν τῆς ὑπερτάτης ἐξουσίας ὅπου ἔχει ἐφ' ἡμᾶς. καὶ οὕτω μὲ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ τῶν ἀγαλμάτων ὅπου ἀφιερῶντο πρὸς
τοὺς ψευδοθεοὺς .

Επειδὴ καὶ τὰ ὑψηλότερα προτερήματα καὶ ἀξιώ-
ματα δὲν ἐκατάστησαν ποτὲ τοὺς ἀνθρώπους ἐλευθέ-
ρους ἀπὸ τὸν θάνατον, ἀλλ' ὁ καιρὸς τοὺς θάπτει ἀ-
διαφόρως ἄλλους εἰς αἰδίου λήθην, ἐφευρέθησαν αἱ εἰ-
κόνας καὶ ἀγάλματα, διὰ τὰ παρασάινονται συνε-
χῶς ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν μας, καὶ τὰ ζωοποιου-
νται εἰς τὴν μνήμην τῶν μεταγενεσέων .

Οὕτω λοιπὸν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ αἱ
εἰκόνας παρίστανται, διὰ τὰ ἐγείρουσι τὸν νοῦν πρὸς
θεωρίαν τοῦ ἀοράτου Ποιητοῦ, καὶ τὰ διδάσκουσι τὸν
λαὸν, μὲ τὴν ἔνδειξιν τῶν μυσηρίων τοῦ βίου, καὶ
τοῦ θανάτου τοῦ Σωτῆρος .

Αἱ εἰκόνας αὗται εἶναι μαρτυρίαι τιμῆς, καὶ ἀπο-
τελοῦνται σεβάσμιαι ἀναφερόμεναι πρὸς τὰ πρωτότυπα .

Οἱ Ἐθνικοὶ ὅμως ἐγείροντες ἀγάλματα πρὸς τοὺς
αὐτῶν Θεοὺς ἔπραττον δύο ἱεροσυλίας . πρῶτον μὲν

ἐγνώ-

ἢ σι . καὶ οὐκ ἀκούονται . ῥίνας ἔχουσι , καὶ οὐκ
 ἢ ὄσφρανθήσονται . χεῖρας ἔχουσι , καὶ οὐ ψηλα-
 ἢ φήσουσι . πόδας ἔχουσι , καὶ οὐ περιπατήσουσιν .
 ἢ οὐ φωνήσουσιν ἐν τῷ λάρυγγι αὐτῶν . Ὅμοιοι
 ἢ αὐτοῖς γένοιτο οἱ ποιῶντες αὐτὰ , καὶ πάντες
 ἢ οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτοῖς . Τὸ αὐτὸ λέγουσι φα-
 νερά τόσοι ἄλλοι Προφῆται . καὶ ἀναγινώσκωμεν εἰς
 τὸ ἕκτον κεφάλαιον τοῦ Βαρούχ , ὅπου ὁ Ἱερεμίας ἀ-
 ποδείχτει διὰ πολλῶν δικαιολογημάτων , πῶς τὰ εἰδώ-
 λα τῶν ἐθνικῶν δὲν εἶναι θεοί , διὰ τὴν ἀπεκόψη τὸ
 γένος τοῖ ἀπὸ τοιαύτης πλάνης . Ὁ βασιλεὺς τῆς Βα-
 βυλῶνος , καὶ ὅλοι του οἱ μεγιστάνοι ἐπαινοῦσαν τοὺς
 χρυσοὺς θεοὺς , καὶ ἀργυροὺς , καθὼς λέγει ὁ Δανιὴλ
 εἰς τὸ πέμπτον κεφάλαιον , θέλοντες , νὰ προσκυνήσῃ
 ὁ Προφήτης τὸ εἶδωλον τοῦ βασιλέως Βήλου . διὰ τοῦ-
 το καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καταπεῖθει τοὺς νεοφωτί-
 σους Χριστιανοὺς τὴν χάριν ὅπου ἔλαβον παρὰ Ἰησοῦ
 Χριστοῦ , ὅπου τοὺς ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τῆς δουλείας
 τῶν ἀφῶνων καὶ ἀναισθητῶν εἰδώλων .

Ὁ Βελλαρμῖνος εἰς τὸ τέταρτον ἀμφισβήτημα τοῦ
 δευτέρου Τόμου , Βιβλ . δευτέρ . κεφαλ . ιγ' . ἀποδείχ-
 νει πῶς οἱ παλαιοὶ θεοὶ Πατέρες δὲν ᾤνείδιζαν ἄλ-
 λο περισσότερο τοὺς εἰδωλολάτρας διὰ τὰ τοὺς ἐπι-

τόσον εὐκόλα εἰς τὸ τέλος .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Περὶ ναῶν ἀφιερωμένων τοῖς ψευδοθέοις .

Οἱ Παλαιοὶ ἐκαυχῶντο διὰ ἑπτὰ ἐξαίσια ἔργα, καλούμενα ἑπτὰ θαύματα τοῦ Κόσμου . Τὸ πρῶτον ἦτον ἡ τῶν τειχῶν τῆς Βαβυλώνος οἰκοδομή, καὶ τῶν θαυμασιωτάτων κήπων κατεργασθέντων παρὰ τῆς βασιλίσσης Σεμιράμιδος, ἡ ὁποία ἐδιώρισεν εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην, καθὼς γράφουσιν, ἕως τριακοσίας χιλιάδας ἀνθρώπων εἰς διάστημα πολλῶν χρόνων .

Τὸ δεύτερον ἦτον ὁ Λαβύρινθος τῆς Αἰγύπτου, περιγεγραμμένος παρ' Ἡροδότου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνάμεσα τῶν ἄλλων ἀξιοθεωρήτων πραγμάτων, εὐρίσκοντο δεκάξι διηρημένοι οἰκίαι ὑπέρλαμπροι, κατ' ἀναλογίαν τῶν δεκάξι κυβερνήσεων καὶ ἐξουσιῶν τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἦσαν τόσαι ὁδοὶ, καὶ γύροι μὲν τοιαύτην τέχνην συμπεπλεγμένοι, ὥστε ὅποιος ἔρβαινε, δὲν ἐβλεπε τὸν τρόπον διὰ ᾧ ἐξέλθη . ἀπὸ τούτου ἔλαβε παράδειγμα ὁ Δαίδαλος νὰ κατασκευάσῃ τὸν Λαβύρινθον εἰς τὴν Κρήτην .

σὴν ἐκπληξίν εἰς τὸν Κόσμον, ἐφάνη ἀσυγκρίτως ὁ
 ναὸς τῆς Ἐφέσου ἀφιερωμένος πρὸς τὴν Ἄρτεμιν. Ὁ
 Πλίνιος ἔγραψεν εἰς τὸ τριακὸς ὄν ἕκτον Βιβλίον τῆς
 ἱστορίας του, κεφ. ιθ'. πῶς τὸ μᾶκρος ἦτον τετρακο-
 σίων εἰκοσιπέντε ποδῶν, καὶ τὸ πλάτος διακοσίων εἴ-
 κοσι, μὲ σύλους ἑκατὸν εἰκοσιεπτὰ, κατασκευασμέ-
 νους παρὰ τοσούτων ἄλλων βασιλέων, οἵτινες ἠθέλη-
 σαν εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην νὰ ἐνδείξουν τὴν μεγα-
 λοπρέπειάν τους, καὶ εὐσέβειαν, τόσον ὅπου ἡ Ἀσία
 ὅλη συνδραμοῦσα πρὸς ἐργασίαν τόσου θαυμασίου,
 ἐτελειώθη τέλος πάντων εἰς διάστημα διακοσίων χρόνων.

Παρομοίως καὶ εἰς τὸ ἐπίλοιπον τῆς οἰκουμένης ἐ-
 φαίνονται ἀναλόγως τοιαῦτα θαυμασὰ ἔργα. καὶ δί-
 χως νὰ διαμείνωμεν ἀπαριθμοῦντες τὰς ὀνομασίας τῶν
 ναῶν τούτων, φθάνει νὰ εἰποῦμεν, πῶς οἱ βασιλεῖς
 καὶ τὰ ἔθνη δὲν ἐξόδευον τὰ πολλὰ πλούτη, καὶ τὰ
 ἐφευρέματα τῆς οἰκοδομῆς τὰ πλέον δαπανηρὰ, εἰμὴ
 μόνον διὰ τοιαῦτα νέα κτίσματα.

Εἰς ἐκείνους τοὺς ναοὺς εὐρίσκοντο τρία θυσιαστή-
 ρια. τὸ πρῶτον ἦτον εἰς τὴν εἴσοδον, ἐπάνω τοῦ ὀ-
 ποίου ἐθυσιάζοντο τὰ ἱερεῖα, ἢ θύματα. τὸ δεύτε-
 ρον ἐφαίνετο εἰς τὸ μέσον. καὶ τὸ τρίτον ἐλέγετο
 ἱεροφυλάκιον, ἢ ἐνδόμυχον. καὶ εἰς αὐτὸ τὸ θυσια-

αυτοὺς εἰς θυσίαν, ἀλλὰ διὰ φοβερὰν σκληρότητα ἤ-
θελαν ὅτι ἐπάνω τῶν θυσιαστηρίων νὰ κατακόπτωνται
ἢ νὰ καίωνται ἄνθρωποι ζῶντες.

Γράφει ὁ Βιργίλιος, ὅτι ὁ Αἰνείας χάριν τῆς Ἄ-
θηνᾶς ἐθυσίασε πρὸς τοὺς θεοὺς τοῦ Ἄδου, ὁπῶ ἀρ-
χοντας, ὅπου ἤχημαλώτευσε μεταξύ τῶν ἐχθρῶν. τὸ
ἔθος τοῦτο ἐφαίνετο συχνὸν πλησίον τοῦ λαοῦ τῆς πα-
λαιᾶς Ῥώμης, καὶ πλησίον ἄλλων γενῶν τοῦ κόσμου.
καὶ κοινῶς τὰ μικρὰ παιδία ἐθυσιάζοντο, εἰς τοὺς
αἰχιακοὺς θεοὺς διὰ εὐτυχίαν ὄλου τοῦ οἴκου. Οἱ
Ταῦροι Σκύθαι πάλιν ἐθυσιάζον τῆς Ἀρτέμιδος ὄλους
τοὺς ξένους ὅπου ἤρχοντο εἰς τὰς χεῖράς τους. Ὁ Διό-
νυσος εἶχεν ἓνα θυσιαστήριον εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, ὅ-
που ἐξέσχιζαν μὲ ραβδίαῖς μερικαῖς νεάνιδες. τὸ ὅ-
ποιον ἔπραττον καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι, καὶ ἄλλοι πα-
ρομοίως τιμῶντες τὸν Ἑρμῆν. Οἱ Ἀλεμάνοι, καὶ οἱ
Κίμβροι δὲν ἐθυσιάζαν τοὺς ἀνθρώπους, εἰμὴ μόνου
μετὰ σκληρὰν τιμωρίαν. Ἄλλοι ἐκλέγασι τοὺς γέρον-
τας, καὶ τοὺς ἔρριπταν εἰς τὸν ποταμὸν, διὰ νὰ κά-
μουν πρᾶγμα εὐάρεστον πρὸς τοὺς θεοὺς, καὶ διὰ νὰ
ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ ἀνθρώπων ἀχρήστους, αἵτινες διὰ
τοῦτο ἐλέγοντο γέροντες ριμμένοι ἐκ γεφύρας. Οἱ τῆς
Σαρματίας Ὑπερβάρει ἐτοιμάζαν μίαν τράπεζαν μὲ
πάν-

οὐ βασιλεῖς Ἄχαζ, καὶ Μανασσῆς ἔπραττον. ἐκ τοῦ ὁποῖου γνωρίζομεν εἰς πόσῃν ἄκραν σκληρότητα καὶ ἀνομίαν οἱ ἄνθρωποι ὠδηγοῦντο ὑπὸ τῶν δαιμόνων. χωρὶς νὰ εἰποῦμεν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον διηγείται ὁ Σούριος εἰς μίαν του πραγματείαν, καὶ ὁ Λανουῆζας περὶ τῶν Μεξικανῶν, οἵτινες ἐθυσίαζον πρὸς τοὺς θεοὺς τῶν καρδίας ἀνθρωπίνης ἕως εἴκοσι χιλιάδας.

Αἱ θυσίαι πάλαι τῶν παλαιῶν, ὅπου ἐγίνοντο διὰ τοὺς νεκροὺς, ἦσαν γεμάται σκληρότητος. ἐπειδὴ πολλὰ ἔθνη ἐφύλαττον ἀπαρασάλευτα τὸν νόμον τοῦτον εἰς τὸν ἐνταφιασμὸν τῶν ἐξαιρετῶν ἀνθρώπων, τὸ νὰ φονεύωσι, καὶ νὰ κατακαίωσι μετ' αὐτῶν τοὺς πλέον ἠγαπημένους των, πιστεύοντες πῶς ἀπέθιδαν τοῦ νεκροῦ κάποιαν εὐαρέστησιν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον. Ἄλλοι ἐλάμβανον εἰς ταῖς μάχαις ὄσους ἐχθροὺς ἐδύνοντο, διὰ νὰ κάμουν παρομοίας θυσίας, καθὼς τὸ περιγράφει ὁ Βιργίλιος. ἀπὸ τὸν ποιητὴν Ὀράτιον μνηθάνομεν πῶς ὁ Ἀχιλλεὺς ἐθυσίασε δώδεκα Τρωαδίτας πρὸς τὸν φίλον του Πάτροκλον. ὁ περίφημος ἀθλητὴς ὀνόματι Σπάρτακος, ὅς τις ἐτόλμησε νὰ πάρῃ πλῆθος αἰχμαλώτων ἐναντίον τοῦ λαοῦ τῆς Ῥώμης, ἠνάγκασε τριακοσίους αἰχμαλώτους νὰ φονευθοῦσιν ἀνάμεσόν τους μαχόμενοι, διὰ τιμὴν ἑνὸς τῶν στρατηγῶν του, ὅπου

Μεγάλην ἐπιμέλειαν ἐλάμβανον ἐρευνῶντες τὴν θυ-
σίαν νὰ μὴ ἔχη τινὰ ρυπαρίαν, ἢ ὁποία ἱεροπραξία
ἐκαλεῖτο κάθαρσις. καὶ παρεμβίως καθαροὶ ἐπρεπε νὰ
ἦσαν καὶ ὅσοι ἐπαράσκειαν εἰς τὴν θυσίαν, ἀλλέως ἠ-
ναγκάζοντο ν' ἀναχωρήσουν. καὶ διὰ τοῦτο ἐπαράγ-
γελλε μεγαλοφώνως ὁ Κήρυξ. μακρὰν ἔσωσαν βέβηλοι.

Μετὰ ταῦτα ὁ ἱερεὺς ἐκράτει μίαν σκευασίαν ἐκ
σίτου κεκαυμένου, καὶ ζυμωμένου μὲ ὕδωρ, καὶ ἄλας,
ὀνομαζομένην, καρπὸς ἀλμυρὸς, ἢ ἐλάμβανεν ἀλευρε
μιγμένον μὲ ἄλας, καὶ τὸ ἐρρίπτεν ἐπάνω τοῦ ἱερείου,
ἢ θυσίας, ἀλλεστρόπως δὲν ἐπιστεύετο νόμιμος ἢ
θυσία.

Τέλος πάντων ἀφ' οὗ ὅ, τι ἔμελλε νὰ θυσιάσθῃ, ἐ-
φρονεύετο, ἐρρίπτετο ἐπάνω τοῦ πυρὸς, καὶ ὅσοι τὸ ἀ-
φιέρωναν ἐκρατοῦσαν τὴν χεῖρα ἐπάνω τοῦ θυσιαστη-
ρίου, ἐνώνοντες τὰς ἱκεσίας τους μ' ἐκείναις τῶν ἱερέων,
ἔπειτα ἔχυναν οἶνον ἐπάνω τοῦ πυρὸς. ἀνίσως καὶ τὸ
ἀφιερωμένον ἦτον ὀλοκαύτωμα, ὅλον ἐδαπανᾶτο εἰς τ
πῦρ, ἀλλέως ἐφυλάττετο ἓνα μέρος διὰ τοὺς ἱερεῖς, καὶ
τὸ ἄλλο διὰ ἐκείνους ὅπου ἀφιέρωναν τὴν θυσίαν,

Ἦσαν ἔχόμενον τριγύρου τοῦ θυσιαστηρίου, ψάλ-
λοντες ὕμνους, καὶ ὠθὰς πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ, διὰ
τὸν ὁποίου ἐγίνετο ἡ προσφορά. εἰς αὐτοὺς τοὺς ὕμνους

μοίως καὶ ἡ Ἐσία εἶχε τὰς ἐδικαίς τῆς παρθένου, ἀποῦ ἐκαλοῦντο Ἐσιάδες, αἱ ὁποῖαι διωρισθεῖσαι εἰς τὴν Ῥώμην παρὰ Νουμᾶ Πομπιλίου μὲ νόμον βίου νέου, καὶ μὲ νόμους νέους, ἐφύλαττον τὸ πῦρ ἀφιερωμένον πρὸς τὴν ῥηθεῖσαν θεᾶν Ἐσίαν, θέλοντες, καθὼς λέγει Φλωῖρος ὁ ἱστοριογράφος, ὅτι κατὰ μίμησιν τῶν ἀσέρων, ὅπου ἀδιαλείπτως ἐκλάμπουσιν εἰς τὸν οὐρανὸν, οὕτω καὶ ἡ τοιαύτη φλόγα τοῦ πυρὸς νὰ εὐρίσκετο πάντοτε ἀγρυπνος δι' ἀσφάλειαν καὶ διαφέντευσιν τῆς βασιλείας.

Ἐξω ἀπ' ἐκείνους ὅπου ἐδόξαζον τὰ Λύκαια, διωρισμένα παρ' Εὐάνδρου εἰς τιμὴν τοῦ θεοῦ Πανός, ὁ Ῥωμῦλος εἶχεν ἐκλέξῃ τὰ παιδιά τινὸς Ἀκῆς Λαυρεντίας, πρὸς τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ κατευθύνωνται ὅταν ἤθελον νὰ θυσιάσουν διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς γῆς, καὶ διὰ τοῦτο οἱ διάδοχοί των ὠνομάσθησαν πάντοτε ἀδελφοὶ ἀρουραῖοι.

Ἄλλ' ὁ βασιλεὺς Νουμᾶς Πομπίλιος ἐδιώρισεν ἔπειτα εἰς τὴν Ῥώμην ἄλλους ἱερεῖς διαφόρων τάξεων, θιὰ νὰ φέρῃ μεγαλητέραν λαμπρότητα εἰς τὴν θρησκείαν, καὶ εἰς ὑπηρεσίαν τῶν θεῶν. Οἱ τοῦ Ἄρεως ἱερεῖς ὠνομάζοντο λατινικῶς Σάλιοι, τουτέστι χορευταὶ, διατι ἔκαμναν πάντοτε τὰς ἱεροπραξίας χορεύοντες,

λευκόν, καὶ πορφυροῦν ἔνδυμα, καλούμενον Τήβεννα, τὸ ὅποιον ἐφοροῦσαν οἱ θεοὶ, καὶ οἱ βασιλεῖς, ὁμοίως καὶ οἱ μάντις κάμνοντες τὰς ἱεροπραξίας.

Ὅμως οἱ βασιλεῖς ἔξορισθέντες τῆς Ρώμης, μετὰ τὸν ὑπερήφανον Ταρκύνιον, μ' ὅλου τοῦτο ἐδιωρίζετο ἓνας ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἱερέων, ὃς τις εἶχε τὴν βασιλικὴν ἡνομασίαν εἰς τὸ τοιοῦτον ἐπάγγελμα, διὰ νὰ μὴ ὑποπτεύσῃ ὁ λαὸς πῶς ἔλειπε κανένα πρᾶγμα διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν θεῶν, ἀγκαλὰ καὶ δὲν ἐγνωρίζαν πλεον τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν εἰς τὴν πολιτικὴν κυβέρνησιν.

Δὲν ἐδιωρίζαν τοὺς ἱερεῖς μόνον διὰ τοὺς ναοὺς, καὶ θυσιαστήρια. ἦσαν καὶ ἄλλαι δι' ἄλλας ὑποθέσεις τῆς βασιλείας. εὕρισκοντο ἱερεῖς καλούμενοι Φητιάλαις, οἵτινες ἦσαν προεσῶτες εἰς τὰς συνθήκας καὶ συμβάσεις ὅπου ἐγίνοντο μὲ τοὺς ξένους λαοὺς. Δὲν ἐδύναντο ὑ' ἀποφασίσουν καὶ νὰ συμπεράνουν νομίμως τὴν εἰρήνην, ἢ τὸν πόλεμον, προτοῦ νὰ τὴν ὁμολογήσουν δικαίαν. ἔπειτα ὅταν ὁ πόλεμος ἦτον ἀποφασισμένος ἐναντίου τινὸς γενεᾶς, ὁ κόρυφαῖος τῶν ρηθέντων ἱερέων καλούμενος πατὴρ τέλειος ὑπάγαινε νὰ τὴν ἀπαγγεῖλῃ. Ὅμοίως καὶ ὅταν τὰ ἄρθρα τῆς εἰρήνης ἦσαν συμφωνημένα, ὁ εἰρημένος ἱερεὺς ἐπαριζάνετο

ὅς, ὁποῦ δηλοῖ σόμα, ἤγουν ὄρνεα ὁποῦ ἐμάντευον, καὶ ἐπρομήνυον τὸ πρᾶγμα διὰ τῆς ὠδῆς, ἐκ σόματος γινομένης.

Ἐμάντευοντο ἀκόμι διαμέσου μικρῶν ὄρνέων, τῶν ὁποίων ἐπρόσφεραν τὴν τροφήν. καὶ ἀνίσως αὐτὰ ἤρπαζον τὴν τροφήν ἐπιθυμητικῶς, καὶ βιασικῶς, τὸ εἶχαν διὰ σημεῖον εὐτυχέστατον, καὶ ὠνομάζετο Χορεία, ἢ χορός. ἀλλ' ἀνίσως καὶ τὰ εἰρημένα ὄρνεα, ἢ δὲν ἔτρωγαν ποσῶς, ἢ ἔτρωγαν μὲ ἀργοπορίαν, ἢ τον σημεῖον δυσυχίας, καὶ τοῦτο ἔφερνεν ἢ ἄργηταν, ἢ ταχύτητα εἰς τὰ στρατεύματα. ἐκ τῶν τοιούτων ἐκυβερνάτο τῆς Ῥώμης τὸ βασίλειον, ἐπειδὴ δὲν ἐφαίνετο ἀρμόδιος ἢ ἐπιχείρησις τινὸς ἀναγκαίας ὑποθέσεως πρὸ τῆς ἐρεύνης καὶ συμβουλῆς τῶν τοιούτων χρησμῶν.

Τέλος πάντων Νουμάς ὁ Πομπήλιος ἐδιώρισεν ἐπάνω τῶν ρηθέντων ἱερέων μίαν συνάθροισιν ἄκτῶ ἱεραρχῶν μὲ τὸν κορυφαῖόν τους· ἐπάγγελμα τοῦ ὁποίου ἦτον τὸ νὰ διατάσῃ ὁ, τι ἤρμοζε πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν θεῶν, καὶ ἐκρατοῦσαν ὡς παρακαταθήκην τὰ βιβλία τῆς Σιβίλλης Κουμάνης. Αὕτη ἐτυναριθμεῖτο μὲ ἄλλας παρθένους, αἵτινες εὕρισκόμεναι μέσον τῶν διεφθαρμένων Ἑθνικῶν, φυλάττουσαι τὴν καθαρότητα τῶν ἡθῶν, ἐμπνευσθεῖσαι οὐρανόθεν, ἐπρομήνυσαν πολ-

νένα πράγμα· καὶ δὲν ἐνομίζοντι ἀρκετοὶ νὰ δεχθοῦσι
καρμίαν δημοσίαν ἐργασίαν, ἀνίσως καὶ δὲν ἦσαν ἀ-
ναθρεμμένοι παρὰ τῶν εἰρημένων.

Εἰς τὰς καθόλου συνελεύσεις ἔπραττον ἐκεῖνο, τὸ ὁ-
ποῖον ὁ Πλίνιος γράφει περὶ τῶν ὀρνέων πελάργων. ὅ-
τι ἐσυνήθιζον νὰ κατακόπτουν τὸν ὕψερν ὁποῦ ἔφθανε,
διὰ νὰ ὑποχρεώσουν τοὺς ἄλλους νὰ ἔχουν ἐπιμελείαν
εἰς τὸ γύρισμα. καὶ ἡ τοσαύτη σκληρότης ἐφανερώνατο
οὐ μόνον εἰς τὰς θυσίας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ σχολία, ἡ-
τον γυμνάσια. μαρτυρεῖ τὴν τοιαύτην σκληροπραγίαν,
καὶ διαβολικὴν ἕνας διδάσκαλος ὀνόματι Ἡρόφιλος,
ὁποῦ ἔσφαξε πλέον παρὰ ἑπτακασίους ἀνθρώπους ζων-
τανούς, διὰ νὰ καταλάβῃ μὲ τὴν ἀνατομίαν τὰ μυστή-
ρια, καὶ θαύματα τῆς φύσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Περὶ τῶν ἑορτῶν διωρισμένων πρὸς τιμὴν
τῶν ψευδοθεῶν.

Αἱ πανηγύρεις τῶν ἐθνικῶν εἶχαν ἀναλογίαν κατὰ
τὴν πίσιν πρὸς τοὺς θεοὺς των. καὶ πᾶσα ἱεροπραξία
ἐφαίνετο ἐνδείξις τῶν ἰδιωμάτων τῶν θεῶν, καθὼς εἶ-
πα-

μεταπόκησαν τὰ ζῷα, ξετρέχοντες τοιαυτοτρόπως ἐκείνους ὅπου τὰ ἐκλειψαν, καὶ τότε κατὰ συνήθειαν ἐθυσίαζον πρὸς τὸν Θεὸν Πάνα, τοῦ ὁποίου οἱ ἱερεῖς ἐκαλοῦντο Λύκειοι διὰ τὸν τόπον ὀνόματι Λυκείον, ὅπου ἦσαν τὰ ἐδικά του θυσιαστήρια. Τὰ Κρόνια ἐσυνηθίζοντο εἰς τὴν Ῥώμην πρὸς τιμὴν τοῦ Κρόνου, διὰ πολλαῖς ἡμέραις τοῦ Δεκεμβρίου μηνός, καὶ τότε ἀναμεταξύτων ἐφιλοδωροῦντο, καὶ οἱ δοῦλοι ἐγίνοντο αὐθένται μὲ ἀπειραις ἀταξίαις.

Οἱ Ἕλληνες ἦσαν δοσμένοι πρὸς τοιαύτας ἐορτάς, καθὼς καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐόρταζον τὰ Παναθηναῖα, τὰ ὁποῖα ἐγίνοντο εἰς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς, χωρὶς νὰ ἐμιλήσωμεν περὶ τῶν ἐορτῶν τῆς Ἐλευσίνας, καὶ πολλῶν ἄλλων.

Οἱ Αἰγύπτιοι ἐλάμβανον διὰ ὑπόθεσιν τῶν μεγαλητέρων πανηγύρεων τὸν Θεὸν Ἄπιν. οὗτος ἦτον ἕνας βοῦς σημειωμένος μὲ κάποια σχήματα, καὶ δὲν ἔζη, μόνον εἰς διωρισμένους χρόνους, εἰς τοὺς ὁποίους ὅταν ἔφθανε, τὸν ἔπνιγαν, καὶ ἡ χώρα ἔλη ἐνδύνητο μὲ λυπητερὰ ἐνδύματα, καὶ ὅλοι ἐκλαιον καὶ ἐθλίβοντο, ἕως νὰ εὔρεθῇ ἄλλο βόδι νὰ ἔχη τὰ ὁμοια σημεῖα, καὶ τότε πάλιν ἐχαίροντο μὲ παίγνια, καὶ ὠραία τραπέζια.

μνήμην τῆς πολυπλασίου νίκης τῶν καραβίων ὅπου ἀποκτοῦσαν ἐναντίων τῶν ἐχθρῶν . καὶ ἀπὸ τὸν τόπον τοῦτον τὸν ὑψηλὸν ἔκαμναν λόγον ἐπιτάφιον εἰς τιμὴν τοῦ τεθνεώτος . ἔπειτα ὑπήγαγαν ἔξω τῆς πόλεως εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ Ἄρεος , ὅπου ἦτον ἐτοιμασμένη πυρκαϊὰ ἐξ ἀρωματικῶν ξύλων , διὰ κατάκαυσιν τοῦ νεκροῦ , κάμνοντες οἱ ἄρχοντες τῆς Ῥώμης δρόμους τριγύρου τοῦ τοιούτου ἀποθαμένου μὲ Πυρρῖχια , καὶ τέλος πάντων ὁ διάδοχος βασιλεὺς ἐπροσάρμοζε τὸ πῦρ , καὶ ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς πυρκαϊᾶς ἐπέτα ἕνας αἰτὸς , ὅς τις ἐνομιζέτο πῶς ἔφερνε τὴν ψυχὴν τοῦ νέου Θεοῦ τοῦτου εἰς τὸν οὐρανόν .

Ἡ τοιαύτη ἀποθέωσις τελειωθεῖσα , ἐγίνοντο παιγνίδια , καὶ τραπέζαι , καὶ ἡ ῥηθεῖσα ἡμέρα ἐσυναριθμεῖτο μὲ τὰς ἐορτάς . καὶ καθόλου ἐπανηγυρίζετο μὲ θυσίας , ἢ μὲ τραπέζας , ὅπου ἐτελοῦντο εἰς δόξαν τῶν Θεῶν , καθὼς ἐρρέθη ἐν τῷ δευτέρῳ κεφαλ . ἡ μὲ διάφορα παιγνίδια , καθὼς θέλομεν ἀκολούθως ἀποδείξει .

ξω τῆς ὁδοῦ, καὶ τῶν μουσικῶν ὄργάνων, ἦτον ἐν πρώτοις τὸ τρέξιμον, ἔργασία ἢ κυριωτέρα, καὶ παλαιότερα τῶν ἄλλων. δεύτερον, τὸ πῆδημα, τρίτον, ὁ Δίσκος, ἢ λίθινος, ἢ σιδηροῦς, ἢ χαλκίνος, ἀλλὰ στρογγυλός, καὶ βαρὺς, καὶ ὅσοι τὸν ἔρριπτον ὑψηλότερον, ἢ μακρύτερον, ἐλάμβανον τὸν μισθόν. τὸ τέταρτον, τὸ πάλαισμα· ὅταν οἱ δύο μαχηταὶ ἐλόγγυμνοι, καὶ ἀλειμμένοι τὸ σῶμα μὲ ἔλαιον, ἐδιίσχυρίζοντο γὰ ρίψη ὁ ἓνας τὸν ἀντίδικον κάτω εἰς τὴν γῆν. τὸ πέμπτον καλούμενον πυγμῆ, καὶ οἱ τοιοῦτοι ἀθληταὶ καλούμενοι πυγμαῖχοι, κοινότερον γροθοκόποι, ἐπρατοῦσαν ζωνάρια ἀπὸ τομάρι βοδινόν, καὶ ἀνάμεσόν τους ἐκτυποῦνταν.

Τὰ παίγνια ταῦτα ἐκαλοῦντο γυμνικὰ, διατι ὅσοι ἐμάχοντο ἦσαν ἐλόγγυμοι. παλαιστραν ἐκαλοῦσαν τὸ σχολεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμάυθανον οἱ νέοι τὴν τέχνην, καὶ οἱ διδάσκαλοι ἐκαλοῦντο γυμνασταί. ὅσοι ἐπιχειρίζοντο ταῖς πέντε ταύταις μάχαις ἐλέγοντο πένταθλοι. παγκρατιασταὶ ὀνομάζοντο οἱ νικηταὶ τῶν πέντε ἀγῶνων. ἀγκαλὰ καὶ ἄλλοι καλοῦσι παγκρατιαστὰς ἐκείνους μόνον ὅπου μάχονται μὲ ὅλην τους τὴν δύναμιν.

Οἱ τέσσαρες ἀγῶνες, ἢ παίγνια τόσον περίφημα, ὅπου ἐγίνοντο πότε καὶ πότε εἰς τὴν Ἑλλάδα,

ἐξάπλωσε τὸ παιδίον ἐπάνω εἰς φυτὸν Σελίνων, διὰ
 νὰ εὕρῃ εὐκαιρίαν νὰ τοὺς δείξῃ ποῦ ἦτον μία πηγὴ,
 λέγουσι, πῶς εἰς τὸ διάστημα τοῦτο ἕνας δράκων ἐφό-
 νευσε τὸ ῥηθέν παιδίον, καὶ πῶς ὁ βασιλεὺς Ἄδρα-
 ρτος μὲ τοὺς κορυφαίους τοῦ στρατεύματος διὰ νὰ πα-
 ρηγορήσουν τὸν πατέρα του, Λυκούργου, τιμῶντες τὸ
 νεκρὸν βρέφος, ἐθέσπισαν περιβόητον ἀγῶνα νὰ γί-
 νεται κάθε πέντε χρόνους, προσάσσοντας, ὅτι τῶν
 ἀγῶνων οἱ κριταὶ νὰ παρασκαίνονται φοροῦντες λυπη-
 τερά ἐνδύματα, καὶ ὁ σέφανος τῶν μικητῶν νὰ εἶναι
 ἀπὸ σέλινα.

Ὁ Ἀρχίας ἐπερίγραψε τοὺς ῥηθέντας ἀγῶνας μὲ ἓ-
 νὰ τετράσιχον, καθὼς φαίνεται εἰς τὸ πρῶτον βι-
 βλίον τῶν ἐπιγραμμάτων.

„ Τέσσαρες εἰσὶν ἀγῶνες ἀν’ Ἑλλάδα, τέσσαρες ἱεοί.

„ Οἱ δύο μὲν θνητῶν, οἱ δύο δ’ ἀθανάτων.

„ Ζηνὸς, Ἀπολλείδαο, Παλαίμονος, Ἀρχεμέροιο.

„ Ἀθλα δὲ τῶν, κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς.

Διὰ τὸν Παλαίμονα, ὅπου ἀναγινώσκεται εἰς τὸ
 τετράσιχον, ἐννοεῖται ὁ Μελικέρτης, ἡ Παλαίμων
 υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος. Οἱ ἀγῶνες τοῦ Παλαίμονος ἀπ’
 ἀρχῆς ἐπανηγυρίζοντο τὴν νύκτα, καὶ μετὰ καιροῦ
 τὴν ἡμέραν, καθὼς μαρτυρεῖ ὁ Πλούταρχος εἰς

ξιοι, ὁπερ εἰς τὸν ὀρόμεν ἐπηθοῦσαν ἀπὸ τὸ ἕνα εἰς
 τὸ ἄλλο ἄλογον, ὅθεν ἐκόλουντο λατινικὰ Δεσουλτόρες,
 ἑλληνικὰ κελητισταί, ἢ κέλητες, ὁπλοδὴ κηδοτικοί.
 εἰπεῖθεν οἱ Λατῖνοι καλοῦσι παροιμιωδῶς τοὺς ἀκατα-
 στατους ἀνθρώπους, δεσουλτόρια νατουρα ὀμινες, ἢ
 γου ἀνθρώπους ἐκποθητικούς, κηδοτικούς, ἢ κηδοτικούς.
 Ἐκλέγονταν ἀνθρώποι γνωστικοὶ καὶ ἀξιοί, καλού-
 μενοι Ὀλληανοδῖκαι, ὄντες ἔμπειροι ἐπάνω μεῖσταῖς
 τοιαύταις μάχαις, καὶ ἐδιάτασσαν τὰ βραβεῖου διὰ
 τοὺς νικηταίς. καὶ εἰς τὴν πατριδα τοὺς ἐτιμῶντα μετ
 γαλοπερπῶς, καὶ χερρίπτωντο ρουχὰ τὰ τεῖχη τῆς πό-
 λεως διὰ νὰ εἰσέλθουν μεθ' ὅξιν εὐπρεπεστέραν.
 Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἐφάνησαν ἀθληταὶ ὑπερβαμιά-
 σου χδυνάμειος, λόγου χάριν ὁ Κροτωμιάτης Μίλων,
 καὶ ὁ Παλυδάμας, ὁμοίως καὶ ὁ Ἀρρίχιων, τὸν ὁποῖον
 ἐλλογημῶτατα περιγράφει ὁ Φιλόστρατος εἰς τὰς εἰκό-
 ναις του, ἀποδείχνοντάς του νικητὴν ἀσύγκριτον.
 Ὁ Μίλων ἔφερεν εἰς τοὺς ὄμους του, ἕως διαστήμα
 ἐνὸς σταδίου ἕνα ταῦρον δύο χρόνων· ἔπειτα τὸν ἐφό-
 νευσε μὲ τὸν γρόθον του, καὶ τὸν ἔφαγεν ὀλόκληρον
 εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν. ἐκράτει ἕνα ρόϊδον
 μὲ τὸ χέρι του, καὶ χωρὶς νὰ τὸ θλίψη, δὲν ἐδύνατο
 κανεὶς νὰ τοῦ τὸ πάρη. κλείωντας τοὺς πόδας, καὶ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

Τὰ θεάματα τῆς παλαιᾶς Ῥώμης.

Πολλὰ ἔθνη ἐμμίθησαν, τοὺς Ἕλληνας εἰς τὰ θεάματα, καὶ μεταξύ πάντων οἱ παλαιοὶ τῆς Ῥώμης, ἕως ἀπ' ἀρχῆς τῆς βασιλείας τῶν ἡγεῖραν διαφόρους κύκλους, τῶν ὁποίων ὁ πλέον περιβόητος ἐφαίνε ἐκεῖνος τοῦ βασιλέως Ταρκυνίου Πρίσκου, μακρὺς τριῶν σαδίων.

Ἰούλιος ὁ Καῖσαρ τὸν ἐξόλισε μὲ κτίρια πλούσια καὶ μεγαλοπρεπῆ, περικυκλωμένα μὲ σωλῆνας, ἧτοι κανάλια εὐπρεπῆ, καλούμενα Βῦριποι. καὶ οἱ θεαταί, ἀγκαλιὰ καὶ εἰς πολὺ πλῆθος, ἐβλεπαν ἀρκετάτατα, διατὶ ἐκάθοντο εἰς βαθμοὺς, ἧτοι σκαλιῖδια, τὰ ὁποία πάντοτε ὑψώνοντο, καθὼς εἶναι ἡ ἀνάβασις τοῦ βουνοῦ, εἰς τρόπον ὅπαυ ἐκεῖνοι ὅπου ἐκάθοντο ἔμπροσθεν, δὲν ἐμπόδιζαν ποσῶς ἐκείνους ὅπαυ εὐρίσονται εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος.

Ὁ λαὸς εἶχε τὸν τόπον τοῦ διωρισμένον, καθὼς καὶ οἱ Ἄρχοντες, οἱ Κριταί, ὅλοι κατὰ τὴν τάξιν τους καὶ ἀξίαν.

Ὁ πλουσιώτερος τόπος καὶ πλέον ἐπιτήδειος ἦτον

ἐπαρομοιάσθη ποτὲ μὲ τὴν φιλοτιμίαν τῆς Ῥώμης, τόσον διὰ τὸ πλῆθος τῶν μαχητῶν, καὶ θεατῶν, ὅσον διὰ τὸν σολισμόν καὶ ὠραιότητα τοῦ τέπου, καὶ διὰ τῆς προπομπῆς τὴν ἐκπληξιν.

Καὶ πρῶτον μὲν ἔφερναν διὰ τοῦ μήκουσ τοῦ σταδίου τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, καὶ τῶν ἀρχόντων τῆς βασιλείας, καὶ ἀκολουθοῦσαν πολυάριθμα ἀμάξια γεμάτα ἐκ τῶν λαφύρων, ἅται γυμνάσεων ὁποῦ ἀφαιρέσθωσαν τῶν ἐχθρῶν, καὶ ἀπὸ τῶν τιμιωτέρων πραγμάτων, εὕρισκομένων εἰς τοὺς θησαυροὺς τῆς Ἀριστοκρατίας. ἔπειτα ἤρχοντο οἱ ἱερεῖς, οἱ μάντις, καὶ οἱ ἀρχιερεῖς μὲ ὠραίαν εὐταξίαν διὰ νὰ τελέσουν τὴν θυσίαν, πότε πρὸς ἕνα θεόν, πότε πρὸς ἄλλον, κατὰ τὴν διαφορὰν τῶν ἑορτῶν, ἢ κατ' ἄλλην ἀφορμὴν, χωρὶς νὰ ὁμιλήσωμεν διὰ τὰς ἑκατοντάδας τῶν ἀγῶνων, ὁποῦ ἐγίνοντο ἀπὸ ἑκατὸν εἰς ἑκατὸν χρόνους. ὅθεν ὁ διαλαλητῆς ὁ δημόσιος προσκαλῶντας τὸν λαόν, ἔλεγε πῶς τὰ τοιαῦτα θεάματα οὐδεὶς τῶν ζώντων τὰ εἶδεν ἄλλην φοράν προτίτερα, οὔτε εἰς τὸ ἐρχόμενον ἔμελλε νὰ τὰ ἰδῆ.

Ὁ καιρὸς ἔφερε μεγάλην μεταβολὴν τῶν αὐτῶν θεαμάτων εἰς τὴν Ῥώμην. ἐπειδὴ ἔξω τῶν γυμνικῶν πολέμων, καὶ τοῦ δρόμου τῶν ἵππων, καὶ τῶν ἀμα-

νοι εἰς τοὺς πόδας ὀρθοί·

Ὁ βασιλεὺς Οὐεσπεσιανὸς ἐπρόσᾳξε νὰ κάμουν ἕνα ἀμφιθέατρον πέτρινον, καὶ ἐτελειώθη ἀπὸ τὸν υἱὸν τοῦ Τίτου, τὸ ὁποῖον ἐδέχετο ἕως ἐννευήκοντα χιλιάδες ἀνθρώπους καθήμενους, καὶ εἴκοσι χιλίους ὀρθούς·

Τὸ πρῶτον θέαμα τοῦ ἀμφιθέατροῦ ἦτον ἐκεῖνο τῶν ξιφηφόρων· τὸ ὁποῖον διὰ τοὺς ἀνομοιάτους νόμους καὶ σκληροτάτους ἐμπνευσθέντας παρὰ τῶν δαιμόνων, ἐδούλευαν διὰ ξεφάντοσιν δημόσιον, μὲ τὴν αἵματοχυσίαν τὴν ἀναμεταξὺ ἐνὸς πρὸς τὸν ἕτερον, κατὰ τὸν τρόπον τῆς μονομαχίας· Ἡ τοιαύτη πρᾶξις δὲν ἐσυνηθίζετο πρότερον, μόνον εἰς τὸν ἐνταφιασμὸν τῶν ἀποθαιμένων· ἀλλὰ τέλος πάντων ἐγένε κοινὴ συνήθεια, εἰς τρόπον ὅπου κατὰ ταῖς ἀφορμαῖς, καὶ τὴν μεγαλειότητα ἐκείνων, ὅπου ἐπαράσαιναι ταῦτα τὰ θεάματα πρὸς τὸν λαόν, ἐφαίνοντο παριστάμενοι ἐπάνω τῆς ἄμμου ἑκατοντάδες μαχημένων ἀνθρώπων, καὶ τόσον ἀνέβη ἢ τῶν μαχομένων ὑπερβολή, ὅπου τινὲς τῶν βασιλέων τῆς Ῥώμης ἐχάρισαν ἕως χιλίους, ἄλλοι ἕως δέκα χιλίους, ἀκολουθῶντας ἢ τοιαύτη σφαγὴ πολλὰς ἡμέρας·

Τὸ περισσότερο μέρος τῶν ῥηθέντων ἦσαν αἰχμάλωτοι,

τες τῆς Ῥώμης, καὶ βουλευταὶ, καὶ πολλαῖς φοραῖς βασιλεῖς οἱ ἀμελοῦντες τὴν τιμὴν τους, ἐψυχαγωγούσαν τὸν λαὸν καταφρονοῦντες τὸ σεβάσμιόν τους ἀξίωμα.

Ὁ νικητὴς ἐφόρευε τὸν ἀντίπαλον, ἀνίσως καὶ οἱ θεαταὶ δὲν τοῦ ἐφύλαγαν τὴν ζωὴν, οἵτινες ἐφανερώσαν τὴν θέλυσίν τους κλείοντες εἰς τὸ χέρι τὸν ἀντίχειρα, ἤγουν τὸ μέγα δάκτυλον, καὶ ὅταν δὲν τὸ ἐκλείου, ἦτον σημεῖον καταδίκης. τέλος πάντων ἐλευθερώνοντο οἱ ξιφηφόροι, ὅπου ἔδιξαν τὴν ἐδικήν τους ἐπιθεξιότητα. Ἡ ἀληθὴς ἱεροπραξία συνηθισμένη, ἐνομίζετο ἡ ἐγχείρησις ἐνὸς ξυλίνου σπαθίου. Ὅμως ἐξήρχοντο κατὰ τὴν θέλυσίν τους εἰς ταῖς μάχαις, καὶ ὁ μισθὸς ἐλέγετο λατινιστὶ ἀουκτοραμέντουρι, ἤγουν μισθοδοσία. ὅθεν ὑποχρεωμένος τινὰς πρὸς μάχην διὰ ἐκεῖνο τὸ ἀργύριον ἐλέγετο μισθωτός. ἐξ ἐναντίας ὅσοι ἐπλήρωναν τὸ χρέος τους, ὠνομάζοντο ἐξεχρεωμένοι.

Τὸ κυνήγι τῶν ἀγρίων ζώων ἦτον ἀπὸ τὰ ὠραιότερα θεάματα ἢ τοῦ κύκλου, ἢ τοῦ ἀμφιθεάτρου, μετὰ τὴν ἐφεύρεσιν τῆς ὀκοδομῆς καὶ διαθέσεως. καμίαν φοράν ἐφαίνοντο τριακόσιοι, ἢ τετρακόσιοι λέοντες, ἢ ἑκατοντάδες σρουδοκάμηλοι. Ὁ βασιλεὺς Τίτος ἔβαλε

κεῖνα τὰ σχέδια, ἢ χαρτῖα διπλωμένα, τὰ ὁποῖα οὐ βασιλεῖς ἔρριπταν διὰ μεγαλοπρέπειαν, καὶ ὅσοι κατὰ τύχην ἔπιαναν ἓνα τῶν σχεδίων, ὁποῦ ἔπιπταν, εὕρισκον τὴν δωρεάν ὁποῦ τοὺς ἐτύχευε τινὸς πράγματος τιμίου, ὡς ἂν ὁποῦ ἢ ἔξοδος, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν μίαν φοράν εἰς τοὺς ἀγῶνας ὁ Τίτος, ἀνέβη ἕως ἀγδοήκοντα μύρια.

Τὸ τρίτον γένος τῶν θεαμάτων τοῦ ἀμφιθεάτρου, ἦσαν τὰ τρεξίματα καὶ μάχαι τῶν κατέργων, ὁποῦ μετὰ τὰ κουπία ἔτρεχαν ἐπάνω εἰς θαλάσσιον ὕδωρ, καὶ πότε καὶ πότε εἰς θαλάσσιον οἶνον. πολλάκις ἐφαίνοντο ἀνδρῶποι μὲ εἶδος τριτῶνων, καὶ Σειρήνων, ὁποῦ ἔψαλλον, καὶ ἔπραττον ὠραιότατα παίγνια, καὶ πάλιν ἐφάνησαν καὶ μεγάλα ὀψάρια, καλούμενα κήτη, καὶ ἄλλα θαλάσσια τέρατα, ὅχι κατὰ φαντασίαν, μόνον ἀληθῆ.

Τὸ θέατρον ἦτον διάφορον ἀπὸ τὸν Κύρκον, καὶ ἀπὸ τὸ ἀμφιθέατρον, ἀγκαλὰ καὶ ὁ τόπος τῶν θεαμάτων ἦτον παρόμοιος μετὰ ἐκείνου τοῦ ἀμφιθεάτρου· διατὶ τὸ θέατρον ἦτον μόνον εἰς χρῆσιν τῶν παιγνιδιάρων, καὶ μερολόγων, διὰ τὰς μουσικὰς ψαλμωδίας, διὰ τοὺς χοροὺς, διὰ τὰ χειροπαίγνια, καὶ ἄλλας ψυχαγωγίας, ἀλλὰ ἰδιαίτερον διὰ τὰς κωμωδίας,

μένα, εἰμὴ μόνον διὰ τὰς ἐορτὰς τῶν Θεῶν, καὶ δὲν ἔ-
 παρᾶσιναι ἄλλο, παρὰ διάφορα συμβεβηκότα, ἔρω-
 τας, παρᾶσρατα, καὶ βδελυρὰς ἀσωτίας. ὡς καθὼς αἱ
 μάχαι τοῦ κύκλου, καὶ τοῦ ἀμφιθεάτρου δὲν ἔφεραν τοὺς
 ἀνθρώπους εἰς ἄλλο, παρὰ εἰς ἔργα σκληρότητος, ὡσε
 ὁ Ἄδης ἐμπλέκοντας τὸν κόσμον εἰς τὸ σέβασμα τῶν
 ψευδοθεῶν, ἐκράτει ἀνοικτὸν ἕνα γυμνάσιον πάσης ἀνο-
 μίας, ὡσάν χαριεντισμὸν, διὰ νὰ μιμοῦνται οἱ ἀνθρώ-
 ποι ἀναισχύντως τὰ ἔργα τῶν προσκυνουμένων Θεῶν.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐπεριλάβομεν τὴν ἱστορίαν πραγμάτων
 τοσοῦτον ἀτάκτων, τὰ ὅποια ὡς μὴ γινώσκοντες τὸν ἀλη-
 θινὸν Θεὸν οἱ ἀνθρώποι, καὶ διὰ τὰς ἁμαρτίας ἔπρα-
 ξαν εἰς τὸν κόσμον, δὲν δυνάμεθα ἡμεῖς νὰ τελειώσωμεν
 εὐτυχέστερον τὴν ἐπιχείρησίν μας, παρὰ νὰ δοξάσωμεν
 τὸν Σωτῆρα Χριστὸν, ὃς τις ἐθριάμβευσε καταδαμάζοντας,
 καὶ διαφθείροντας πάσας τὰς ἀνοσίους κακοπραγίας μὲ
 τὴν δύναμιν τοῦ ζωοποιῦ Σταυροῦ. καὶ ὅπου διὰ τὴν
 ἀμετρίν του ἀγαθότητα μᾶς ἐλευθέρωσεν ἀπὸ μίαν ἄ-
 βυσσον φρικωδεστάτων ἐργασιῶν, καθὼς ἐδηλώσαμεν ἐν
 τῷ προοιμίῳ τοῦ πρώτου βιβλίου. Ἐπειδὴ κρίνομεν
 πρᾶγμα δίκαιον, καθὼς ἐσάθη ὁ Θεὸς ἀρχὴ τῆς πραγ-
 ματείας ταύτης, οὕτω νὰ εἶναι καὶ τὸ

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἄθλα πέντε εἰς Ἑλλάδα.	209
Αἰακοῦ διήγησις.	56
Αἶψα τῶν Λοκρῶν.	148
Αἰγαῖον πέλαγος.	82
Αἰγεύς, ὄθεν Αἰγεῖου πέλαγος.	86
Αἴγιος.	119
Αἰγύπτου ἐξουσία.	187
Αἰήτης πατήρ τῆς Μηδείας βασιλεὺς τῶν Κόλ- χων.	27. 97
Αἶρων θανατώνεται.	114
Αἰνεΐας θυσιάζει ὀκτὼ ἄρχοντας διατί.	191
Αἰνεΐου ἱστορία.	161
Αἰνεΐας καὶ Ἀντήνωρ.	143
Αἰνεΐας υἱὸς Ἀφροδίτης.	38
Αἶωλος ἄποιος.	47. 155
Ἄκρίσιος.	55
Ἄκταιῶν κυνηγός.	30
Ἄλβαν, ὄθεν Ἀλβανῖται.	171
Ἄλεμάνοι.	191
Ἄλκυόνες πουλία ὅποια.	44
Ἄλκμῆνη.	58
Ἄλφειὸς ποταμὸς.	73
Ἄμαζόνες.	72

Ἀριάδνης νῆμα, ἡ κλωστή.	85
Ἀρίων.	93
Ἀρκτοφύλαξ Ἀσέρας.	41
Ἀρπειαί τίνες.	43 · 55
Ἀρτέμιδος ἱστορία.	20 · 29
Ἀρτέμιδος ναὸς εἰς Ἔφεσον.	30
Ἀρτεμησία.	188
Ἀρχεμόρου υἱός.	210
Ἀσκάνιος.	170
Ἀσκληπιός.	21
Ἀσύακτος υἱὸς Ἐκτορος.	147
Ἄτλας.	174
Ἀτλάντη.	110
Ἀτρέως ἱστορία.	118
Ἀτροπὸς μοῖρα.	55
Αὐγερινὸς υἱὸς Αὐγῆς.	40
Αὐγῆς Θεᾶς ἱστορία.	39
Αὐγείας βασιλεὺς Ἥλιδος.	73
Ἄφειθηρία τίς.	212
Ἀφροδίτης ἱστορία.	37
Ἄχαζ βασιλεὺς.	193
Ἀχελῶος υἱὸς Θέτιδος.	79
Ἀχιλεὺς υἱὸς Θέτιδος.	135

Γ

Γαλαξίας πόθεν ὠνομάσθη .	60
Γάλλοι ἔθνος Φρυγίας .	12
Γανυμήδης .	123
Γίγαντες εἰς τὰς φλόγας τοῦ Ἄδου .	57
Γλαῦκος .	45
Γοργόνες ὁποῖαι .	56
Γύγης τίς .	172
Γυριῶν βασιλεὺς Ἰσπανίας .	74

Δ

Δαίδαλος ὁποῖος .	36
Δαίμονες ὁποῖοι θεοὶ ἐλέγοντο .	62
Δακτυλίδιον Γύγη ὁποῖον .	172
Δανάη ὁποῖα .	16 . 64
Δαναΐδες .	58
Δανιήλ .	185 . 190
Δαρδανία .	123
Δάρδανος .	123
Δάφνη πόθεν ἔγινε .	22
Δελφοὶ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος .	25

Δωδώνης δένδρα ὅποια.	97
Ε	
Ἐκείλαδος.	14
Εἰλείθυια ὅποια.	30
Ἐκάβη.	125
Ἐκάβης μεταμόρφωσις.	153
Ἐκάτη τρικέφαλος.	29
Ἐκατόμβη θυσία ὅποια.	194
Ἐκατόγχειρ Αἰγαίων.	14
Ἐκτωρ.	139. 141
Ἐλαφος Ἀρτέμιδος.	134.
Ἐλαφος χρυσοκέρατος.	72
Ἐλλανοδίκαι.	213
Ἐλένη γεννᾶται ἀπὸ αὐγόν.	90
Ἐρπαχθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θησέως ἐλευθερώνεται.	91
Ἐλενος υἱὸς Πριάμου.	147
Ἐλευσῖνος ἑορταί.	204
Ἐλίκη, ἡ ὄρκτος μεγάλη.	41
Ἐλικῶν ὄρος.	26
Ἐλλήνων συναωμοσία ἐναντίον τῶν Τρωαδιτῶν.	130
Ἐλλη τις.	46

Εὐρεπός . . . 133

Εὐρυδίκη . . . 95

Εὐρύπυλος μάντις . . . 138

Εὐρουθεύς . . . 59

Εὐρώπη τίς . . . 16

Εὐτέρπεια . . . 26

Εὐφροσύνη . . . 102

Εὐφροσύνη . . . 102

Εὐφροσύνη . . . 102

Ζεὺς ὁποῖος ἦτον . . . 17

Ζεὺς ἐγείρει πόλεμον εἰς τὸν Κρόνον . . . 10

Ζεὺς ἐλευθερᾷνει ἀπὸ τὴν φυλακὴν, τὸν Κρόνον

καὶ τὴν Πέαν . . . 10

Ζεὺς ἀρπάζει τὸν Γανυμήδην . . . 16

Ζῶα ἄγρια εἰς τὰ θεάματα . . . 221

Ζῶα ἄγρια εἰς τὰ θεάματα . . . 221

Ζῶα ἄγρια εἰς τὰ θεάματα . . . 221

Ζῶα ἄγρια εἰς τὰ θεάματα . . . 221

Ζῶα ἄγρια εἰς τὰ θεάματα . . . 221

Ζῶα ἄγρια εἰς τὰ θεάματα . . . 221

Ζῶα ἄγρια εἰς τὰ θεάματα . . . 221

Ζῶα ἄγρια εἰς τὰ θεάματα . . . 221

Ζῶα ἄγρια εἰς τὰ θεάματα . . . 221

Ζῶα ἄγρια εἰς τὰ θεάματα . . . 221

Ζῶα ἄγρια εἰς τὰ θεάματα . . . 221

Θεοδάμας.	76
Θεοὶ γενέθλιοι, Θεοὶ πατῆροι.	60
Θέτις γυναῖκα τοῦ Ὀκεανοῦ.	44
Θερσίτης.	138
Θεῶν τάξεις τρεῖς λέγει Ἡσίοδος.	62
Θεῶν ἀγάλματα ἐφέροντο εἰς τοὺς ἀγῶνας.	217
Θηβαίων ἱστορία.	101
Θήβας ἑπταπύλους.	103
Θηρία εἰς τὰ θεάτρα πῶς ἔτραγαν τοὺς ἀνθρώπους.	222
Θησεὺς ὑποχρεώνει τὸν Κρέαντα.	115
Θησεῶς ἱστορία.	82
Θυέσου ἱστορία.	118
Θυιάδες τίνες.	33
Θύρσος.	33
Θυσίαι εἰς τοὺς ψευδοθέους.	190
Θυσία Σκυθῶν εἰς τὴν Ἀρτέμιδα.	191
Θυσία Ἀρισομένων.	192
Θυσία Μεξικανῶν.	193
Θυσία Ἀχιλλέως.	193
Θυσίαι ἴδιαι εἰς καθένα θεόν.	194
Θυσιασῆρια τρία.	189
Θυσιασῆριον Διονύσου εἰς Ἀρχαδίαν.	191

Ἰππόλυτος υἱὸς Θησέως . . .	89
Ἰππόλυτον ἀνέζησεν ὁ Ἀσκληπιὸς . . .	90
Ἴππος ξύλινος Ἑλλήνων τεχνούργημα . . .	144
Ἴσθμια . . .	210
Ἴστορία Ὀδυσσεύς . . .	153
Ἴστορία βασιλέων τῆς Τρωάδος . . .	122
Ἴστορία Ἰάσωνος καὶ Ἀργοναυτῶν . . .	96
Ἴστορία τῶν κατὰ μέρος τινῶν θεοτήτων . . .	60
Ἴστορία τῶν θεοτήτων τῆς γῆς . . .	51
Ἴστορία τῶν θεοτήτων τοῦ Ἄδου . . .	53
Ἴτος φονευθεῖς . . .	121
Ἰφιγένεια θυγάτηρ Ἀγαμέμνονος . . .	134
Ἰφιγένεια ἰέρισα . . .	152

K

K Ἄδμου ἱστορία . . .	101
Καῖσαρ ἱστορεῖ . . .	192
Κάκος ὁ Τρικέφαλος . . .	76
Καλῆδῶνος ἀγριόχοιρος . . .	84
Καλιζώ . . .	41
Καλλιόπη Μοῦσα . . .	26
Κάλην βουνὸν Ἰσπανίας . . .	77

Κορύβαντες πῶς ἀνέθραψαν τὸν Δία.	9
Κουμάνη ἢ Σιβύλλα.	201
Κούριτες, ἢ Κορύβαντες.	196
Κρέουσα γυνὴ τοῦ Ἰάσωνος.	100
Κριταὶ τοῦ Ἄδου τίνες.	56
Κρόνια ἑορταί.	205
Κρόνου ἰστορία.	8
Κρόνος τρώγει τὰ νεογεννῆ ἀρσενικά.	9
Κροτωνιάτης Μίλων.	213
Κυβέλη θεὰ ὀποία.	51
Κύθηρα.	38
Κύκλωπες σὺντροφαὶ Ἥφαιστου.	18
Κύκλωπας Πολύφημος.	155
Κυλλήνη ἔρος Ἀρκαδίας.	34
Κύκνος ὁποῖος ἦτον πρότερον.	96
Κυνοσουρίς, ἢ Ἄρκτος μικρά.	41
Κυνῆγι ἀγρίων ζώων.	221
Κωκυτὸς ποταμὸς.	54
18	
20	
20	
Δ	
Δαβινία θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Λατίνου.	167
Δαβύρινθος.	37

Λυκαίων έορτή.	204
Λυκαίων .	175
Λυκομήδους αὐλήν .	133
Λύκος θανατώνεται εἰς τὸν Ἄδην	78
Λύρας έφευρετής .	35
Λωτοφάγοι .	154
Μ	
Μάγισσαι Θετταλίας πῶς έκατέβαζον τὴν τήνην Σελήνην .	30
Μαία μήτηρ Ἑρμοῦ .	34
Μαινάδες τίνες .	33. 96
Μανασσῆς βασιλεύς	193
Μαινόλης .	32
Μαυσώλου τάφος θαῦμα τέταρτον .	188
Μεγαλήσιαι έορταί .	11
Μεγαρεῖς .	48
Μεδοῦσα .	56. 57
Μελικέρτης .	45
Μελπομένη ἢ Μοῦσα .	26
Μέμνων Στρατηγὸς Ἀσσυρίων .	135
Μέμνων υἱὸς Αὐγῆς .	39

Ν. ἀρκιὸν ἄρκου καὶ ἰσοβαρῶν

Νᾶνοι ὄψαῖοι 220

Ναὸς Ἀρτέμιδος εἰς Ἐφεσον τὸ ἑβδομον

Θαῦμα 30 . 189

Ναύπλιος 149

Ναυσικάη 159

Ναῶν περὶ ἀφιερωμένων τοῖς ψευδοθεοῖς 187

Νεραῖον λέοντα τις ἑκατατρώπωσε 210

Νέμεσις θεά 61

Νέστωρ 138

Νηϊάδες ὄψαῖοι καὶ Νηρηίδες 44

Νηρέας καὶ Δωρίδα τίς 44

Νιόβη θυγατέρα Ταντάλου 117

Νῆσος εἶχε μίαν χρυσοῦν τρίχα 49

Νουμάς Πομπήλιος βασιλεὺς Ῥώμης 11

Νύκτα θυγατέρα τοῦ Χάους 55

Νύμφαι πόθεν ἐγίναν 44

Νύσα πόλις 33

Ξ

Ξένους θυσιάζουσιν οἱ Ταῦροι 191

Οὐεσπασιανοῦ Δέατρον .	219
Οὐρανία Μοῦσα .	26
Οὐρανὸς παλαιότερος τῶν Θεῶν .	8

Π .

Π Αγκρατιασαί .	209
Παγῶνι , ἥτοι ὁ Τάως πόθεν ἔγινεν .	20
Παιγνίδια τῆς Ἑλλάδος εἰς τιμὴν τῶν ψευδοθεῶν .	208
Παλαίμων τίς .	47. 211
Παλαιστίνη .	192
Παλαμῆδους πανουργία .	131
Παλαμῆδους ἐφεύρεμα .	208
Παλλάδα ὁποία .	18
Παλλάδιον ἄγαλμα .	136
Παναθηναία ἑορταί .	19 . 205
Πᾶνας θεὸς ὁποίου εἴδους ἦτον	51
Πανδώρα .	16
Παρνασσὸς ὄρος .	26
Παρθενόπη .	110
Πάριδος ἱστορία .	126
Πάρις μὲ δόλον πληγώνει τὸν Ἀχιλλέα .	142
Πάτροκλος .	140

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000021998